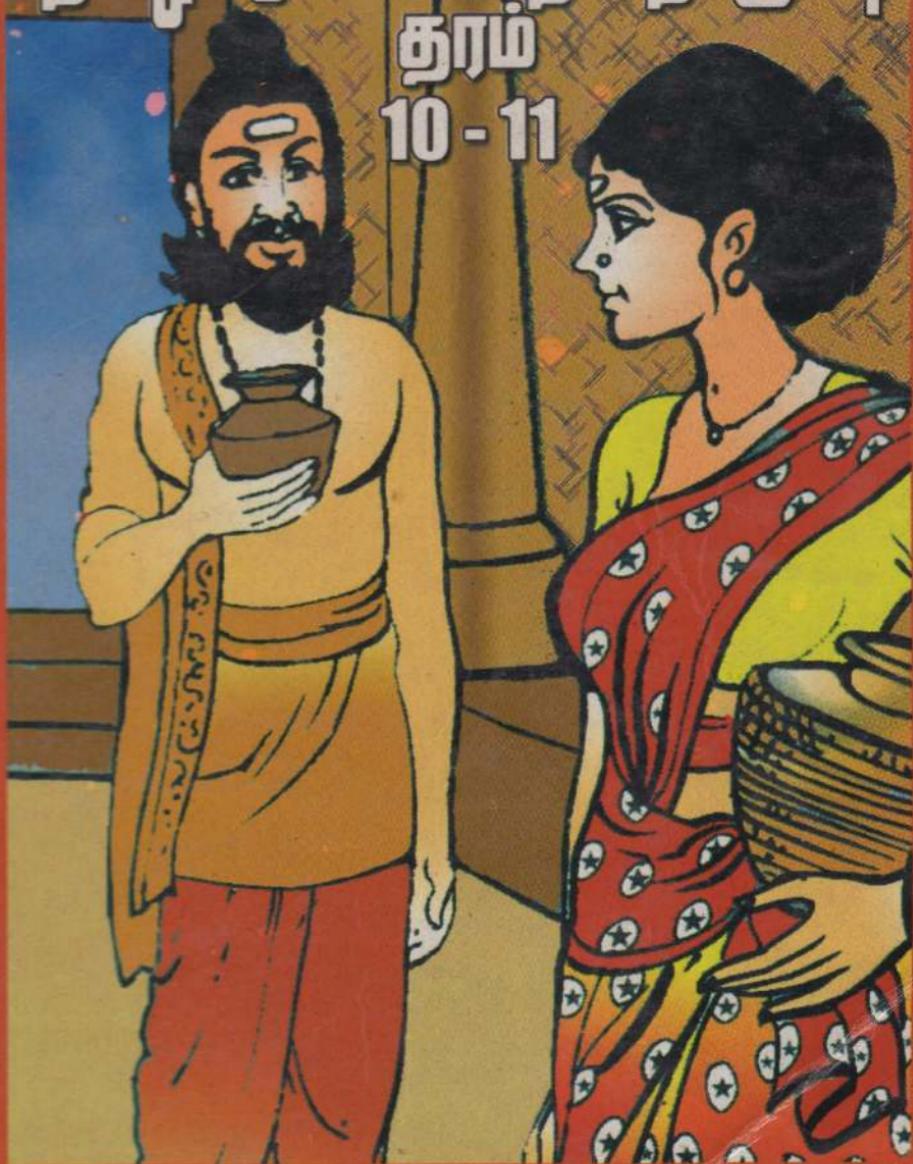

தமிழ் திலக்கியத் தொஞ்சு

தரம்

10 - 11

'...ஆய்ச்சியர்கை வந்ததன்பின்
மோவிரன்று பேர்ப்படைத்தாம் முப்பேரும் பெற்றாயே'.

கவிஞர் த. நுழைசிங்கம்

தமிழ் இலக்கியத் தொகுப்பு

[கட்டாய பாடம்]

தரம் 10-11

2872⁶

இங்நால்:

- 10 ஆம் 11ஆந் தரங்களுக்குரிய தமிழ் இலக்கியத் தொகுப்பு பாடநூலில் உள்ள பாட விடயங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆக்கப் பெற்றது.
- பதவரை, பொழிப்புரை, விளக்கவுரை அனைத்தும் கொண்டது.
- அணிகள் குறித்த விளக்கம் கொண்டது.
- பர்ட்சைகளில் உச்சப்புள்ளிகள் பெற உதவும் வழிகாட்டி.

தொகுப்பாக்கம்:
இலக்கிய வீத்தகர்,

கவிஞர். த. துரைசீங்கம் B.A (Hons.), Dip-in-Ed., S.L.E.A.S
கல்விப் பணிபாளர் (இயல்)

வெளியிடு:

ஸங்கா புத்தகசாலை,

F.L. 1-14, டயஸ் பிளேஸ்,
குணசிங்கபுர, கொழும்பு - 12.

விலை : 180/-

நூல் விவரக்குறிப்பு

நூல் : தமிழ் இலக்கியத் தொகுப்பு.
(பதவுரை, பொழிப்புரை, விளக்கவுரை)

ஆசிரியர் : கவிஞர் த. துரைசிங்கம்

முதற் பதிப்பு : ஜெனவரி, 2008.

பதிப்புரிமை : நூலாசிரியருக்கு

வெளியீடு, விற்பனை. : ஸங்கா புத்தகசாலை
F.L. 1-14 டயஸ் பிளேஸ்,
குணசிங்கபுர, கொழும்பு - 12.
தொலைபேசி : 2341942

விற்பனையாகின்றன!

10 ஆம் 11 ஆங் தர மாணவர்களுக்குரிய புதிய நூல்கள்!

- ▶ தமிழ்மொழியும் இலக்கியமும் (சந்தர்ப்பம் கூறல்)
- ▶ சைவ நெறி - விளா விடை
- ▶ தமிழ் இலக்கியம் - விளா விடை
- ▶ தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் (செயல்நூல்)
- ▶ தமிழிலக்கிய நயம் (விருப்பத்திற்குறியது) - சந்தர்ப்பம் கூறல்
- ▶ தமிழிலக்கிய நயம் - விளா விடை
- ▶ கட்டுரை மலர்

ஆக்கம் : கவிஞர் த. துரைசிங்கம்

விற்பனையாளர்:

ஸங்கா புத்தகசாலை,

F.L. 1-14 டயஸ் பிளேஸ்,

குணசிங்கபுர, கொழும்பு - 12.

தொலைபேசி : 2341942

பதிப்புரை

பத்தாம், பதினொராந் தரங்களில் கற்கும் மாணவர்களின் தமிழ் இலக்கிய அறிவினை விருத்தி செய்யும் நோக்குடனும் 2008 ஆம் ஆண்டு முதல் க.பொ.த (சா.த) பரீட்சைக்குத் தமிழ் மொழியும் இலக்கியமும் என்னும் பாடத்திற்குத் தோற்றுவோருக்கு உதவும் வகையிலும் இந்நால் ஆக்கப்பட்டுள்ளது. கல்வி அமைச்சின் புதிய பாடத்திட்டத்திற்கமைய கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம் வெளியிட்டுள்ள தமிழ் இலக்கியத் தொகுப்பு நூலில் உள்ள விடயங்கள் யாவும் உள்ளடங்கியதாகவும் பாடல்களுக்கான பதவரை, பொழிப்புரை, விளக்கவுரை கொண்டனவாகவும் இந்நால் அமைந்துள்ளது.

கடந்த நான்கு தசாப்தங்களுக்கு மேலாகக் கற்பித்தல் துறையிலும், கல்வி நிருவாக சேவையிலும் ஈடுபட்டுழைத்தவரும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பாடநூல்களைப் படைத்தவருமாகிய இலக்கிய வித்தகர், கவிஞர் த. துரைசிங்கம் இந்நாலைப் படைத்துள்ளார். மாணவர் பரீட்சையில் உச்சப் புள்ளிகள் பெற உதவும் வகையில் இந்நால் அமைந்துள்ளது.

வர்த்தக நோக்கமின்றி மாணவர் தம் கல்வி நலனைக் கருத்திற் கொண்டு அவர்தம் உயர்ச்சிக்கு உதவும் நோக்குடன் தரமான பாடநூல்களை வெளியிட்டு வரும் எம் நிறுவனம் இந்நாலையும் வெளியிடுவதில் மிகக் மகிழ்ச்சியடைகிறது. நூலின் தகுதி அறிந்து ஆதரவு நல்கும் மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் பெற்றோர்களும் இந்நாலையும் உவந்தேற்றுப் பயன் கொள்வரென எதிர்பார்க்கிறோம்.

நன்றி

க. இராஜேந்திரன்
(பதிப்பாளர்)

தமிழ் இலக்கியத் தொகுப்பு
(கட்டாய பாடம்)
பொருளடக்கம்

தரம் 10

1. கல்வியே அழியாச் செல்வம்	1
2. முத்தொள்ளாயிரம்	12
3. தனிப்பாடல்கள்	21
4. ஒரு பதிவிரதை சரித்திரம்	26
5. நாட்டார் பாடல்கள்	29
6. நளவெண்பா	38
7. கு.ப. ராஜகோபாலன்	47
8. நீதிப் பாடல்கள்	53
9. கு. அழகிரிசாமி	69

தரம் 11

10. நல்ல மரமும் நச்சு மரமும்	82
11. தனிப்பாடல்கள்	86
12. மங்கையர்க்கரசியின் காதல்	91
13. கவிதைகள்	100
14. பார்வைகள்	109
15. நீதிப்பாடல்கள்	117
16. நட்சத்திரக் குழந்தைகள்	130
17. நந்திக் கலம்பகம்	133
18. பாரதியார் கவிநயம்	149

இவர்களை நினைவில் நிறுத்துவோம்!

தமிழ் மலையெனத் திகழ்ந்த மறைமலை அடிகளார்

கவிமழை பொழிந்த காளமேகம்

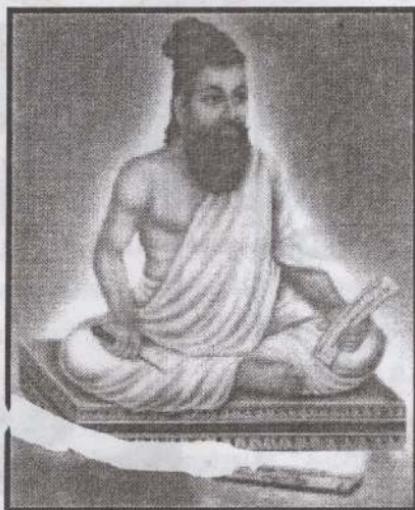
நளவெண்பா தந்த புகழேந்தி

கவிச்சக்கரவர்த்தி ஓட்டக்கூத்தர்

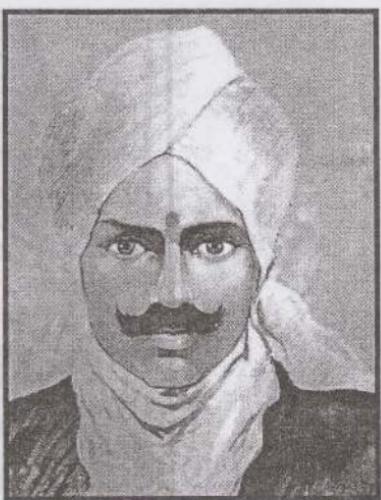
இராமாயண காவியம் படைத்த கம்பர்

வான் புகழ் கொண்ட வள்ளுவர்

அமுதத் தமிழ் நந்த ஓனவையார்

மகாகவி பாரதியார்

பஷ்க சூட்டாஸ மயினாக வணங்கு

காலத்தால் அழியாத
சிறுகதைகள் படைத்த கு.ப.ரா

சிறுகதைச் சிற்பி
கு. அழகிரிசாமி

1. கல்வியே அழியாச் செல்வம்

கல்வியே அழியாச் செல்வம் என்னும் கட்டுரையினை எழுதியவர் மறைமலை அடிகளார் ஆவார். இவர் தமிழ்நாட்டில் உள்ள நாகபட்டினத்தை அடுத்துள்ள காடம்பாடி என்னும் ஊரில் 18.07.1876இல் பிறந்தார். இவரது இயற்பெயர் வேதாசலம் என்பதாகும். தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் மீது கொண்ட தீவிர பற்றின் காரணமாகத் தமது பெயரை மறைமலை (வேதம் - மறை, அசலம் - மலை) என மாற்றிக் கொண்டார். மறைமலை அடிகளார் சிறந்த சிந்தனையாளர், தலைசிறந்த ஆராய்ச்சியாளர்; புகழ்மிகு கட்டுரையாளர்; சிறந்த பேச்சாளர். இவரது பேச்சும், எழுத்தும் வடமொழி, பிறமொழிச் சொற்கள் கலவாத தூய தமிழ் நடை கொண்டதாக இருக்கும். அடிகளார் இன்கவை கனிந்த தனித்தமிழ் நடையில் பல்வேறு துறைகளிலும் ஆராய்ச்சி நூல்கள் பலவற்றை எழுதியுள்ளார். முல்லைப் பாட்டாராய்ச்சி, பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி, மாணிக்க வாசகர் காலமும் வரலாறும் ஆதியாம் நூல்கள் இவரது ஆராய்ச்சித் திறனுக்குச் சான்று பகருகின்றன.

படிப்போர் உள்ளத்தைக் கவரும் பாங்கில் கட்டுரை வரையும் ஆற்றல் மிக்க அடிகளாரின் எழுத்தாற்றலுக்கு அறிவுரைக்கொத்து, சிந்தனைக் கட்டுரைகள் என்னும் கட்டுரை நூல்கள் ஏற்ற சான்றாகும். இவரது வடமொழிப் புலமையைச் ‘சுகுந்தல்’ நாடக மொழி பெயர்ப்பும் ஆராய்ச்சியும் நன்கெடுத்துக் காட்டுகிறது. கோகிலாம்பாள் கடிதங்கள், குழுதவல்லி என்பன இவர் எழுதிய நாவல்களாகும். மக்கள் நூற்றாண்டு உயிர்வாழ்க்கை, பொருந்தும் உணவும் பொருந்தா உணவும், தொலைவில் உணர்தல், யோக நித்திரை ஆகியவை இவர் எழுதியுள்ள அறிவியல் நூல்களாகும். ‘மறைமலை ஒரு பெரும் அறிவுச்சுடர். தமிழ்நிலவு. சைவவான். அவர் தம் தமிழ்ப் புலமையும் வடமொழிப் புலமையும் ஆங்கிலப் புலமையும் ஆராய்ச்சியும், பேச்சும், எழுத்தும், தொண்டும் தென்னாட்டை விழிக்கச் செய்தன. தென்னாடே அடிகளால்

விழிப்புற்றது' எனத் தமிழ்த்தென்றல் திரு. வி. க. அவர்கள் அடிகளாரைப் போற்றியுள்ளார். அடிகளார் எழுதிய கல்வியே அழியாச் செல்வம் என்னும் கட்டுரை அவரது அறிவுரைக் கொத்து என்னும் நூலில் இடம் பெற்றுள்ளது. அக்கட்டுரையில் இடம் பெற்றுள்ள பாடல்களை நோக்குவோம்.

1. 'வெள்ளத்தால் அழியாது வெந்தழலால்
வேகாது வேந்தராலும்
கொள்ளத்தான் முடியாது கொடுத்தாலும்
நிறைவன்றிக் குறைவறாது
கள்ளர்க்கோ பயமில்லை காவலுக்கோ
மிக எளிது கல்வியென்னும்
உள்ளத்தே பொருளிருக்கப் புறம்பாகப்
பொருள்தேடி யுழல் கின்றாரே'

பொழிப்புரை:

வெள்ளத்தால் அழியாததாய், வெந்தழலால் வேகாததாய், அரசர்களால் கைப்பற்றப் படாததாய்க், கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறையாததாய்க், கள்வர்களுக்காக அஞ்ச வேண்டுவது இல்லாததாய் நமது அறிவினுள்ளே இருத்தலாற் பாதுகாப்பதற்கு எளிதாய் விளங்கும் அழியாச் செல்வமாய் கல்வி என்னும் பொருள் உள்ளத்தே இருக்கப் புறத்தே வேறு பொருள் தேடி உழல்கின்றனரே! (என்னே அறியாமை)

விளக்கவுரை:

செல்வமானது வெளியே உள்ள பருப்பொருள் ஆதலால் அது வெள்ளத்தால் அழியும். வெந்தழலால் வேகும். கல்வியானது நமது உயிரைப்பற்றி மனத்தின் உள்ளே இருக்கும். நுண்பொருள் ஆகையால் வெள்ளத்தால் அழியாது. வெந்தழலில் வேகாது. செல்வமானது பொன், நிலம், வீடு முதலிய பருப்பொருளாயிருத்தலால் அரசர்களால் (அரசினால்) கைப்பற்றவும் படும். கல்வியானது அறிவுருவான நுண்பொருள் ஆகையால் அவர்களால் கவரப்பட மாட்டாது.

செல்வமானது பிறருக்கு எடுத்துக் கொடுக்கக் கொடுக்கக் குறைந்து கொண்டே போகும். கல்வியானது பிறர்க்கு எடுத்துச் சொல்லச் சொல்ல அளவில்லாமல் பெருகும். செல்வத்தை வைத்திருப்பவர்கள் எப்பொழுதும் பயத்துடனேயே, எங்கே கள்வர் வந்து திருடிக் கொண்டு நம்மையும் கொன்று விடுவார்களோ என்று எந்நேரமும் அச்சத்திலேயே காலங்கழிக்க வேண்டும். கல்வியை வைத்திருக்கும் அறிஞர்கள் - புலவர்கள் அங்ஙனம் கள் வர்க்குச் சிறிதும் அச்சமடைய வேண்டியதில்லை. செல்வத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு அளவு கடந்த முயற்சி வேண்டும். கல்வியைப் பாதுகாப்பதற்கு அத்தகைய துன்பம் இல்லை. இங்ஙனமெல்லாம் சிறப்புடைய அழியாச் செல்வமான கல்வி நம் உள்ளத்தே இருக்க, அதனைப் போற்றிவளர்க்காது பறத்தே உள்ள அழியும் தன்மையடைய பொருட் செல்வத்தைத் தேடி மக்கள் அவலமுறுகின்றனர்.

இப்பாடலில் கல்வியே என்றும் அழியாச் செல்வம் என்பதனைப் புலவர் ஆதார பூர்வமாக அறிவுறுத்துகின்றார்.

2. ‘தெய்வச் சிதம்பரத்தேவா உன்
 சித்தந் திரும்பிவிட்டாந்,
 போய் வைத்த சொப்பனமாம் மன்னர்
 வாழ்வும் புவியுமெங்கே?
 மெய்வைத்த செல்வ மெங்கே?
 மண்ட லீகர்தம் மேடையெங்கே?
 கைவைத்த நாடகசாலை யெங்கே?
 யிது கண்மயக்கே’.

பொழிப்புரை:

தெய்வீகம் பொருந்திய சிதம்பரத்தில் வீற்றிருந்தருளும் பெருமானே! தேவரீர் திருவுள்ளஞ் சிறிது திரும்பி விடுமானால் பொய்யாகிய கனவு போன்ற பெரிய அரசர்களின் வாழ்வும் உலகமும் ஏது? மெய்யாக எண்ணிய செல்வம் ஏது? சக்கரவர்த்திகளின் உப்பரிகை ஏது? அலங்காரஞ் செய்த நாடகசாலை ஏது? (எல்லாம் சூன்யமாம்) இவை யாவும் கண்மயக்கமேயாம்.

விளக்கவுரை:

சித்தம் திரும்பிவிட்டால் - திருவள்ளும் எங்கள் மீது பதிந்து விட்டால், திருவள்ளும் சராசரங்களின்றும் நீங்கிவிட்டால் எனக் கொள்ளினும் பொருந்தும். கண்மயக்கம் - போலித்தோற்றம். ஆண்டவன் திருவருள் படியாதவரை செகழும் பிறவும் தோன்றிக் கொண்டிருக்குமென்றபடி.

பொருட் செல்வங்கள் யாவும் நிலையானவை அல்ல என்பதையே இப்பாடலும் நமக்கு உணர்த்துகிறது. பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பொருட்செல்வங்கள் நிறைந்த வாழ்க்கையை வெறுத்துத் துறவு பூண்டவர். அனுபவபூர்வமாகக் கண்டு உணர்ந்த பின்னரே எல்லாம் வெறும் கண்மயக்கென அறிந்து பொருட் செல்வங்களைத் துறந்தவர். அவரது இப்பாடல் அழியும் செல்வங்களை விடுத்து அழியாச் செல்வமான கல்வியின் பக்கம் நம் கவனத்தைத் திருப்புவதாயமைகிறது.

- ‘கேடில் விழுச்செல்வம் கல்வி யொருவந்கு மாடல்ல மற்றை யவை’

பொழிப்புரை:

ஒருவனுக்கு அழிவு இல்லாத சிறந்த செல்வம் கல்வியே ஆகும். கல்வி தவிர மற்றப்பொருள்கள் (அத்தகைய சிறப்புடைய) செல்வம் அல்ல.

விளக்கவுரை:

கொடுத்தால் குறையாததும், கொள்வதனால் தாழ்வு இல்லாததும் கல்விச் செல்வமே ஆகும். கொடுத்தால் குறைவுபடுவதும், கொள்வதனால் இழிவு தருவதும் பொருட் செல்வமாகும். கேடு என்பது அழிவை மாத்திரம் குறிக்காது துன்பத்தையும் குறிப்பதாகும். ஒருவேளை பொருள் துன்பத்தையும் கொடுக்கும். கல்வி இன்பத்தையே கொடுக்கும். ஒருகால் பொருள் தாழ்வைத் தரும். கல்வி உயர்வையே தரும். ஒருவேளை பொருள் ஈட்டினான், பொருள் இழந்து வறியன் ஆவான். ஆனால் கல்வியைப் பெற்றவன் அறிவு இழந்து மூடன் ஆவது ஒருகாலும் இல்லை. ஆகையால் கல்வியே ஒருவனுக்கு அழிவு இல்லாத செல்வம் என்றார்.

அரும்பதம்:

மாடு - செல்வத்துக்கொரு பெயர். உடனிருந்து நன்மை செய்வது என்ற பொருளையுடையது.

- ‘மன்னனும் மாசறக் கற்றோனும் சீர்தூக்கின் மன்னனிற் கற்றோன் சிறப்புடையன் - மன்னனுக்குத் தன் தேச மல்லாற் சிறப்பில்லை கற்றோர்க்குச் சென்ற இடமெல்லாஞ் சிறப்பு’

பொழிப்புரை:

அரசனையும் குற்றமறக் கற்றோனையும் (அறிஞனையும்) ஒப்பிட்டு ஆராய்ந்தால் கற்ற அறிஞனே அரசனைக் காட்டிலும் சிறப்புடையவணாவான். அரசனுக்குத் தனது நாட்டில் அல்லாமல் வேறு நாட்டில் சிறப்பு இல்லை. கற்றோனுக்கு (அறிஞனுக்கு)ச் செல்லும் இடமெல்லாம் சிறப்பு உண்டாகும்.

விளக்கவுரை:

அரசன், கற்றோன் இவ்விருவரையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தோமே யானால் சகலவித செல்வங்களையும் கொண்ட அரசனைவிட, நூல்களைக் கற்றறிந்த அறிஞனே சிறப்புடையன் ஆகிறான். அரசனுக்குத் தன் நாட்டில் மட்டும் மதிப்பு இருக்கும். கல்வி கற்ற அறிஞனுக்குச் செல்லும் நாடுகளில் எல்லாம் மதிப்பும் மரியாதையும் இருக்கும். அதனால் ஒரு நாட்டின் மன்னனை விடக் கல்வி அறிவுடையவனே சிறந்தவணாவான்.

அரும்பதம்:

மாக - குற்றம். மாசறக் கற்றோன் - குற்றமறக்கற்றோன் (அறிஞன்), சீர்தூக்கின் - ஒப்புநோக்கி ஆராய்ந்து பார்த்தால்.

- ‘விலங்கொடு மக்கள் அனையர் இலங்குநூல் கற்றாரோடு ஏனை யவர்’.

பொழிப்புரை:

மக்களுக்கும், விலங்குகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு போல, அறிவு விளக்க நூல்களைக் கற்றவர்க்கும் கல்லாதவர்க்கும் வேறுபாடு உண்டு.

விளக்கவுரை:

மக்கள் அறிவு வளர்ச்சியை உடையவர்கள்: விலங்குகள் அறிவு வளர்ச்சி அற்றன. மக்கள் மக்களாக வாழ வேண்டும் என்றால், கல்வி அறிவு பெற்றிருக்க வேண்டும். அப்படி இல்லை என்றால், கல்லாதவரை அறிவு வளர்ச்சி அற்ற விலங்குகளோடு வைத்து எண்ண வேண்டும். கற்றவர் வழி ஏணையவர் நடப்பர். விலங்குகள் அதிக பலம் பொருந்திய போதிலும், மக்கள் சொற்படி நடக்கும். மனிதன் எண்ண வளர்ச்சிக்குத் துணையான கல்வியைப் பெறாத போது, உடல் வளர்ச்சியை மாத்திரம் பெற்ற விலங்காகவே கருதப்படுகிறான். ஆகையால் எண்ண வளர்ச்சிக்குரிய நூலறிவே மனிதனை மனிதனாக்குவது என்பது வள்ளுவர் தம் கருத்தாகும்.

- ‘கல்லாதான் ஓட்பங் கழியந்று ஆயினும் கொள்ளார் அறிவுடை யார்’

பொழிப்புரை:

கல்லாதவனுடைய அறிவுடைமை ஒருவகையில் மிக நன்றாக இருந்தாலும், கற்றோர் அதை அறிவுடைமையாக ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்.

விளக்கவுரை:

கல்லாதவனிடம் தூய நல்லறிவு தோன்றாது என்பதை நன்றாயினும் என்றார். நுட்பம் என்பது ஒளியுடைமை; அறிவு ஒளி, நூல் அறிவினால் தான் உண்டாகிறது. நூலறிவு இல்லாதவனிடம் ஒருகால் அறிவுஒளி தோன்றுமானால் அது அவன் இயல்பாகப் பெற்ற நிலைத்து அறிவாக இருக்க முடியாது. ஆகையால் அதனை அறிவுடையோர் ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்.

அரும்பதம்:

ஒன்மை - அறிவுடைமை. அறிவுடையார் - கற்றோர்.

7. 'கண்ணுடையர் என்பவர் கற்றோர்; முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் கல்லா தவர்'

பொழிப்புரை:

கண்ணுடையவர் என்று உயர்வாகக் கூறப்படுகின்றவர் கற்றவரே. கல்லாதவர் முகத்தில் இரண்டு புண் உடையவர் ஆவர்.

விளக்கவுரை:

கண்ணைப் பெற்றிருந்தும் கல்வி அறிவு இல்லாதவர் கண்ணில்லாதவர் ஆவார். மேலும் கண்ணால் ஒரு பொருளைப் பார்க்க முடியும். ஆனால் பொருளின் தன்மையை அறிய வேண்டும் என்றால் அறிவு வேண்டும். அறிவை வளர்க்கக் கல்வி அவசியம். அதனால்தான் கல்வி இல்லாதவன் பொருளைப் பார்த்தபோதிலும், அதன் தன்மை தெரிந்து கொள்ள முடியாது. எனவே அந்தக் கண்ணைப் புண் என்கிறார் வள்ளுவர். இதன்மூலம் கற்றோர் கண் உடையவர்; கல்லாதோர் கண் இருந்தும் புண் உடையவராவர் எனச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

8. பெருந்த டங்கட் பிறைநுத லார்க்கெலாம்
பொருந்து செல்வமுங் கல்வியும் பூத்தலால்
வருந்தி வந்தவர்க் கீதலும் வைகலும்
விருந்து மன்றி விளைவன யாவையே.

பதவுரை:

பெருந்தடங்கண் - மிகப் பெரிய கண் களை உடைய, பிறைநுதலார்க் கெலாம் - பிறைச்சந்திரன் போன்ற நெற்றியைக் கொண்ட மகளிர்கட்கெல்லாம், பொருந்து செல்வமும் - நிலைபெற்ற செல்வமும், கல்வியும் - கல்வி அறிவும், பூத்தலால் - உண்டாயிருத் தலால், வருந்தி வந்தவர்க்கு ஈதலும் - (வறுமையால்) வருத்தமடைந்து வந்தவர்க்கு (அவர் வேண்டியவற்றைக்) கொடுத்தலும், விருந்தும்

- (வந்த) விருந்தினரை உபசரித்தலும், அன்றி - அல்லாமல், வைகலும் - தினந்தோறும், விளைவன - (அம்மகளிரிடத்து) நேர்கின்ற செயல்கள், யாவை - எவை (என்றவாறு)

பொழிப்புரை:

மிகப்பெரிய கண்களையுடைய, பிறைச்சந்திரன் போன்ற நெற்றியைக் கொண்ட மகளிர்களுக்கெல்லாம் நிலைபெற்ற செல்வமும், கல்வியறிவும் உண்டாயிருத்தலால் வறுமையால் வருத்தமடைந்து வந்தவர்க்கு அவர் வேண்டியவற்றைக் கொடுத்தலும், வந்த விருந்தினரை உபசரித்தலும் அல்லாமல் தினந்தோறும் அம்மகளிரிடத்து நேர்கின்ற செயல்கள் எவை? இவை தவிர வேறு எதுவும் இல்லை எனலாம்.

விளக்கவுரை:

குறிப்பறிந்து விருந்தினரை உபசரித்தல், ஈகை என்ற இச்செயல்கள்கு இன்றியமையாதனவான கல்வியும் செல்வமும் அந்நாட்டு மகளிர்க்கு நிரம்பியிருத்தலால், அம்மகளிர் ஈகை, விருந்தோம்பல் என்ற இத்தொழில் களை எல்லோரும் மேற்கொண்டுளர் என்பதாம். கம்பர் காலத்தில் பெண்கள்வி பரவியிருந்தது என்பது இதன் மூலம் புலனாகிறது.

கல்வி அழகே அழகு

கல்வி அறிவில் லாதவர்களுக்கு வெறும் ஆடை அணிகலன்களால் உண்டாகும் அழகு உண்மையான அழகாக மாட்டாது என்கிறது நாலடியார் என்னும் நீதிநூல். சமணசமய முனிவர்களால் ஆக்கப்பெற்ற இந்நாலில் வரும் செய்யுள் ஒன்று கல்வி அழகே உண்மையான அழகென்று உறுதிப்படுத்துகிறது.

- ‘குஞ்சி அழகும் கொடுந்தானைக் கோட்டழகும் மஞ்சள் அழகும் அழகல்ல - நெஞ்சத்து நல்லம்யாம் என்னும் நடுவு நிலைமையால் கல்வி யழகே யழகு’

பதவுரை:

குஞ்சி அழகும் - மயிர் முடியின் அழகும், கொடுந்தானை - மடிப்புடைய ஆடையின், கோட்டு அழகும் - கரையின் அழகும், மஞ்சள் அழகும் - மேற்பூசும் மஞ்சளின் அழகும், அழகல்ல - அழகு ஆக மாட்டா, நடுவுநிலைமை யால் - நடுவு நிலைமையோடு, யாம் நெஞ்சத்து நல்லம் - நாம் மனத்தின் கண் நல்ல ஒழுக்கம் உடையோம், என்னும் - என்று கருதச் செய்யும், கல்வி அழகே அழகு - கல்வியால் உண்டாகும் அழகே அழகு ஆகும்.

போழிப்புரை:

தலை மயிரைச் சீர்படுத்தி முடிப்பதால் வரும் மயிர் முடியின் அழகும் உடுக்கப்படும் வளைந்த ஆடையின் கரையழகும், மஞ்சட் பூச்சின் அழகும், மக்கட்கு உண்மையான அழகல்ல. நெஞ்சத்தில் நாம் நல்லவர்களாக ஒழுகுகின்றோம் என்னும் நடுவு நிலையாம் ஒழுக்க வாழ்க்கையைத் தரும் கல்வி அழகே மிக உயர்ந்த அழகாகும்.

விளக்கம்:

மயிர் ஆணையும், மஞ்சள் பெண்ணையும், தானை இரு சாராரையும் குறித்ததால் இது இரு பாலாருக்கும் கல்வி அவசியம் என்பதை உணர்த்துகிறது. நடுவுநிலைமை - அறம் முதலியவற்றில் வழுவாது ஒழுகும் ஒழுக்கம்.

கல்வியே ஒருவருக்கு உண்மையான அழகு என்பதை இப்பாடல் வலியுறுத்துகிறது.

அரும்பதம்:

குஞ்சி - குடுமி, சிகை என்பன. இவை ஆண்களது மயிரைக் குறிக்கும். அனகம், ஒதி முதலியன் பெண்மயிர். கொடும் - வளைவு இங்கு மடிப்பும் கோடும் குறித்தது. மயிர் ஏனைய உறுப்புக்கும் தானை ஏனைய அணி, ஆடைகட்கும் மஞ்சள், கலவை முதலிய ஏனைய மேற்பூச்சக்கும் உபலட்சணமாகும்.

கல்வியைப் பயன்படுத்தும் முறை

அழியாச் செல்வமாகிய கல்வியைப் பெற்றவர்கள் அதனைப் பயன்படுத்தும் முறையினைத் திருமூலர் நன்கு விளக்கியுள்ளார். அவரது திருமொழியை இடையறாது நினைவிற் கொண்டு செயற்படுதல் கற்றோர் தம் கடமையாகும்.

- ‘யாவர்க்குமாம் இறைவற்கொரு பச்சிலை
யாவர்க்குமாம் பசுவுக்கொரு வாயுறை
யாவர்க்குமாம் உண்ணும் போது ஒரு கைப்பிடி
யாவர்க்குமாம் பிறர்க்கு இன்னுரைதானே’

பதவுரை:

யாவர்க்கும் ஆம் - யாவருக்கும் நன்மையாகும்; யாவருக்கும் இயலக்கூடியது, இறைவற்கு ஒரு பச்சிலை - இறைவற்கு ஒரு பச்சிலை இட்டு வணங்குதல், யாவர்க்கும் ஆம் - யாவருக்கும் இயலக்கூடியது, பசுவிற்கு ஒரு வாயுறை - பசுவுக்கு ஒரு வாயுறை கொடுத்தல், யாவர்க்கும் ஆம் - யாவருக்கும் இயலக்கூடியது, உண்ணும் போது ஒரு கைப்பிடி - உணவு உண்ணும் போது ஒரு கைப்பிடி ஈதல், யாவர்க்கும் ஆம் - யாவருக்கும் இயலக்கூடியது, பிறர்க்கு இன்னுரை தானே - பிறர்க்கு இன்னுரை வழங்குதலாகும்.

பொழுப்புரை:

எல்லார்க்கும் இயலக்கூடியது இறைவர்க்கு ஒரு பச்சிலை இட்டு வணங்குதல். எல்லார்க்கும் இயலக்கூடியது பால் தரும் பசுவுக்கு சிறிதளவு பசும் புல்லாயினும் கொடுத்தல். எல்லோர்க்கும் இயலக்கூடியது பசியென்று வந்தோருக்கு உணவு உண்ணும் போது ஒரு பிடி சோறாவது கொடுத்தல். யாவர்க்கும் நன்மையானது பிறருக்கு இன்னுரை பேசுதலாகும்.

விளக்கவுரை:

அறம் செய்வது அரிய செயலன்று. அது யாவர்க்கும் எளியது. அறஞ் செய்வதற்குக் காலம் வேண்டியதில்லை. இடம் வேண்டியதில்லை. எல்லோரும் எப்போதும் எவ்விடத்திலும் செய்யலாம். எல்லார்க்கும் உயிர்க்குயிராய் உள்ள இறைவனுக்கு ஒரு பச்சிலை இட்டாவது வணங்குங்கள். எல்லார்க்கும் பால் கொடுக்கும் பசுவுக்குச் சிறிதளவு பசும் புல்லாயினும் கொடுங்கள். பசியென்று வந்த எவருக்கும் நீங்கள் உண்ணும் போது ஒரு பிடி சோறாவது கொடுங்கள். பிறருக்கு இன்னுரை பேசுதல் யாவருக்கும் நன்மையாகும் என்று நமக்கு அறிவுறுத்துகிறார் திருமூலர். இத்தகைய செயல்களில் ஈடுபடுதலே அழியாச் செல்வமாகிய கல்வியாலாய் பயனாகும்.

“மக்களுக்குத் தெரியாதவற்றை அவர்களுக்குக் கற்பிப்பது கல்வியன்று. முன்பு அவர்கள் நடந்துகொள்ளாத முறையில் அவர்களை நடக்க அவர்களைப் பயிற்றுவிப்பதுதான் உண்மைக் கல்வியாகும். உண்மைக் கல்வியின் பயன் நடத்தையில் வெளிப்பட வேண்டும்”

- ரஸ்கின்

2. முத்தொள்ளாயிரம்

முத்தொள்ளாயிரம் நம் அன்னைத் தமிழில் உள்ள அழகிய இலக்கியங்களில் ஒன்று. கற்பனையும் காதலும் கவின்பெற, மூவேந்தர் தம் வீரத்தை விளக்கிட, எழுந்த நூல்களில் ஒன்று. இதன் ஆசிரியர் யாரெனத் தெரியவில்லை. கற்போர் இதயங்களைக் கவர்ந்திடும் வகையில் அமைந்த இந்நூல் சேர, சோழ, பாண்டிய மன்னர்களின் வீரத்தை, பெருமைகளைப் பறைசாற்றி நிற்கிறது.

வஞ்சியில் வாழ்ந்த சேரனையும் உறையூரில் வாழ்ந்த சோழனையும் மதுரையில் வாழ்ந்த பாண்டியனையும் குறித்துப் பாடப்பெற்றது இந்நூலாகும்.

ஒவ்வொருவரையும் குறித்துத் தொள்ளாயிரம் பாடல்களைப் பாடியள்ளார் புலவர். அவை அனைத் தும் ஒரு சேர முத்தொள்ளாயிரம் (3×900) ஆயிற்று. இதனாலேயே இந்நூலின் பெயரும் முத்தொள்ளாயிரம் என ஆயிற்று.

முத்தொள்ளாயிரம் பாடல்களைக் கொண்டிருந்த இந்நூலில் தற்போது 108 பாடல்கள் வரையிலேயே கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. ஏனையவை யாவும் ஒழிந்தே போய்விட்டன. கிடைக்கப் பெற்றுள்ள பாடல்களைப் படிக்குமிடத்து அவற்றின் அருமையையும் பெருமையையும் நாம் நன்கு உணர முடிகிறது.

வெண்பா யாப்பில் அமைந்துள்ள இப்பாடல்கள் மூவேந்தர் வீரத்தையும் அவர்கள்தம் புகழையும் எடுத்துரைப்பதோடு அவர்கள் மீது மகளிர் கொண்ட காதலையும் குறிப்பிடுகின்றன. சவை ததும்பும் வர்ணனைகளும் கற்பனைகளும் களிநடம் புரியும் இப்பாடல்கள் எந்நானும் படித்து இன்பறத் தக்கன.

முத்தொள்ளாயிரம் ஆசிரியர் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் அனுபவித்த இன்ப உணர்வுகளை நாமும் அனுபவிக்க இப்பாடல்கள் வழி செய்கின்றன. சேரனையும் சோழனையும் பாண்டியனையும் நாமும் காண்போம்.

ஒவ்வொரு வெண்பாவும் ஒரு தனியான தாளத்தோடு நடனமாடுகிறது. அதனுடைய உறுப்புகள் அற்புதமான பாவங்களைப் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. காதலும் வீரமும், போர்யானையின் கைவரிசையும் நம் மனக்கண் முன் வருகின்றன. அவற்றை நோக்குவோம்.

நாணம் தடுத்தது

சேரமன்னன் வீதியிற் பவனிவருகிறான் என்பதை வாத்திய முழக்கங்கள் மூலம் அறிந்து கொண்டாள் ஒரு மங்கை. அவனைப் பார்க்க ஆசை கொண்டாள். கதவன்டை சென்றாள். போனவஞ்கு நாணம் (வெட்கம்) வந்துவிட்டது. கதவைப் பூட்டிவிட்டு வீட்டினுள் திரும்பி விட்டாள். ஆனால் அவள் மனம் சும்மாவா இருக்கும். அது படும் பாட்டைப் பின்வரும் பாடல் அழகாகச் சித்திரிக்கிறது.

- ‘ஆய்மணிப் பைம்பூண் அலங்குதார்க் கோதையை காணிய சென்றேன், கதவடைத்தேன் - நாணிப் பெருஞ் செல்வர் இல்லத்து நல்சூர்ந்தார் போல வரும் செல்லும் பேரும்என் நெஞ்சு’

பதவுரை:

ஆய்மணிப்பைம்பூண் - ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட அருமையான இரத்தினங்கள் பதித்த பொன் ஆபரணங்களையும் அலங்குதார்க் கோதை - விளங்குகின்ற மலர் மாலையையும் பூண்டுவருகின்ற சேரனைக், காணிய சென்றேன் - கண்டு மகிழ்வதற்காகத் தலைவாசல் வரை சென்றேன். கதவடைத்தேன்நாணி - நாணம் மேலிட்டதனால் பார்க்க மனங்கொள்ளவில்லை கதவைப் பூட்டிவிட்டேன். பெருஞ் செல்வர் இல்லத்து நல்சூர்ந்தார் போல - புதிதாய் வறுமைப்பட்டோர் மிகப் பெரிய பணக்காரரிடத்து இரக்க (யாசிக்க)ப் போவார்கள். வாசலன்டை சென்றதும் வெட்கப்பட்டுத் திரும்புவார்கள். வறுமை அவர்களை மறுபடியும்

தூண்ட வாசலை நோக்கிச் செல்வார்கள் வாசலை அடைந்ததும் பழையபடி நானம் வந்துவிடும். இப்படிப் பல தடவை வந்தும் போயும் அலைதல் உறுவார்கள் தரித்திரப்பட்டவர்கள். வரும் செல்லும் பேரும் என்னென்று - அதேபோன்று என்னுடைய உள்ளாம் நானத்தினால் திரும்பும் ஆசையினால் கதவண்டை செல்லும் மறுபடியும் நானத்தினால் திரும்பி வரும்.

பொழிப்புரை:

‘ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட இரத்தினங்கள் பதித்த பொன் ஆபரணங்களையும் மலர்மாலையையும் தரித்த சேரனைப் பார்க்கும் ஆசை தூண்டக் கதவண்டை சென்றேன். நானம் தடுத்ததால் அவனைப் பார்க்காது கதவை மூடிவிட்டுத் திரும்பினேன். முன்னர் நல்ல நிலையிலிருந்து வறுமைப்பட்டோர் பெரும் செல்வம் படைத்தோரிடம் இரக்கச் சென்று, நானம் தடுத்ததால் பலமுறையும் அவர்தம் வாசல் செல்வதும் திரும்புவதுமாக அலைவதுபோல் என் உள்ளமும் கதவண்டை செல்வதும் திரும்புவதுமாக அலைகின்றது’

விளக்கவுரை:

இச்செய்யுளில் தலைவியின் உள்ள நிலை படம் பிடித்துக் காட்டப்படுகிறது. சேரனுடைய அலங்கார உருவம் அப்படியே பெண்ணினது மனக்கண்முன் வந்து நிற்கிறது என்பதை ‘ஆய்மணிப் பைம்பூண் அலங்குதார்க் கோதை’ என்ற வர்ணனை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. முன்பு நல்ல நிலையில் இருந்தோர் பின்னர் வறுமைப்பட்டுச் செல்வந்தரிடம் இரக்கப் போவதும், நானம் தடுப்பதால் திரும்பி வருவதுமாக அலைவதுபோலத் தலைவியின் உள்ளமும் அலைகிறது. செல்வந்தரிடம் செல்லும் வறியவர் நானம் தடுக்கத் திரும்புவது போலச் சேரனைக் காண ஆசை கொண்ட தலைவியின் உள்ளாம் வாசலன்டை செல்வதும் நானம் தடுக்கத் திரும்புவதாகவும் இப்பாடலில் ஒப்பிட்டுக் காட்டப்படுகிறது. இது உவமை அணியாகும்.

உவமானம் : செல்வந்தரிடம் செல்லும் வறுமைப்பட்டோர் நானம் தடுக்கத் திரும்புதல்

உவமைங்குபு : போல

உவமேயம் : தலைவியின் உள்ளம் வாசலன்டை செல்வதும்
திரும்புதலும்.

அரும்பதம்:

ஆய்மணி - ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட இரத்தினங்கள், காணிய - பார்க்கும்
பொருட்டு, நல்கூர்ந்தார் - வறுமைப்பட்டோர், பைம்பூண் - பசிய
பொன்னாபரணங்கள், கோதை - சேரமன்னன், நாணம் - வெட்கம்.

திங்கள் மேல் நீட்டும் தன் கை

சேரனது போர் யானை வீரம் மிக்கது. பகையரசர் தம் வெண்
கொற்றக் குடைகளைப் பிடிங்கித் தரையில் அடித்து நொறுக்கும்
பழக்கம் கொண்டது. அந்தப்பழக்கத்தினால் அது தன் துதிக்கையைச்
சந்திரனை நோக்கி உயர்த்தியதாம். இந்த அரிய காட்சியைக்
கீழ்வரும் பாடல் நம் மனக்கண்முன் கொண்டு வருகிறது.

2. ‘வீருசால் மன்னர் விரிதாம வெண்குடையைப்
பாற எறிந்த பரிசயத்தால் - தேறாது
செங்கண் மாக்கோதை சினவெங் களியானை
திங்கள் மேல் நீட்டும் தன் கை.’

பதவுரை:

வீருசால் மன்னர் - வீரம்மிக்க பகையரசரது, விரிதாம
வெண்குடையை - விரிந்து கவிந்து முத்துச்சரங்கள் தொங்கவிட்ட
வெண் கொற்றக்குடையை, பாற ஏறிந்த பரிசயத்தால் -
நொறுங்கிப் போகும்படி தரையில் அடிக்கிற பழக்கத்தால், தேறாது
- விடையம் தெரியாது, செங்கண்மாக்கோதை - சிவந்த அழகிய
கண்ணோடு கூடிய சேரமன்னனது, சினவெங்களியானை -
கோபத்தோடு கூடிய வெறிகொண்ட யானை, திங்கள் மேல்
நீட்டும் தன்கை - சந்திரனைப் பகை அரசனது வெண்கொற்றக்
குடை என்று எண்ணி, அதன் மேலேயே தன் துதிக்கையை நீட்டும்.

பொழிப்புரை:

வீரம் மிக்க பகை அரசரது, வெண்கொற்றக் குடையைப் பிடுங்கி நொறுங்கிப் போகும்படி தரையில் அடிக்கிற பழக்கத்தால், சேரனது கோபத்தோடு கூடிய வெறிகொண்ட யானையானது, விண்ணிலே தோன்றும் சந்திரனையும் வெண்கொற்றக் குடையாக என்னித் தன் துதிக்கையை அதனை நோக்கி நீட்டும்.

விளக்கவுரை:

இப்பாடலில் சேரனது யானையின் வீரம் நம்மனக்கண்முன் தோன்றுகிறது. வெண்கொற்றக் குடைகளைப் பறித்து, தரையில் அடித்து நொறுக்கும் வெறிகொண்டது அவனது யானை. வானில் தோன்றும் வெண்ணிலவுக்கும் வெண்கொற்றக்குடைக்கும் வேறுபாடு அறியாதது. அதனால் விண்ணில் வரும் வெண்மதியை வெண்கொற்றக் குடையாகக் கருதி விட்டது. அதனால் அதன் பழக்கதோஷத்தால் வெண்ணிலவை நோக்கித் தன் துதிக்கையை நீட்டுகிறதாம்.

இதன் மூலம் சேரமன்னது யானையின் வீரம் மட்டுமன்றிச் சேரனின் வீரமும் புலப்படுத்தப்படுகிறது. யானையின் துதிக்கை உயர்ந்தது. அது விண்ணோக்கி நீள்வதை இப்பாடல் சித்திரிக்கிறது.

அரும்பதம்:

வீறுசால் மன்னர் - வீரம் மிக்க மன்னர்களது, வெண்குடை - வெண்கொற்றக்குடை, பாற - நொறுங்கும்படி, பரிசயம் - பழக்கம், தேராது - விடயம் தெரியாமல், சொங்கண் - சிவந்த அழகிய கண், கோதை - சேரன், திங்கள் - சந்திரன்

கிள்ளிவளவனின் யானை

போர்ப்படைகளில் மிகவும் முக்கியமானது யானைப்படை. போருக்குரிய யானையை மக்களும் மன்னரும் பாராட்டுவது வழக்கம். போர் யானையின் நடையே அவர்களுக்கு அற்புதமாயிருந்தது. கிள்ளிவளவன் என்னும் சோழ மன்னனது போர் யானையின் நடை வேகத்தைப் பார்த்து அனுபவிக்கிறார் கவிஞர். அவரது வாயிலிருந்து

பிறக்கிறது பாடல். போர் யானையைப் போல் அதுவும் பீடுநடை போடுகிறது.

3. 'கச்சி ஒருகால் மிதியா ஒரு காலால்
தத்து நீர்த் தண்தஞ்சை தான்மிதியாப் - பிற்றையும்
ஆழம் ஒருகால் மிதியா வருமே, நம்
கோழியர் கோக் கிள்ளி களியு.

பதவுரை:

கோழி - உறையூர், கோக்கிள்ளி - மன்னான கிள்ளி வளவனின், களியு - போர் யானையானது, கச்சி ஒரு கால் மிதியா - காஞ்சிபுரத்தில் ஒரு காலைப் பதித்தது. ஒரு காலால் - மற்றொரு காலை, தத்துநீர்த் தண்தஞ்சை - தண்ணீர் பொங்கி நிற்கும் குளிர்ந்த தஞ்சை நகரில் பதித்தது. பிற்றையும் - மேலும், ஆழம் ஒருகால் மிதியா - ஈழநாட்டில் (இலங்கையில்) மற்றொரு காலைப் பதித்தது. நான்காவது காலை எங்கே வைப்பது என்று கேட்பது போல் மன்னை நோக்கிய வண்ணம் காலைத் தூக்கிய வண்ணம் நின்றது.

பொழிப்புரை:

உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு அரசு செலுத்திய சோழர் குல மன்னான கிள்ளிவளவனின் போர் யானையானது ஒரு காலைக் காஞ்சிபுரத்திலும், மற்றொரு காலை நீர்வளம் மிக்க குளிர்ச்சி பொருந்திய தஞ்சை நகரிலும் பிறிதொரு காலை ஆழம் எனும் இலங்கையிலும் பதித்தபின் மிகுதியாயுள்ள ஒரு காலை எங்கே வைப்பது? என்று கேட்பது போல் முகத்தால் மன்னை நோக்கிக் காலைத் தூக்கியவண்ணம் நின்றது.

விளக்கவுரை:

கிள்ளிவளவனின் போர் யானையின் வீரத்தை வியக்கும் வகையில் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. மூன்று கால்களையும் மூன்று திசைகளிலும் உள்ள இடங்களில் பதித்த பின்னர் நான்காவது காலை எங்கே வைப்பது? என வினவிய வண்ணம் நிற்பதாகக் கவிஞர் கூறுவது மிக

அற்புதமாக உள்ளது. இதன்மூலம் யானையின் வீரமும் கிள்ளிவளவனின் வீரமும் ஒரு சேரப் போற்றப் பெறுகிறது.

அரும்பதம்:

கச்சி - காஞ்சிநகர், கோழியூர் - உறையூர், கோழியர்கோ - சோழமண்ணன், கிள்ளி - கிள்ளிவளவன். தத்து நீர்த் தண்தஞ்சை - தண்ணீர் பொங்கி நிற்கும் குளிர்ந்த தஞ்சை நகரம். பிற்றையும் - மேலும், ஈழம் - ஈழநாடு, இலங்கை.

என்ன கைம்மாறு இதற்கு?

பாண்டிய மன்னன் பவனி வருகிறான். அவனைப் பார்த்து விடக் கூடாது என்று மகளை வீட்டினுள் இருக்கச் செய்து கதவை அடைத்துத் தானையும் இறுக்கிப் போட்டு விட்டாள் தாய். 'கதவைத் திறக்கக் கூடாது. வெளியே எங்கும் செல்லக் கூடாது. இங்கேயே இரு' என்று கூறிவிட்டுத் தாய் வீட்டின் பின்புறம் சென்று விட்டாள். சிறிது நேரம் சென்றதும் மன்னனின் பவனி வீட்டுவாசல் முன் வந்தது. மகள் உடனே கதவுப் பக்கம் சென்றாள். கதவில் திறப்பிடும் துவாரம் வழியாகப் பாண்டியனை நன்கு பார்த்தாள். மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டாள். பவனி சென்றதும் கதவு திறக்கப்பட்டது. அவ்வேளை தோழி வருகிறாள். அவளிடம் தலைவி சொல்கிறாள்,

4. 'காப்படங் கென்று) அன்னை கடிமனை யிற்செறித்து) யாப்படங்க ஓடி அடைத்தபின் - மாக்கடுங்கோன் நன்னலங் காணக் கதவம்துளை தொட்டார்க்கு(கு) என்னைகொல் கைம்மாறு இனி!'

பதவுரை:

காப்பு அடங்கு - வெளியே போகக் கூடாது, இங்கேயே இரு, கடிமனை இல்செறிந்து - பாதுகாப்பான வீட்டுக்குள் இருத்தி, யாப்படங்க ஓடி அடைத்தபின் - தாளானது இறுகும்படி அவசர அவசரமாய் ஓடி அடைத்தபின், மாக்கடுங்கோன் - (பாண்டியனுக்குரிய பெயர்களில் ஒன்று) பாண்டியன், நன்னலங்காண - சிறந்த அழகைக்

காணும்படி, கதவம்துளை தொட்டார்க்கு - கதவில் துளையை அமைத் தவர்களுக்கு, என்னை கொல் - என்ன (கைம்மாறு) கொடுப்பது?

போழிப்புரை:

பாண்டியன் பவனி வருவது அறிந்ததும் தாயானவள் கதவைப் பூட்டிவிட்டு, இங்கேயே இ.ரு. வெளியே போகக் கூடாது என மகளிடம் கூறிவிட்டுப் பின்பக்கம் சென்று விடுகிறாள். மகளோ பாண்டியனைக் காணும் நோக்குடன் கதவண்டை சென்று கதவின் துளை வழியாகப் பாண்டியனைக் கண்டு மகிழ்கிறாள். பின் அவ்விடம் வந்த தோழியிடம் கதவில் துளையை அமைத்தவர்க்கு என்ன கைம்மாறு கொடுப்பது? என்கிறாள்.

விளக்கவுரை:

கவிஞரின் அற்புதமான கற்பனை இப்பாடல். கதவிலே உள்ள துளை திறவு கோலிட்டுத் திறப்பதற்காக ஏற்பட்டது. ஆனால், அந்தப் பெண் என்ன என்னுகிறாள். இங்கே தான் கவிஞர் தன் திறமையைக் காண்பிக்கின்றான். ‘ஜேயோ! போகட்டும். இந்த அப்பாவிப் பெண் பாண்டியனைத்தான் பார்த்து விடட்டுமே’ என்ற நல்லெண்ணத்தோடு, தனக்கென்றே துளை செய்ததாக என்னுகிறாள். கவிஞர் அவ்வாறு எண்ண வைக்கின்றான். தாய் அடைப்பாள். அதன் பிறகு மகள் பார்க்க வேண்டுமே என்று முன்கூட்டியே நினைத்து இக்கதவைச் செய்துள்ளான் என மகள் நினைக்கின்றாளாம். இதுவும் ஒருவகை மயக்கம்தான்!

அரும்பதம்:

கடமனை - காவலுள்ள வீடு, மாக்குந்கோன் - பாண்டியனுக்குரிய ஒரு பெயர்.

உருத்தகு மார்பு ஒலையாக ...!

5. ‘மருப்பூசி யாக மறங்கனல் வேல் மன்னர் உருத்தகு மார்பு) ஒலையாகத் - திருத்தக்க வையகம் எல்லாம் எம(து) என(நு) எழுதுமே மொய்யிலைவேல் மாறன் களினு’.

பதவுரை:

மருப்பு - யானையின் தந்தம், ஊசியாக - எழுத்தாணியாக, மற்ற கனல் வேல் மன்னர் - வீரமே பிரகாசிக்கும் வேல் ஏந்திய பகையரசரது, உருத்தகு மார்பு ஒலையாக - அழகிய விசாலமான மார்பே பட்டோலையாக, திருத்தக்க வையகம் எல்லாம் - அழகிய வளமான வையகம் முழுதுமே, எமது என்று - எங்கள் பாண்டியனுக்குச் சொந்தமாய் விட்டதென்று, எழுதுமே - எழுதும், மொய்யிலை வேல் மாறன் களிறு - வலிமையுள்ளதும் இலை போன்றதுமான வேலை ஏந்திய பாண்டியனது கொம்பன் யானை.

பொழிப்புரை:

வலிமையுள்ளதும் இலை போன்றதுமான வேலை உடையவன் பாண்டியன். அவனது ஆண் யானையானது தனது தந்தத்தை எழுத்தாணியாகவும் வீரம் திகழும் பகையரசரது அழகிய விசாலமான மார்பைப் பட்டோலையாகவும் கொண்டு செல்லும் இடமெல்லாம் வையகம் அனைத்தும் எங்கள் பாண்டியனுக்குச் சொந்தமாகி விட்டதென்று எழுதுமாம்.

விளக்கவுரை:

பாண்டியனது இராச்சியம் தொடர்பாகப் பட்டோலை எழுதும் வேலையை அவனது யானையே மேற்கொள்வதாக இப்பாடல் கூறுகிறது. யானையின் தந்தத்தை எழுத்தாணியாகவும், பகையரசரது பரந்த மார்பையே எழுத்தோலையாகவும் கவிஞர் சித்திரிக்கும் திறன் வியத்தற்குரியது. இதன் மூலம் பாண்டியனது வெற்றிச் சிறப்பையும் பகையரசரது இராச்சியங்கள் பல அவன் ஆணையின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டதையும் குறிப்பாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

யானையின் தந்தமாகிய கொம்பை எழுத்தாணியாகவும் பகையரசரது மார்பை எழுதும் ஒலையாகவும் உருவகித்துக் காட்டியுள்ளமை நயத்தற்குரியது.

அரும்பதம்:

மருப்பு - யானையின் தந்தம் (கொம்பு), ஊசியாக - எழுத்தாணியாக, மொய் - வலிமை, இலைவேல் - இலை போன்றதுமான வேல்.

3. தனிப்பாடல்கள்

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் உலக மகாகவி எனப் போற்றப் பெறும் தகைமை படைத்தவர். கம்பராமாயணம் என்னும் மாபெரும் காவியத்தைப் படைத்தவர். அவர் பல தனிப்பாடல்களைப் பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பாடியுள்ளார். அவை சொல்ந்யமும், பொருள் நயமும் மிக்கவை.

கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பரை ஆதரித்த வள்ளல் சடையப்பன். அவர் வாழ்ந்த ஊர் திருவெண்ணெய் நல்லூர். அடையா நெடுங்கதவும் அஞ்சல் என்ற சொல்லும் உடைய சடையப்ப வள்ளலைப் பாராட்ட விரும்பினார் கம்பர். அவர் வாயிலிருந்து அருமையான கவிதை ஒன்று பிறந்தது.

- ‘மோட்டெருமை வாவிபுக முட்டுவரால் கன்றேன்று வீட்டளவும் பால் சொரியும் வெண்ணேயே - நாட்டில் அடையா நெடுங்கதவும் அஞ்சல் என்ற சொல்லும் உடையான் சடையப்பன் ஊர்’.

பொழிப்புரை:

நாட்டினிடத்தில் எப்பொழுதும் அடையாத கதவும் இரவலரைப் பார்த்துப் பயப்படாதே என்று தைரியம் சொல்லுகின்ற சொல்லும் உடையவர் சடையப்ப வள்ளல் ஆவார். அவர் வாழும் இடமானது. வலிமையையுடைய ஏருமைகள் நீர்நிலைகளில் (குளங்களில்) சென்றபோது, அங்கு அவற்றின் தனங்களில் தாக்கிய வரால் மீன்களைத் தம் கண்றுக் குட்டிகளெனக் கருதி, வீடு போய்ச் சேரும்வரையில் பாலைச் சிந்திக் கொண்டே போகின்ற இயல்பையுடைய திருவெண்ணெய் நல்லூராகும்.

விளக்கவுரை:

எருமைகள் நீர் நிலைகளில் புகுந்து மூழ்கிக் களிப்பது வழக்கம். இங்கே நீர் நிலைகளில் புகுந்த ஏருமைகளின் தனங்களில் (மடிகளில்) வரால்மீன்கள் முட்டி விளையாடுகின்றன. அவை முட்டுவதைத் தங்கள்

கன்றுக்குட்டிகள் முட்டுவதாகக் கருதிய ஏருமைகள் பால் சுரக்கின்றன. சுரக்கும் பாலானது அவை வீடு சென்று சேரும் வரை சிந்துகின்றனவாம். இத்தகைய பால் வளம் மிகக் ஊர் திருவெண்ணெய் நல்லூர் எங்கிறார் புலவர். இவ்வூரில் வாழும் சடையப்பன் என்னும் வள்ளலும் வரையாது வந்தோர்க்கு ஈயும் பெருங்குணம் படைத்தவன். அவனது வீட்டுவாயிற் கதவு என்றும் திறந்தே இருக்கும். அடையா நெடுங்கதவு அது. அங்கு வரும் இரவலர்க்குப் பயப்படாதே என்று ஆறுதல் கூறி ஆதரிக்கும் வள்ளல் சடையப்பர். அவரே கம்பரை ஆதரித்தவரும் ஆவார். அதன் காரணமாகவே அவரைப் பாராட்டும் நோக்கில் கம்பர் இப்பாடலைப் பாடியுள்ளார். ஊரின் வளத்தைப் போற்றுவதோடு நின்று விடாது தம்மை ஆதரித்தவரது பெருமையையும் புலவர் இங்கு போற்றுவதைக் காண முடிகிறது.

‘அடையா நெடுங்கதவும் அஞ்சல் என்ற சொல்லும் உடையான் சடையப்பன் ஊர்’ என்ற வரிகள் சடையப்பவள்ளவின் பெருமையையும் அவன் வாழும் ஊரின் சிறப்பையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது. பால் சொரியும் ஏருமைகள் மூலம் ஊரின் வளமும் ‘அடையா நெடுங்கதவும் அஞ்சல் என்ற சொல்லும் உடையான் சடையப்பன்’ என்பதன் மூலம் அவனது கொடைச் சிறப்பும் சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது.

இங்கு சடையப்பவள்ளல் வாழ்வதால் திருவெண்ணெய் நல்லூர் பெருமை பெறுகிறது எனக் கம்பர் நமக்கு உரைக்கின்றார்.

இடைச்சி தந்த மோரின் இயல்பு

‘இம்மென்னும் முன்னம் எழுநூறும் எண்ணூறும் அம்மென்றால் ஆயிரம் பாட்டாகாதோ?’ எனக் கவிமழை பொழிந்தவர் காளமேகப்புலவர். அவரது பாடல்களில் கிண்டலும் கேலியும், நகைச்சுவையும் வஞ்சப்புகழ்ச்சியும் கொஞ்சி விளையாடும். ஓர் இடைச்சி மிகுதியாகத் தண்ணீர் கலந்த மோரைப் புலவருக்குப் பருகக் கொடுத்தபோது அதன் இயல்பு குறித்து அவர் பாடிய பாடல் வருமாறு:

2. 'காரென்று பேர்படைத்தாய் ககனத் துறும்போது நீரென்று பேர்படைத்தாய் நெடுந்தரையில் வந்ததன்பின் வாரொன்று மென்முலையார் ஆய்ச்சியர்கை வந்ததன்பின் மோரென்று பேர்படைத்தாய் முப்பேரும் பெற்றாயே'

பொழிப்புரை:

நீ ஆகாயத்தில் இருக்கும்போது மேகம் என்ற பெயர் கொண்டிருந்தாய். பெரிய தரைக்கு (புவிக்கு) வந்தபிறகு நீர் என்ற பெயரைப் பெற்றாய். கச்சினை அணிந்த மென்மையான தனங்களையுடைய இடைச்சியர் கைக்கு வந்தபின் (உருமாறி) மோர் என்ற பெயர் குட்டப் பெற்றாய். இங்ஙனம் நீ மேகம், நீர், மோர் என்று மூன்று பெயரையும் பெற்றாய்.

விளக்கவுரை:

இடைச்சி கொடுத்த மோரில் பெருமளவு தண் ணீர் கலக்கப்பட்டிருந்தது. அதனைப் பார்த்ததும் புலவருக்கு அது நீராகவே தென்பட்டது. எனவே அதன் இயல்பினை இப்பாடல் மூலம் வெளிப்படுத்தினார். என்ன வியப்பு இது! நீ ஆகாயத்தில் இருக்கும் போது மேகம் என்ற பெயரைப் பெற்றாய். மழையாக இப்பழிக்கு வந்ததன் பின் நீர் என்ற பெயரைப் பெற்றாய். இப்போது ஆய்ச்சியர் கைக்கு வந்ததன் பின் உருமாறி மோர் என்ற பெயரைப் பெற்றுள்ளாயே. என்னே உன் சிறப்பு! என்று வியக்கிறார் புலவர்.

வசைபாடுவதில் வல்ல காளமேகம் வெகு லாவகமாக இடைச்சி கொடுத்த மோர் வெறும் தண்ணீர்தான் என்பதை இப்பாடல் மூலம் புலப்படுத்திவிட்டார். இப்படி நக்கல் (பரிகாச) பாட்டுப்பாடக் கவி காளமேகத்தை விஞ்சுவார் எவருமில்லர்.

அரும்பதம்:

கார் - மேகம், ககனத்து உறும்போது - ஆகாயத்தில் இருக்கையில், வார் ஒன்றும்- கச்சுப் பொருந்திய, ஆய்ச்சியர் - இடைச்சியர், முப்பேரும் - மூன்று பெயர்களும்.

இரவு நீடித்தமை குறித்துத் தலைவி இரங்கல்

தலைவிக்கு இராப்பொழுது வேதனையளிக்கிறது எப்போ? பொழுது விடியும் என ஏங்குகிறாள். தலைவியின் இந்த இரங்கலை ஒப்பிலாமணிப்புலவர். வெகு அழகாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். இவர் தொண்டை நாட்டில் பிறந்தவர். கொடை வள்ளலான குமண்ணுக்கும் அவன் தம்பிக்கும் ஏற்பட்ட பினக்கிணைத் தீர்த்துக் குமண்ணின் உயிர் காத்த பெருமைக்குரியவர்.

இவர் அநேக தனிப்பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். அவற்றுன் ஒன்று தான் இரவு நீடித்தமைக்குத் தலைவி இரங்கும் பாடலாகும். இப்பாடவின் பொருட் சிறப்பைக் காண்போம்.

3. ‘அழிவாய்ச் சத்தம் அடங்காதோ யான் வளர்த்த கோழிவாய் மண்சூறு கொண்டதோ - ஊழி திரண்டதோ கங்குல் தினகரனும் தேரும் உருண்டவோ பாதாளத் துள்’.

பொழிப்புரை:

கடவின் ஒலியானது அடங்காதோ? நான் வளர்த்து வந்த சேவல் சூவாமல் இருப்பதற்குக் காரணமாக அதன் வாயை மன் மூடிவிட்டதோ? ஊழியானது இந்த இரவாக வடிவங் கொண்டதோ? குரியனும் அவனது தேரும் பாதாளத்துள் உருண்டு விழுந் தனவோ? எனவே இரவு நீண்டு கதிரவன் உதயமாகவில்லையோ? என்பதாம்.

விளக்கவுரை:

இராப்பொழுது நீண்டு செல்வதற்கு என்னென்ன காரணங்கள் உள்ளன என அசைபோடுகிறாள் தலைவி. எப்போ பொழுது விடியும் என்ற ஏக்கத்தில் இருக்கிறாள். கடவின் ஒலி அடங்காதோ? சேவல் சூவாமல் இருப்பது ஏன்? குரியனும் அவன் தேரும் பாதாளத்துள் உருண்டு விழுந்தனவோ? என்றெல்லாம் அவள் என்னுகிறாள். இந்த

என்ன அலைகள் எல்லாம் இராப்பொழுது நீடித்தமை கண்டு தலைவியின் உள்ளத் தே அலைமோதுவனவாகும். சேவல் சுவாமைக்கும், சூரியன் உதிக்காமைக்கும் அவள் காட்டும் காரணங்கள் நயத்தற்குரியனவாக உள்ளன. இவை அவளது நெஞ்சில் எழும் இரங்கல்களாகும். இரவு நீண்டு செல்வது குறித்து அவள் படும் வேதனையைப் பாடல் நன்கு புலப்படுத்துகிறது. இரவுப் பொழுது ஊழிக் காலத்தின் வடிவமாக அவளுக்குத் தென்படுகிறது. இரவுப்பொழுதை ஊழியாக உருவகித்துக் காட்டும் புலவரின் கவித்திறன் என்றும் நயத்தற்குரியது.

“கண்டதை எழுதுவதுதானா கதை? என்று கேட்கலாம். கதை உருவாகும் பொழுது கண்டது மட்டுமன்றீக் காணாததும், தங்கத்துடன் செப்புச் சேருவது போல் சேருகின்றன. அந்த அனுபவம் காந்தத் துண்டு போல, தான் இழுக்கக்கூடிய பல சிறு இரும்புத் தூள்களைப் போன்ற நிகழ்ச்சீகளையும் நிலைகளையும் ஆகர்ஷித்துக் கொள்ளுகிறது. தத்துவங்கள் ஆசிரியனுடைய அனுபவம் என்ற நிலையில் அழபட்டு பல்வேறு உருக்களில் கதைகளாக மாறுகின்றன.”

- கு.ப.ரா.
(கதையின் கதை ப. 64)

4. ஒரு பதிவிரதை சரித்திரம்

இக்கதை அட்டாவதானம் வீராசாமிச் செட்டியார் எழுதியது. அவரது 'விநோதரச மஞ்சரி' என்னும் நூலில் இடம்பெற்றது. தமிழ்நாட்டில் தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சிக்குத் தொண்டாற்றிய பெரியோர்களுள் இவருக்குத் தனியிடமுண்டு. சென்னை அரசினர் வித்தியாசாலையின் தமிழ்ப் பேராசிரியராக விளங்கியவர். தமிழ் உரைநடைத்திறன் கைவரப் பெற்றவர். அவ்வித்தியாசாலையின் திராவிட மொழிப் பேராசிரியராக விளங்கியவர் வண. பேர்சிவல் பாதிரியார். இவரது வேண்டுகோளுக்கிணங்கவே செட்டியார் அதிகமான கட்டுரைகளை எழுதினார். அவை சென்னையிலிருந்து வெளிவந்த 'தினவர்த்தமானி' பத்திரிகையில் பிரசரமாயின. அவற்றின் தொகுப்பே 'விநோதரசமஞ்சரி' ஆகும். பல பதிப்புக்கள் கண்ட இந்நால் இன்றும் மக்களால் விரும்பிப் படிக்கப்படும் நூலாகத் திகழ்கிறது. செட்டியாரின் நளினமான வசன நடையே அதற்குக் காரணமாகும்.

'ஒரு பதிவிரதை சரித்திரம்' என்னும் கதை குடும்பப்பெண் ஒருத்தியின் கடமை உணர்வை, கற்பின் திறத்தை, மனித விழுமியங்களைப் பேணிப் பாதுகாக்கும் பண்பினைச் சித்திரிக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது. அதேவேளை எத் தொழிலைச் செய்தாலும் செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என்ற நோக்குடன் செயற்படுதலும், பெற்றோரைப் பேணிக் காத்தலே பிள்ளைகளின் தலையாய கடமை என்பதனையும் நமக்குச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

பாத்திரச்சிறப்பு:

இக்கதையில் சந்தியாசி, குடும்பப்பெண் (பதிவிரதை), கசாப்புக் கடைக்காரன் ஆகிய மூன்று பாத்திரங்கள் வருகின்றன. இப்பாத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வோர் துறையில் மக்களுக்கு நல்வழிகாட்டும் பாங்கில் அமைந்துள்ளன. அவற்றின் குணப் பண்புகளை நோக்குவோம்.

1. சந்நியாசி:

தவ வலிமை மிக்கவர். கடும் கோபி. நான் என்னும் ஆணவம் கொண்டவர். உண்மை ஞானத்தை அறிந்திடும் ஆவல் உடையவர். தனது வல்லமையில் மிக்க நம்பிக்கை கொண்டவர் (எடுத்துக்காட்டு: ‘பெண் பேதாய்! என் வல்லமை இன்னதென்பதை நீ அறியாய். நீ எப்படி என்னைக் காக்க வைக்கலாம்’) உண்மை ஞானத்தை அறியும் ஆவல் காரணமாகக் கசாப்புக் கடைக்காரரை நாடியவர். பொறுமை காத்து அவனிடம் ஞான உண்மைகளை அறிந்து கொண்டவர்.

2. பதிவிரதை (குடும்பப்பெண்)

கடமையைச் செய்தலையே தன் இலட்சியமாகக் கொண்டவள். கணவனே கண்கண்ட தெய்வமெனக் கருதி வாழ்பவள். கடமையைச் சரிவரச் செய்தலின் மூலம் ஞானம் அடைவள். அவளது வாழ்வின் நோக்கே கடமையைச் சரிவரச் செய்தலே என்ற குறிக்கோளுடன் உள்ளது. (எடுத்துக்காட்டு: என் காலம் எல்லாம் எனது வேலையைச் செய்வதிலேயே கழித்து வந்தேன். கலியாணமின்றிக் கண்ணிகையா யிருந்த காலையில் கண்ணியர்க்குரிய என் கடமையைச் செய்தேன். எனக்குக் கலியாணமான பிறகு மனைவியருடைய கடமையைச் செய்கிறேன். நான் பண்ணும் யோகம் இவ்வளவேயாம். இவ்வித யோகத்தினாலேயே நான் ஞானமடைந்தேன்.) கற்பிற் சிறந்தவள். முதற் பணி கணவனைக் கவனித்தலே. அதன் பின்பே ஏனைய விருந்தினரை உபசரிப்பது என்ற கருத்துடையவள்.

3. கசாப்புக்கடைக்காரன்:

தாய், தந்தையரின் மகிழ்வே தன் மகிழ்வு எனக் கருதுபவன். பெற்றோருக்கான பணிவிடை அனைத்தையும் குறைவின்றிச் செய்யும் பண்பு கொண்டவன். செய்யும் தொழிலே தெய்வமெனக் கருதுபவன். கிருகஸ்தனுக்கு விதித்துள்ள கடமைப்படி நடப்பவன். ஆசையை அறவே வெறுத்துத் தன் தொழிலைப் பழுதுவராமல் செய்து வருபவன். (எடுத்துக்காட்டு: ‘யோக வித்தையைக்

கற்றிலேன். ஒருநாளும் சந்தியாசி வேஷம் தரித்திலேன், நாட்டை நீங்கிக் காட்டிலும் புகுந்திலேன், ஆயின் நான் அறிந்தது, ஆசையை அற வெறுத்து, என் தொழிலைப் பழுது வராமல் செய்து வருவதனால் உண்டாகியதாம்') ஆத்ம ஞானத்தைப் பற்றிப் பிறருக்கு எடுத்துக் கூறும் ஆற்றல் படைத்தவன்.

இக்கதை சூறும் போதனை:

இக்கதை உலகத்தவருக்கு நல்ல போதனைகளை எடுத்துரைக்கிறது. அவையாவன:

1. ஞானமே எல்லாவற்றிலும் மிக அரியதும் மேலானதுமாகும்.
2. ஞானமே எல்லோராலும் விரும்பத்தக்கது.
3. ஞானத்தை அடைய ஒவ்வொரு மனிதனும் முயற்சிக்க வேண்டும்.
4. வாழ்நாளை வீண் நாளாக்காமல் ஒவ்வொருவரும் ஞானத்தைப் பெற்றிட, அறிந்திட முயன்றிடல் வேண்டும்.

இக்கதையில் வரும் வடசொற்களும் அவற்றுக்கான தமிழ்ச்சொற்களும்.

வடசால்	தமிழ்ச்சொல்	வடசால்	தமிழ்ச்சொல்
உலோபம	சயாமை	ரூபம்	உருவம்
சந்தியாசி	துறவி	ஆசனம்	இருக்கை
சிரசு	தலை	ஆத்துமம்	யயிர்
அக்கினி	நெருப்பு	பிரசங்கம்	சொற்பொழிவு
ஜௌவாலை	தீக்கொழுந்து	உட்காரவைத்து	இருக்கவைத்து
அரவம்	ஒவி	அவலட்சணம்	அழகின்மை
தவசி	முனிவர், துறவி	கிருகஸ்தன்	இல்லறத்தான்
மாது	பெண்	சந்தோஷிப்பிக்க	மகிழ்விக்க
மதலாய்	குழந்தாய்	பிரயாசை	உழைப்பு
யாகம்	வேள்வி	யோகவித்தை	யோகக்கல்வி
ஞானம்	அறிவு	வேஷம்	வேடம்
கசாப்புக்காரன்	இறைச்சி விற்பவன்		

5. நாட்டார் பாடல்கள்

நாட்டுப்புற மக்கள் நமக்குத் தேடித் தந்த செல்வங்களுள் நாடோடி இலக்கியமும் ஒன்றாகும். அது நாட்டுப்புற மக்களின் உள்ளத்து உணர்வுகளை, ஆசாபாசங்களை அழகுற எடுத்துக்காட்டும் தன்மையது. மக்களின் பாரம்பரியம், பண்பாடு, கலைகள் ஆதியனவற்றை நமக்குப் புலப்படுத்துவது. மக்களின் பழக்க வழக்கங்கள், அவர்கள் அனுபவித்த இன்ப துன்பங்கள் அனைத்தையும் எடுத்துக்கூறும் வகையில் அமைந்தது.

நாட்டார் பாடல்களில் தாலாட்டுக்கள், ஓப்பாரிகள், கும்மிப் பாடல்கள், ஊஞ்சல் பாடல்கள், விளையாட்டுப் பாடல்கள், விவசாயப் பாடல்கள், கப்பற் பாடல்கள் எனப் பலவகைப்பட்டன உள்ளன. அவை ஒவ்வொன்றும் பாடுவோரின் உள்ளங்களையும் கேட்போர்தம் இதயங்களையும் ஈர்த்திடும் சிறப்புக்குரியன. பரம்பரை பரம்பரையாக வாய்மொழி மூலம் பரவி மக்கள்தம் உள்ளங்களில் இடம் பிடித்துக்கொண்டுள்ளன. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை நமது வாழ்வோடு இணைந்துள்ள நாட்டார் பாடல்களை நாம் ஒருபோதுமே மறக்க முடியாது.

பாட்டுத் திறத்தாலே இவ்வையத்தைப் பாலித்திட வந்த மகாகவி பாரதியாரும் நாட்டார் பாடல்களில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து நின்றதை அவர்தம் கவிதை மூலமே உணர்த்தியுள்ளார். நாட்டார் பாடல்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்து அவற்றின் இன்பத்தில் திணைத்து,

“மானுடப் பெண்கள் வளருமொரு காதலினால்
ஹனுருகப் பாடுவதில் ஹனிடுந்தேன்” என்று காதற் கவியினையும்
“ஏற்ற நீர்ப் பாட்டின் இசையினிலும்” என்று ஏற்றப் பாட்டினையும்

“நெல்லிடிக்கும் கோற்றோடியார் குக்குவெனக் கொஞ்சம் ஒலியினிலும்” என்று உலக்கைப் பாட்டினையும்

“பண்ணை மடவார் பழகுபல பாட்டினிலும்” என்று பள்ளுப் பாட்டினையும்

“வட்டமிட்டுப் பெண்கள்
வளைக்கரங்கள் தாமொலிக்க
கொட்டி இசைத்திடுமோர்
சூட்ட முதப் பாட்டினிலும்” என்று குழ்மிப் பாட்டினையும் குறிப்பிட்டு,

“நாட்டினிலும் காட்டினிலும்
நாளெல்லாம் நன்றொலிக்கும்
பாட்டினிலும் நெஞ்சைப்
பறிகொடுத்தேன் பாவியேன்” என்று நாட்டார் பாடல்களின் அருமையினை நமக்கு நன்கு உரைத்துள்ளார். அத்தகு சிறப்புடைய நாட்டார் பாடல்கள் சிலவற்றை நோக்குவோம்.

1. கொழுந்து வெத்தலை போடயிலே (மலையக நாட்டார் பாடல்)

“குத்துக் கட்டை மேலேநி
கொழுந்து வெத்தலை போடயிலே
கைபுடி லேஞ்சு கண்டு என்
கள்ள மனம் துள்ளுதையா

காலிலேயும் வெள்ளி மிஞ்சி
கழுத்திலேயும் தங்கக் காரை
மேலிலேயும் வெள்ளள லேஞ்சு
வேலை செய்யக் கூடலியே.

பணிய லயத்துச் சாவல்
பாசமுள்ள வெள்ளைச் சாவல்
காலு வளர்ந்த சாவல்
கண்டாலும் பேசுதலில்லை.

கவ்வாத்துக் காரப் பையா
 கத்தி வெட்டும் பாண்டி மன்னா
 கத்தி என்ன மின்னுறது உன்
 கவ்வாத் தென்ன பிந்துறது.

முன்னாறு ஆளுக்குள்ள
 முள்ளுக் குத்தும் என்சாமி
 முள்ள முனும் மண்ணுக்குள்ள
 முழிக ரெண்டும் என்மேல்”

விளக்கவுரை:

இப்பாடல்கள் மலையகப் பெண் ஒருத்தி பாடும் பாங்கில் அமைந்துள்ளது. காதல் வயப்பட்ட பெண் ஒருத்தியின் உள்ளக் கிளர்ச்சியை இவை புலப்படுத்துகின்றன.

முதலாவது பாடல் குத்துக் கட்டையில் ஏறி இருந்து கொழுந்து வெற்றிலை போடும் ஆணின் அழகைக் கண்டு பெண் அடையும் மகிழ்ச்சியைப் பிரதிபலிக்கின்றது. ‘கைபுடி லேஞ்சு கண்டு என் கள்ள மளம் துள்ளுதையா’ என அவள் கூறுகின்றாள். ‘கள்ள மனம் துள்ளுதையா’ என்ற வரி அவளது உள்ளக் கிளர்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிறது.

இரண்டாவது பாடல் அவனது மேனி அழகைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது. காலில் வெள்ளி மிஞ்சியும் கழுத்தில் தங்க அணியும் மின்னுகிறதாம். அவன் மேனி அழகைப் பார்க்கப் பார்க்க அவள் உள்ளம் மயங்குகிறது. அதனால் ‘எனக்கு வேலை செய்யக் கூடலியே’ எனப் பாடுகிறாள்.

மூன்றாவது பாடலில் அவள் தனது மனக் கவலையை வெளிப்படுத்துகிறாள். ‘பணிய லயத்துச் சாவல் பாசமுள்ள வெள்ளைச் சாவல் காலு வளர்ந்த சாவல், கண்டாலும் பேசுதில்லை’ எனக் கூறுவதன் மூலம் அவள் தனது கவலையைத்

தெரிவிக்கிறாள். ‘கண்டாலும் பேசுதில்லை’ என்ற அடி அவளது மன ஆதங்கத்தைப் புலப்படுத்துகிறது.

நான்காவது பாடலில் அவள் கவ்வாத்து வேலை செய்பவனை வம்புக்கு இழுக்கிறாள். கவ்வாத்து வேலை செய்யும் இளைஞனைப் பார்த்து அவன் கையில் உள்ள கத்தி மின்னுவதையும், கவ்வாத்துப் பிந்துவதையும் சுட்டிக் காட்டுகிறாள்.

ஜந் தாவது பாடலில் தான் விரும் புபவனை வெளிப்படுத்துகிறாள். ‘முந்நாறு ஆளுக்குள்ள முள்ளுக் குத்தும் என் சாமி’ என்னும் வரி அவளது விருப்பினை வெளிக்காட்டுகிறது. ‘முள்ளு முனும் மண்ணுக்குள்ள முழிக ரெண்டும் என்மேல்’ எனப் பாடுவதன் மூலம் முள்ளுக் குத்துபவன் தன்னையே பார்த்தபடி நிற்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறாள்.

இப்பாடலின் மூலம் மலையகத் தோட்டங்களில் இடம்பெறும் வேலைகள் சில தெரியவருகின்றன.

பேச்சுத்தமிழ்	-	பொது வழக்கு
வெத்தலை	-	வெற்றிலை
லேஞ்சு	-	கைக்குட்டை
தங்கக்காரை	-	தங்க நகை
வெள்ளை லேஞ்சு	-	வெள்ளைத் துண்டு
கவ்வாத்து	-	கத்தரித்தல்
முள்ளு	-	மண் கிளரும் கருவி
முழிகள்	-	விழிகள் (கண்கள்)

2. கிட்டியடித்தல்

பரம்பரை பரம்பரையாகக் கிராமப் புறங்களில் சிறுவர்களால், இளைஞர் களால் விருப் புடன் விளையாடப் படும்

விளையாட்டுக் களில் ஒன்று கிட்டியடித் தல் ஆகும். இவ்விளையாட்டில் ஈடுபடுவோர் பாடிக்கொண்டே விளையாடுவர். அவர்களது பாடல்களில் பலவகையான கிராமியச் சொற்கள் இடம்பெறுவதைக் காணலாம். கிட்டி அடிக்கும் போது பாடி, ஒடி, மூச்சுப் பிடிப்பர். ஓவ்வோர் பாட்டின் கடைசிச் சொல்லை மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக் கொண்டே ஒடுவர்.

இதோ! கிட்டியடித்தல் தொடங்கி விட்டது. பாடிக்கொண்டே ஒடுகிறார்கள். அவர்கள் பாடுவதைப் படித்துப் பாருங்கள்.

கவடி யடிக்கக் கவடி யடிக்கக்
கைகால் முறியக் கைகால் முறியக்
காலுக்கு மருந்து தேடிக் கட்டு தேடிக் கட்டு.

மாம் பட்டை மருதம் பட்டை
வெளவாலோடிய தென்னம் பட்டை
பூம் பட்டை புளியம் பட்டை
பட்டணம் பட்டணம் பட்டணம்.

பாக்குப் பழுத்தால் பதினானோலை
மூங்கிலோலை முதிரப் பட்டு
வீரவாகு பட்டணம் பட்டணம்.

ஆலையிலே சோலையிலே
ஆலங்காடிச் சந்தையிலே
கிட்டிப் புள்ளும் பம்பரமும்
கிறுகியடிக்கப் பாலாறு
பாலாறு பாலாறு பாலாறு.

ஆத்துக் கட்டு அலம்பக் கட்டு
அவிட்டுக் கட்டு இறுக்கிக் கட்டு
இறுக்கிக் கட்டு இறுக்கிக் கட்டு.

சச்சோலை தும்போலை
பாக்குப் படிச்ச வண்ணான் ஓலை
முங்கிலோலை முதிரக் குட்டி
சின்னவாளி பட்டனம் பட்டனம்.

கவடி கவடிக் கொட்டை
கம்பளி வீரக் கொட்டை
பறைப்பயல் இலுப்பைக் கொட்டை
பாடிவா தும்புக் கட்டை தும்புக் கட்டை.

கீழாணோலை மேலாணோலை
எண்ணிப் பார்த்தால் பதினாணோலை
கிட்டிப் புள்ளும் பம்பரமும்
கிறுகியடிக்கப் பாலாறு பாலாறு.

ஆலஞ்சருகு மடமடன்ன
ஆங்கோர் வண்டி உருண்டுவர
சோலைக் கிளியார் கொத்தியடிக்க
நாய் குலைக்க நல்லாண்டம்மா
பையோடா பையோடா.

நத்தைச் சூரி புல்லுத் தின்ன
நறுவினி சங்கிலி பாராயோ
காரா வெங்கிற பசுவைக் கண்டால்
கடைக் கண்ணாலே பாராயோ
பாராயோ பாராயோ.

கண்ணாம் பொத்தி கடகட மாரி
முன்று விளாச்சி முக்கறை பொத்தி
பாலையுஞ் சோந்றையுங் கொண்டு வா
கொண்டு வா கொண்டு வா.

சச்சரு மன்னார் இழைச்ச மன்னார்
சச்சம் பழந்தின்ன வந்தீரோ மன்னார்
எங்கடை மச்சான் எங்கடை மச்சான்.

ஆலஞ் சருகு மடமட வெனவே
 அங்கொரு வண்டில் உருண்டு வரக்
 காலாடி வரப் பொழுதேநி வரத்
 தெந்தட்ட தெருத்தட்ட
 தெருவெங்கும் பொறித்தட்ட
 பூம் பட்டை புளியம் பட்டை
 வெளவாலோடிய தென்னம் பட்டை
 கவடிக் கவடிக் கவடிக்.

விளக்கவுரை

இப்பாடல்கள் கிட்டியடிப்போர் பாடும் பாடல்களாகும். இவற்றில் வரும் சொற்கள் பல கிராமப் புறங்களில் பேச்சு வழக்கில் உள்ளவையாகும். கிட்டி அடிக்கும் போது விபத்துக்கள் விளையலாம். அவ்வேளைகளில் மருந்துக்குப் பயன்படும் மரப்பட்டைகள் குறித்தும் பாடல் ஒன்றில் நாம் காண முடிகிறது. மாம்பட்டை, மருதம்பட்டை, தென்னம்பட்டை, பூம்பட்டை, புளியம்பட்டை எனப் பலவகைப் பட்டைகள் பற்றிக் கூறப்பட்டுள்ளமை கவனத்திற்குரியனவாகும். இப்பாடல்கள் ஒடிக்கொண்டு பாடப்படுவனவாதலால் அவற்றின் சந்தமும் அதற்கேற்ப அமைந்திருப்பது நயத்தற்குரியதாகும்.

3. மீன்பிடிகாரர் பாடல்கள்

கடற்றொழில் செய்யும் மீனவர்கள் தம் களைப்பைப் போக்க, கண்டங்களைச் சொல்லி ஆறுதல் பெறப் பலவகையான பாடல்களைப் பாடுவர். பின்வரும் பாடல் மீனவர் தொழிலை மட்டுமன்றி அவர்தம் வாழ்வியல் நிலைமைகளையும் படம் பிடித்துக் காட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

1. புறப்படுவோமே மச்சான் புறப்படுவோமே
கட்டுவலை எடுத்துக்கிட்டுப் புறப்படுவோமே

கடல் கடந்து செல்வதற்குத் தோணியும் உண்டு
கட்டைச் சுறா உழுவை மீன் கடலிலே உண்டு
கடவுள் தந்த கைகளே முழுப்பட உண்டு
மச்சான் முழுப்பட உண்டு.

2. கடல் கடந்து மீன் பிடிப்போமே - வீண்
கவலையற்று வாழ்ந்திடுவோமே
முப்பது நாள் ஊழுத்து உழுத்து நிறையப் பணம் வாங்கி
அதை மூன்று நாளில் தின்றுவிட்டுக் கடனையும் வாங்கி
பாக்கி நாளிற் பெரும்பகுதியைப் பட்டினியாக்கி - மனப்
பதற்ளோடு மாரடிக்கும் சன்மமும் வேண்டாம்
மாரடிக்கும் சன்மமும் வேண்டாம்.

புறப்படுவோமே மச்சான் புறப்படுவோமே
கட்டுவலை எடுத்துக்கிட்டுப் புறப்படுவோமே.

விளக்கவரை

முதலாவது பாடல் மீனவர் தொழிலுக்குப் புறப்படுதலைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. கட்டுவலை எடுத்துக்கிட்டுப் புறப்படுவோமென மச்சானை அழைக்கும் பாணியில் அமைந்துள்ளது. கடல்படு செல்வங்களான பல்வகை மீன்கள் கடலில் உண்டு. அவற்றைப் பிடித்து வருவதற்குக் கடவுள் தந்த கைகள் நம்மிடம் உண்டு. கையை நம்பியே நம்பிழைப்பு உள்ளது. எனவே கட்டுவலை எடுத்துக் கொண்டு புறப்படுவோம் மச்சான் என்று அழைக்கிறான்.

கடல் கடந்து செல்வதற்குத் தோணியும் இருக்கிறது. எனவே ஆழ் கடலுக்குச் சென்று மீன் பிடிப்போம். கட்டைச்சுறா, உழுவை மீன் போன்றவற்றை வாரி வருவோம். புறப்பட்டுவா என மச்சானை அழைக்கும் பாவனையில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

இப்பாடல் நமக்கு நல்லதொரு போதனையையும் அளிக்கிறது. கடவுள் தந்த கைகள் நமக்குப் பயன்பட வேண்டும். சோம்பியிராது முயற்சி கொண்டு உழைத்திட வேண்டும். ‘பத்து விரலால் பதற

அடித்தால் தான் ஐந்து விரல்களால் அள்ளித் தின்னலாம்' எனக் கிராமிய வழக்கில் கூறுவர். முயற்சி வேண்டும். முயற்சியே உயர்ச்சி தரும் என்பதையே இக்கூற்று நமக்கு உணர்த்துகிறது. எனவே கடவுள் தந்த கைகளால் தொழில் செய்வோம். புறப்படுவோம் என்று மீனவன் அழைக்கிறான்.

இரண்டாவது பாடலில் கடல் கடந்து மீன் பிடித்தால் வீண் கவலையற்று வாழலாம் என்ற உண்மையை வலியுறுத்துகிறான். கவலையற்று வாழத் தொழில் செய்ய வேண்டும் என்பதைக் கூறும் அதேவேளையில் மீனவர் தம் அவல் வாழ்வினையும் நினைவுட்டுகின்றான். முப்பது நாளும் உழைத்துப் பெற்ற பணத்தை முன்று நாளிற் செலவிட்டு விட்டு - தின்று விட்டு மிகுதி நாள் செலவுகளுக்குக் கடன் வாங்கும் அவல் நிலையினையும் பெரும்பாலான நாட்களைப் பட்டினியாகக் கழிக்க வேண்டிய பரிதாப நிலையையும் மீனவன் இப்பாடலில் சுட்டிக் காட்டுகிறான். இத்தகைய மனப் பதற்றத்துடன் வாழும் பிறப்பே வேண்டாம் என்கிறான்.

மீனவர்தம் அவல் நிலையை இப்பாடல் சித்திரிக்கிறது. எந்நாளும் பதற்றத்துடன் மாரடிக்கும் இந்தப் பிழைப்பே வேண்டாம் என்னொந்து கொள்கிறான். இத்தகைய அவல் நிலையிருப்பினும் தொழில் செய்வதே தகுந்த வழி என்பதையும் அவன் சுட்டிக் காட்டுகிறான். இதனாலேயே

'கடல் கடந்து மீன் பிடிப்போமே - வீண்

கவலையற்று வாழ்ந்திடுவோமே' எனப் பாடுகிறான். கடல் அன்னையே எம் கவலையைப் போக்குவாள் எனக் கருதுகிறான். அதலாலேயே கடலுக்குச் செல்ல மச்சானை அழைக்கிறான்.

6. நளவெண்பா

செந்தமிழ் மொழியில் எழுந்த சிறந்த இலக்கியங்களுள் ஒன்று நளவெண்பா. வடமொழிக் காவியமான ‘நைசீது’த்தை வெண்பா யாப்பில் படைத்துப் பாவலர்தம் பாராட்டைப் பெற்றவர் புலவர் திலகராம் புகழேந்தியார். அவர் புலமை சான்ற பெரும் புலவர். ‘வெண்பாவிற் புகழேந்தி’ எனப் போற்றப் பெற்றவர். இப்புலவர் பெருமான் வாழ்ந்த காலம் தமிழின் பொற்காலம் எனலாம். கவியரசர் கம்பர், ஓட்டக்கூத்தர், சயங்கொண்டார் போன்ற புலவர் பெருமக்கள் வாழ்ந்த காலமது. அப்பொற்காலத்தே எழுந்த நளவெண்பா ஒப்பற்ற தமிழ்க் கருவுலமாகவே மினிர்கின்றது.

சொற்கவையும் பொருட் சவையும் நிறைந்த வெண்பாக்கா ணால் ஆன இந்நால் நளனது கதையைக் கூறுகிறது.

சந்திரன் சுவர்க்கி என்னும் சிற்றரசனின் ஆதரவில் புகழேந்தியார் இருந்த போது அவன் விரும்பிக் கேட்கப் படைக்கப்பட்டது இந்நால் என்பர். அதற்குச் சான்றாக தன் நன்றியைத் தெரிவிக்கும் வகையில் சந்திரன் சுவர்க்கியைத் தன் நாலில் தக்க இடங்களில் அமைத்து இவர் பாடியிருப்பதையும் காணலாம்.

தமிழ் நயமும், மன அமைதியும் தரும் ஒப்பற்ற இச்சிறுநால் காலத்தை வென்று வாழும் சிறப்புக்குரியது. சுயம்வர காண்டம், கலி தொடர் காண்டம், கலி நீங்கு காண்டம் என்னும் மூன்று பிரிவுகளை உடையது. இந்நாலைக் கற்போர் கண்ணித் தமிழ்க் காவிய நயத்தில் மூழ்கித் திளைப்பர் என்பது தின்னனம்.

நளன் உருவிலே தேவர்கள்

காவலரைத் தன்சேடி காட்டக் கண்ணிருவர்
தேவர் நளனுருவாச் சென்றிருந்தார் - பூவரைந்த
மாசிலாப் பூங்குழலாள் மற்றவரைக் காணா நின்று
ஊசலா டுஞ்ஞாள் உளம்.

(1)

பொழிப்புரை:

சுயம் வர மண்டபத்துள் இருந்த அரசரை எல்லாம் சேடியானவள் காட்டிவரப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தாள் தமயந்தி. தேவர்கள் நால்வரும் அவ்விடத்தே நளனுருவத்துடனே உருமாறி வந்து அவன் அருகிலேயே வீற்றிருந்தனர். மலர் குடப்பெற்ற குற்றமில்லாத அழகிய சூந்தலையுடைய தமயந்தி அவர்களைக் கண்டதும் அப்படியே மயங்கி நின்றுவிட்டாள். அவருள் நளன் யாவுளென அறிய இயலாமல் தன் உள்ளம் ஊசலாடுகின்ற ஒரு நிலையினையும் அப்போது அவள் அடைந்தாள்.

விளக்கவுரை:

மணமகளான தமயந்திக்குத் தோழி சுயம் வர மண்டபத்தில் இருந்த தேர் வேந்தர்கள் தம்மை ‘இவரவர் இன்னின்னார்’ என்று தெரிந்துகொண்டு அந்தந்த மன்னவர்களுடைய குலச்சிறப்பும் பெயரும் வளாடும் இன்ன படியான தன்மையுடையன எனக் கூறி வருகின்றாள். அம்மன்னர்களைக் காட்டிவரும் வேளையில் தேவர்கள் நால்வரும் நளனுடைய உருவத்தினராக அவன் அருகிலேயே அமர்ந்திருந்தனர். அவர்களைக் கண்டதும் தமயந்தி உள்ளம் தடுமாறினாள். அவளது மனம் ஊசலாடிற்று என்கிறார் புலவர். அவர்களுள் யார் நளன் என்பதை மட்டும் முடியாமலே அவளது மனம் தடுமாறிற்றாம். அதனை மனம் ஊசலாடிற்று எனச் சுட்டிக்காட்டுகின்றார் புலவர். அவளது உள்ளம் நிலையற்று ஊசலாடிற்று என்பதன் மூலம் தமயந்தியின் தடுமாற்றத்தை புலவர் நம் மனக்கண் முன்னே கொண்டு வருகிறார். நிலையற்று தடுமாறும் உள்ளத்தை ஊசலாடுதலுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டியமை நயத்தற்குரியது.

ஊஞ்சலாடுதல் - உவமானம்

தடுமாறும் உள்ளம் - உவமேயம்

நளனை அடையாளம் காண முடியாது தமயந்தி உள்ளம் தடுமாறினாள் என்பது இப்பாடலின் மையக்கருத்தாக அமைகிறது.

அரும்பதம்:

பூங்குழலாள் - பூக்கள் குடிய சூந்தலையுடைய தமயந்தி, காவலர் - அரசர், சேடி - தோழி, ஊசல் - ஊஞ்சல், இங்கும் அங்குமாக அலைதல்.

வானவரும் வந்திருந்தார்

பூணுக்கு அழகளிக்கும் பொற்றோடியைக் கண்டக்கால்
நானுனுக்கு நெஞ்சடைய நல்வேந்தர் - நீணிலத்து
மற்றேவர் வாராதார் வானவரும் வந்திருந்தார்
பொற்றேர் நளனுருவாப் போந்து. (2)

பொழிப்புரை:

அணிந்துள்ள ஆபரணங்களுக்குத் தான் அழகினைத் தந்து
கொண்டிருக்கும் பொன்னாலான தொடியினை அணிந்தவளான
தமயந்தியைப் பார்த்தவுடன் அங்கிருந்த நல்ல அரசர்களின் நாணம்
அகன்று போய்த் தம் உள்ளமும் (நெஞ்சமும்) உடைந்து போகத்
தளர்வுடனே வீற்றிருந்தனர். இவ்வுலகத்து எந்த மன்னர்தாம் அந்தச்
சுயம்வரத்திற்கு வராதிருந்தனர்? (வராது விட்டவர்கள் எவருமில்லை)
அனைவரும் வந்துதுடன் வானவரும் பொற்றேரினையுடைய
நளனின் உருவினைக் கொண்டவர்களாக வந்து சூடியிருந்தார்கள்.

விளக்கவுரை:

தமயந்தியின் சுயம்வரத்திற்கு மன்னுலகத்தினர் மட்டுமன்றி
விண் னுலகத் தினரும் வந்திருந்தனர் என்பதை இப்பாடல்
புலப்படுத்துகிறது. இவ்வுலகத்து அரசர்களுள் வராதவர் எவருமில்லை.
தேவர்கள் தமயந்தியை மன்றத்திடக் கொண்டிருந்த ஆசையால்
நளனுருவிலேயே அங்கு வந்திருந்தனராம். பூவுலக மங்கையை
மணக்கத் தேவருலகத்தினரும் வந்திருந்தனர் என்பதால் தமயந்தியின்
அழகும் பெருமையும் மேலும் பெருமையறுவதைக் காணமுடிகிறது.

தமயந்தியின் பேரழகினைக் குறிப்பிட விரும்பிய புலவர் அவள்
அணிந்திருந்தமையால் தான் ஆபரணங்கள் அழகு பெற்றன என்கிறார்.
ஆபரணங்கள் அவளுக்கு அழகைக் கொடுக்கவில்லையாம். அவள்
அணிந்திருந்தமையாற்றான் அவை அழகுபெற்றனவாம். புலவரின் இக்
சுற்று மிகவும் நயத்தற்குரியது. இத்தகு பேரழகினையுடைய தமயந்தியைப்
பார்த்த மாத்திரத்திலேயே அங்கிருந்த அரசர்கள் அனைவரும் நாணம்
அகன்றிட உள்ளம் உடைந்து உடலும் தளர்ந்திட வீற்றிருந்தனராம். இதன்

மூலம் தமயந்தியின் பேரழகு பூவுலக மன்னர்களை ‘படுத்திய பாடு’ புலனாகிறது. இதனாற்றான் வானவரும் நளனுருவில் வந்தனர் போலும்!

இப்பாடவில் வரும் ‘புணுக்கு அழகு அளிக்கும் பொற்றோடி’ என்னும் வரி ஆழ்ந்து நோக்குதற்குரியது. தமயந்தி அணிந்தமையாற்றான் ஆபரணங்கள் அழகு பெற்றனவாம். ஆபரணங்களால் அவள் அழகு மிக வில்லை. அவள் அணிந்தமை காரணமாகவே அந்த ஆபரணங்கள் அழகு பெற்றன என்கிறார் புலவர். தமயந்தியின் அழகை மிகைப்படக் கூறக்கருதிய புலவரின் இக்கருத்து படிக்குந்தோறும் இன்பம் பயப்பதாக அமைகிறது.

அரும்பதம்:

புண் - ஆபரணம், பொற்றோடி - பொன்னாலாகிய தொடி, பொன் + தொடி = பொற்றோடி, மற்று + ஏவர் = மற்றேவர், வானவர் - வானுலகினர், தேவர்கள் பொன் + தேர் = பொற்றேர்.

அருள் என்றாள்

மின்னும்தார் வீமன்தன் மெய்ம்மரபிற் செம்மைசேர்
கன்னி யான் ஆகில் கடிமாலை - அன்னந்தான்
சொன்னவனைச் சூட்ட அருளென்றாள் குழ்விதியின்
மன்னவனைத் தன்மனத்தே கொண்டு. (3)

பொழிப்புரை:

தன்னை வந்து குழ்ந்த ஊழ்வலியின் காரணமாகத் தான் காதல் கொண்ட நளமகாராசனைத் தன் உள்ளத்தே வரித்துக் கொண்டு ஒளியையுடைய மாலையனிந்த வீமராசனின் உண்மையான குலத்திலே பிறந்து சிறந்த இயல்புகளைக் கொண்ட கன்னி யான் ஆகில், அன்னமானது அன்று எனக்குச் சொன்னவனையே இன்று யான் மணமாலை சூட்டுவதற்கு அருள் செய்வாயாக என்று நளனையே தன் உள்ளத்துப் போற்றும் தெய்வமாகக் கொண்டு நினைந்து வேண்டினாள்.

விளக்கவுரை:

அன்னம் உரைத்த நளனுக்கே மணமாலை சூட்ட மங்கை நல்லாள் தமயந்தி விரும்பினாள் என்பதை இப்பாடல் கூறுகிறது. நளனையே

தன்மனத்தே நினைத்துக் கொண்டிருந்தமையால் தான் போற்றும் தெய்வமாக அவனைக் கருதி அருள் செய்யுமாறு வேண்டினாள் என்று இப்பாடலுக்குப் பொருள் கொள்வர். ‘கணவனே கண்கண்ட தெய்வம்’ எனக் கருதுதல் குலமகளின் தம் கொள்கையாகும். அன்னம் உரைத்தபடி நளனே தன் கணவன் எனத் தமயந்தி உள்ளத்தில் நினைத்திருந்தமையால் இவ்வாறு வேண்டினாள் என்பர்.

மற்றொருசாரார் விதியின் (ஹழ்வலியின்) காரணமாகவே தமயந்தி நளனின் மீது காதல் கொண்டாள் ஆதலின் அக்காதல் நிறைவரும் வகையில் நளனுக்கு மணமாலை குட்ட அருள் செய்யுமாறு விதிக்கடவுளை வேண்டினாள் என்பர்.

தமயந்தி நளன் மீது கொண்டிருந்த பற்றுதலை இப்பாடல் நன்கு புலப்படுத்துகிறது. நல்லியல்புகள் வாய்ந்த குலமகளிரதம் வேண்டுதல் பயன்தரும் என்ற அசையாத நம்பிக்கையின் காரணமாகவே தமயந்தி இவ்விதம் வேண்டினாள் எனலாம்.

அரும்பதம்:

தார் - மாலை, கடிமாலை - மணமாலை, கமி - வாசனை, குழ்விதி - குழந்த ஊழ், பழவினை, அன்னந்தான் சொன்னவன் - நளன்.

அறிந்தாள் நளனை

கண் இமைத்தலால் அடிகள் காசினியில் தோய்தலால் வண்ண மலர் மாலை வாடுதலால் - எண்ணி
நறுந் தாமரை விரும்பும் நன்னுதலே அன்னாள்
அறிந்தாள் நளன் தன்னை ஆங்கு. (4)

பொழிப்புரை:

நறுமணம் உள்ள தாமரை மலரிலே விரும்பி உறைகின்ற திருமகளினை (இலக்குமியை)ப் போன்றவளான அந்தத் தமயந்தி நளன் உருவில் இருந்தவர்களுள்ளே கண் இமைத்தலாலும், காலடிகள் நிலத்தே படிதலாலும் பன்னிற வண்ணமுடைய மலர்மாலை வாடுதலாலும் ஆராய்ந்து அவர்களுள்ளே அவ்விடத்தே இருந்த உண்மையான நளன் யாவன் எனக் கண்டறிந்து கொண்டாள்.

விளக்கவுரை:

தமயந்தியின் வேண்டுதலும் அவளது நுண்ணறிவும் நளனைக் கண்டறியப் பயன்பட்டமையை இப்பாடல் மூலம் நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. தேவர்களுக்கும் மண்ணைகத்தாருக்கும் இயல்புகள் சில வேறுபடுவன என்பதை இப்பாடல் மூலம் அறிந்துகொள்ளலாம். விண்ணைகத்தார் (தேவர்கள்) கண் இமைக்காமை, கால் நிலத்தில் பதியாமை, வண்ண மலர் மாலை வாடாமை போன்ற இயல்புகளையுடையர். ஆனால் பூவுலகில் உள்ளாருக்கு இத்தகைய இயல்பு எதுவுமில்லை. எனவே தான் தமயந்தி வானவரிலிருந்து நளனைப் பிரித்து அறிந்து கொள்ளத் தன் நுண்ணறிவைப் பயன்படுத்தினாள். கண் இமைத்தல், கால் நிலத்தில் பதிதல், வண்ண மலர் மாலை வாடுதல் ஆதியாம் அறிகுறிகள் மூலம் நளனை இனங்கண்டு கொண்டாள் என்பதை இப்பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது. முன்னர் தமயந்தி கொண்ட தடுமாற்றம் இதன்மூலம் நீங்குகிறது.

தன் நாயகனுக்கு மணமாலை குட்டத் தயாராகிறாள். தமயந்தியை இங்கு செந்தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் இலக்குமிக்கு ஒப்பாகப் புலவர் குறிப்பிட்டுள்ளமை அவளது அழகுக்கும் பெருமைக்கும் சான்றாக அமைகிறது.

அரும்பதம்:

காசினி - பூமி, நன்னுதல் - நல்ல நெற்றியையுடைய பெண் - இங்கு இலக்குமிக்கு ஒப்பான தமயந்தியைக் குறிக்கிறது.

நளனுக்கே மாலையிட்டாள் நங்கை

விண்ணரசர் எல்லாரும் வெள்கி மனஞ் சளிக்கக்
கண்ணகன் ஞாலம் களிக்கர - மண்ணரசர்
வன்மாலை தன்மனத்தே குட வயவேந்தைப்
பொன்மாலை குட்டினாள் பொன். (5)

பொழிப்புரை:

விண்ணுலகத்து வேந்தர்கள் எல்லாரும் வெட்கமடைந்து மனஞ்சளிக்கவும் இடம் விரிந்த உலகம் எல்லாம் மகிழ்ச்சி

கொள்ளவும் இவ்வுலகத்து அரசர் எல்லாரும் தன் மனத்தே கடிதான மயக்கத்தினைக் கொள்ளவுமாகத் திருமகள் (இலக்குமி) போன்றவளான அத் தமயந்தியும், வெற்றி வேந்தனான நளனுக்குத் தன் கையிலிருந்த பொன் மாலையைச் சென்று சூட்டினாள்.

விளக்கவுரை:

தாமரை மலரிலே விரும்பி உறைகின்ற திருமகளினைப் போன்றவளான தமயந்தி நளமகாராசனை இனங்கண்டு, தன் கையிலிருந்த பொன் மாலையினை அவனுக்குச் சூட்டிய செய்தியினை இப்பாடல் தெரிவிக்கின்றது. விண்ணுலகில் இருந்து வந்திருந்த (மேலுலகத்து) வேந்தர்கள் எல்லாம் ஏமாற்றத்தாலும் வெட்கத்தாலும் மனம் சளிக்க, மண்ணுலகத்து வேந்தர் தம்மனத்தே கடிதான மயக்கத்தைக் கொள்ளவும் இச்சயம்வரம் நிகழ்ந்தது. ‘பொன்மாலை சூட்டினாள் பொன்’ என்னும் ஈற்றடி தமயந்தியின் பெருமையினை - அழகைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது. வயவேந்தைப் பொன்மாலை சூட்டினாள் தமயந்தி எனக் கூறாது, பொன் மாலை சூட்டினாள் பொன் எனப் புலவர் கூறியிருப்பது நயத்தற்குரியது. இலக்குமியை ஒத்தவளாகத் தமயந்தியைக் கருதுவதால் அவளைப் பொன் என்றார்.

அரும்பதம்:

விண்ணரசர் - மேலுலகத்து அரசர்கள் (தேவலோகத்து அரசர்கள்), வெள்கி வெட்கி, நாணமுற்று, கண்ணகன் ஞாலம் - இடம் விரிந்த உலகம், மண்ணரசர்-மண்ணுலக வேந்தர், வயவேந்தன் - வெற்றி வேந்தனானா நளன், பொன் - தமயந்தி.

முகம் வெளுத்தனர்

திண்டோள் வயவேந்தர் செந்தா மரைமுகம்போய்
வெண்டா மரையாய் வெளுத்தவே - ஓண்டரளக்
கோமாலை வேலான் குலமாலை வேற்கண்ணாள்
பூமாலை பெற்றிருந்த போது. (6)

பொழிப்புரை:

ஒளியுடனே பிரகாசிக்கும் தன்மையினைக் கொண்ட சிறந்த பொன் மாலையினை அணிந்தவனும், வேற்படையினை உடையவனுமாகிய நளமகாராசன், சிறப்புடைய வேலினைப் போன்ற கண்களினை உடையவளான தமயந்தியின் அழகிய சுயம்வர மாலையினைப் பூண்டு மகிழ்வுடனே வீற்றிருந்தான். அவ்வேளை திண்மையான தோளினரான வெற்றி வேந்தர்களாக அங்கு கூடியிருந்தோரின் செந்தாமரை மலர் போன்ற முகங்கள் எல்லாம் வெண் தாமரை மலர் போன்ற முகங்களாகி வெளிறித் தோன்றின.

விளக்கவுரை:

தமயந்தியின் சுயம்வர மாலை பெறக காத்திருந்த மன்னர் எல்லாம் ஏமாற்றமுற்ற சம்பவத்தை இப்பாடல் நமக்கு விளக்குகிறது. செந்தாமரை மலர் போன்ற சிவந்த முகங்களையுடையோராகியிருந்த மன்னர்கள் முகங்கள் எல்லாம் ஏமாற்றத்தாலும் வெட்கத்தாலும் வாடிப்போயின. அதனால் அவர்கள் முகங்கள் எல்லாம் வெண் தாமரை மலர் போல் வெளுத்துக் காணப்பட்டன என்கிறார் புலவர். இதில் செந்தாமரைக்கு முரணானது வெண்டாமரை. செந்தாமரை மகிழ்ச்சியான முகத்திற்குரியது. வெண்டாமரை சோபையிழந்த கவலை தோய்ந்த முகத்திற்குரியது. இதில் சொல் முரணும் பொருள் முரணும் காணப்படுகிறது. முரண் அணிக்கு இதுவே எடுத்துக்காட்டாகும்.

மன்னர்தம் வாடிய முகங்களை அருமையான உவமை மூலம் புலவர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். செந்தாமரை மலர் போன்று ஆரம்பத்தில் இருந்த அவர்களது முகங்கள் நன்னாக்குத் தமயந்தி சுயம்வர மாலை குட்டியது கண்டு வெண்டாமரை மலர் போல் வெளுத்து விட்டனவாம். வாடிய மன்னர்களது முகங்களை, அவர்களைடந்த ஏமாற்றத்தை இவ்வுவமை மூலம் புலவர் நன்கு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்.

அநும்பதம்:

வயவேந்தர் - வெற்றி வேந்தர், வேலான் - வேற்படையையுடைய நளன், வேற்கண்ணாள் - வேலினைப் போன்ற கண்களுடையவளான தமயந்தி, திண்டோள்- திண்மையான தோள், பூமாலை பெற்றிருந்த போது - (சுயம்வர) மலர் மாலையினைப் பூண்டிருந்த போது.

செம்மாந்து சென்றான்

மல்லல் மறுகின் மடநா குடனாகச்
செல்லும் மழவிடை போல் செம்மாந்து - மெல்லியலாள்
பொன்மாலை பெற்ற தோரோடும் புறப்பட்டான்
நன்மாலை வேலான் நளன்.

(7)

பொழிப்புரை:

நல்ல மலர் மாலையினை அணிந்தோனும், வேற்படையினை உடையோனுமாகிய நளமகாராசன், அதன்பின், வளம் பொருந்திய வீதியினிடத்தே இளமை பொருந்திய ஒர் எருதினை (ஆனேற்றினை)ப் போலத் தன்னருகே தமயந்தியும் வந்து கொண்டிருக்க பெருமித்ததுடனே ஊர்வலமாகப் புறப்பட்டுப் போவானாயினான்.

விளக்கவுரை:

தமயந்தி மணமாலை அணிவித்த பின் நளனும் தமயந்தியும் தம்பதிகளாக ஊர்வலமாகச் சென்ற காட்சியினை இப்பாடல் கூறுகிறது. இளமை பொருந்திய பசுவடன், இளமை மிக்க ஏருது ஒன்று செல்வது போல இருவரும் சென்றார்கள் என்கிறார் புலவர். மடநாகும் ஆனேறும் செல்வது போலச் சென்றார்களாம். இது புலவரின் கற்பனைத் திறனை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது. இளமை மிக்க நளனும் இளமை தவழும் தமயந்தியும் சென்ற காட்சிநாகும் காளையும் செல்வது போல இருந்ததாகத் தமது தற்குறிப்பினைப் புலவர் இங்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளார். செம்மாந்து சென்றான்நளன் என்பதால் தமயந்தியின் சுயம்வர மாலை பெற்றமையால் அவன் உள்ளம் பெருமிதம் கொண்டது என்பதை உணர்த்தினார். விண்ணரசர், மண்ணரசர் யாவருக்கும் கிட்டாத தமயந்தியின் மணமாலை தனக்குக் கிட்டியதால் நளன் விம்மிதம் கொண்டான் எனலாம்.

அரும்பதம்:

மழவிடை - இளமை பொருந்திய ஏருது, மடநாகு - இளமை மிக்க பச (நாகு), செம்மாந்து - பெருமிதம் கொண்டு, மெல்லியலாள் - மென்மையான இயல்புடைய தமயந்தி, மல்லல் - வளம், வலிமை, மிகுதி, மறுகின் - வீதியின்.

7. கு.ப. ராஜகோபாலன்

கு.ப.ரா என்றழைக்கப்படும் கு.ப. ராஜகோபாலன் தமிழகத்தின் ஒப்பற்ற சிறுகதைச் சிற்பியாவார். மணிக்கொடி, சுதந்திரச் சங்கு முதலான பல இதழ்களில் சிறுகதைகள் படைத்தவர். ஆண்-பெண் உறவில் காணப்படும் பல்வேறு நுட்பங்களை உள்முகப் பார்வையுடன் அனுகி அவற்றுக்குச் சிறுகதை வடிவம் தந்தவர். பாலுணர்வை வெறும் பாலுணர்வாகக் காட்டாமல் மனித வாழ்வோடு இணைத்துக் காணுகிற தன்மை இவருடைய கதைகளின் சிறப்பாகும். வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்துவதற்காக உண்டாக்கப்பட்ட விதிகள் எதிர்வினை கொண்டு மனிதனைத் தடம் புரளச் செய்கின்ற தன்மை, அதற்கான உளவியல் மற்றும் வாழ்வியல் காரணிகள் முதலியவை கு.ப.ரா வின் கதைகளில் நன்கு புலப்படுகின்றன.

‘மணிக்கொடி’ குழுவைச் சேர்ந்த கு.ப.ரா வின் எழுத்துக்கள் தனித் தன்மை வாய்ந்தவை. கருப்பொருளுக்கு ஏற்ற வகையில் சொற்களையும் வார்த்தகளையும் நுட்பமாகப் பயன்படுத்துவதில் வல்லவர்.

மென்மை, மெளனம், விடயத்தை உறுத்தாமல் உள் தள்ளி விடும் லாவகம் ஆகியவை கு.ப.ரா வின் பண்புகள். எதைச் சொன்னாலும் மென்மையாகச் சொல்லும் தன்மை கு.ப.ரா வின் முக்கிய பண்பு. அவரது படைப்புக்களில் மட்டுமன்றிப் பிற எழுத்துக்களிலும் விவாதங்களிலும் கூட இந்தப் பண்பு பெரிதாகத் தெரியும். இவரது எழுத்தில் குறிப்பிடக் கூடிய மற்றும் ஒரு முக்கிய பண்பு எதையும் உறுத்தாமல் சொல்லுவதாகும்.

‘ஆற்றாமை’, ‘விடியுமா’, ‘திரை’, ‘மோகினி’, ‘மாயை’, ‘புனர் ஜென்மம்’, ‘காணாமலே காதல்’, ‘கனகாம்பரம்’, ‘சிறிது வெளிச்சம்’ முதலிய சிறுகதைகள், ‘தூர்க்கேச நந்தினி’, ‘தேவி சௌதூராணி’, ‘இரட்டை மனிதன்’ முதலிய மொழி பெயர்ப்புக்கள், ‘வேஞ்சாட்டம்’ என்ற நாவல், அகலிகை என்ற நாடகம் முதலியவை இவரது படைப்புக்களாகும்.

தமிழ், தெலுங்கு, ஆங்கிலம், வங்காளம், சமஸ்கிருதம் எனப் பல மொழிகளை நன்கறிந்தவர் கு.ப.ரா.

சிறுகதை, நாவல், கவிதை, சிந்தனைக் கட்டுரை, மொழிபெயர்ப்பு, இலக்கியத் திறனாய்வு, வாழ்க்கை வரலாறு எனப் பல்வேறு துறைகளில் தம் படைப்பாற்றலையும் சிந்தனைத் திறனையும் வெளியிட்ட கு.ப.ரா. நிகழ்த்திய சாதனைகள் மகத்தானவை. இந்தச் சாதனைகள் காரணமாக ‘புதுத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மணம் மிகுந்த மலராக’க் கு.ப.ரா. என்றென்றும் போற்றப்படுவார் என்பது தின்னம்.

சென்னை அல்லயன்ஸ் நிறுவனம் கு.ப.ரா. நூற்றாண்டு நினைவாக அவரது எழுத்துக்கள் அனைத்தையும் தொகுத்து வெளியிட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

“கு.ப.ரா வின் சிறுகதைகள் தமிழ் இலக்கியத்தில் சிறப்பான ஒரு பகுதி. தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியிலே அவருக்குச் சிறப்பான ஒரு பங்குண்டு. பல சிறுகதைகளில் அவர், முன்னரோ பின்னரோ பலரும் தொடாத பல சிகரங்களைத் தொட்டுக் காட்டியிருக்கிறார்”

இவ்வாறு கு.ப.ரா வின் சிறுகதைகள் குறித்துக் கூறியுள்ளார் பிரபல திறனாய்வாளரான க. நா. சுப்பிரமணியம். ‘மணிக்கொடி’க் காலம் தமிழ்ச் சிறுகதை வரலாற்றில் ஒரு பொற்காலம் எனலாம். ‘மணிக்கொடி’யில் சிறுகதை எழுதியவர்களில் புதுமைப்பித்தனுக்கு இணையான நிலையில் வைத்துப் போற்றத்தக்கவர் கு.ப.ரா.

இவரது சிறுகதைகள் ‘புனர் ஜென்மம்’, ‘கனகாம்பரம்’, ‘சிறிது வெளிச்சம்’, ‘காணாமலே காதல்’ என்னும் நான்கு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன. இத் தொகுதிகளில் இடம் பெற்றுள்ள சிறுகதைகளின் எண்ணிக்கை எழுபத்தேழு. இவற்றுள் சமூகச் சிறுகதைகள் ஐம்பத்தேழு. வரலாற்றுச் சிறுகதைகள் பதினேழு. புராண இதிகாசக் கதைகள் மூன்று.

கு.ப.ரா வின் சிறுகதைகளை இன்றியமையாத மூன்று கோணங்களில் ஆராயலாம்.

1. பெண்ணின் வேதனை :

பெண்ணின் மனோபாவங்களை, உணர்ச்சி முனைப்புகளை ஆழமாக, அகலமாக, நுட்பமாக, கூர்மையாக கு.ப.ரா போல் அவரது

காலத்தில் கண்டவர்கள் எவரும் இல்லை எனலாம். இவரது கதைகளில் இதன் பிரதிபலிப்பினை பரக்கக் காணலாம்.

2. ஆண்-பெண் உறவு :

மனித உறவுகளில், அதுவும் முக்கியமாக ஆண்-பெண் உறவு முறைகளில் கு.ப.ரா வகுக்கு மன ஈடுபாடு இருந்தது. அந்த உறவுகள் பலவற்றை அவர் சிறுகதைகளாக்கித் தந்துள்ளார்.

3. குடும்ப வாழ்க்கை :

தமிழில் சிறுகதை எழுதுகின்றவர்களில் ‘குடும்பக்கதை’ எழுதுகின்றவர்கள் என ஒரு பிரிவினரைக் கூறலாம். அவர்களுக்கெல்லாம் கு.ப.ரா தான் முன்னோடியாவார். அவரது பெரும்பாலான கதைகள் குடும்ப வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட நிகழ்வுகளை, பிறழ்வுகளைச் சித்திரிக்கின்றன.

இந்தப் பின்னணியிலேயே கு.ப.ரா தனது சிறுகதைகளைப் படைத்துச் சென்றுள்ளார். இவரது கதைகளில் பெண்களின் வேதனை, சமுதாயத்தில் அவர்களது நிலை, விலை மகளிர் அவலம், விதவையர் துயரம், படித்த பெண்களின் நிலை, கிராமப்புறப் பெண்களின் போக்கு, வாழ்க்கையைப் போராக நடத்தும் பெண்கள், ஆண்-பெண் உறவு ஆதியாம் பல்வேறு விடயங்கள் இழையோடுவதைக் காணலாம்.

சிறுகதை வாழ்க்கையின் உண்மைகளை அஞ்சாமல் அப்படியே எடுத்துக்காட்ட வேண்டும் என்னும் கொள்கையுடையவர் கு.ப.ரா. அவர் ‘சிறுகதை’ என்னும் தலைப்பிலேயே ஒரு கதை எழுதியுள்ளார். அக்கதையின் முடிவில் அவர் சிறுகதை பற்றிய தமது கொள்கையைப் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

“சீ! இந்த முடிவு எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஏதோ நாம் தான் வாழ்க்கையில் கஷ்டப்படுகிறோம். கதையில் வருகிறவர்களுமா கஷ்டப் பட வேண்டும்? கதையிலாவது மனதுக்கு ஒரு மாற்று வேண்டாமா?

கதை வாழ்க்கையின் உண்மைகளை அப்படியே எடுத்துக் காட்டுகிறது.

(கனகாம்பரம். பக. 149)

கு.ப.ரா வின் கதைப் பாணியின் உயிர் நிலையே உரையாடல் தான். இதற்கு அவரது 'விடியுமா?' என்னும் கதை தக்க சான்றாகும்.

விடியுமா?

கு.ப.ரா வின் சிறுகதைகளில் சிறந்த ஒன்று 'விடியுமா?' என்னும் சிறுகதையாகும். இக்கதையில் வலுவான நிகழ்ச்சிகள் எதுவும் கிடையாது. ஆசிரியர் இதில் செய்திருப்பது எல்லாம் குஞ்சம்மாள் என்னும் பெண்ணின் மனஊனர்வுகளை நுணுக்கமாகச் சொற்களில் வடித்திருப்பதுதான்.

தனது கணவனின் உடல்நிலை மோசம் (சிவராமையர் டேஞ்ஜரஸ்) என்ற தந்தி கிடைக்கப்பெற்று, கும்பகோணத்தில் இருந்து சென்னைக்குப் புறப்பட்டு, இரவு முழுவதும் இரயிலில் விழித்திருந்து பயணம் செய்து மருத்துவமனையை அடைந்து, கணவனின் உடலைப் பெற்றுக் கொள்வது வரையிலான அப்பெண்ணின் மனஊனர்வுகளை - சிறு அசைவுகளைக்கூட விட்டுவிடாமல் அப்படியே பதிவு செய்திருக்கிறார் கு.ப.ரா.

இக்கதையில் வரும் முக்கிய பாத்திரங்கள் :

இக்கதையின் முக்கிய பாத்திரங்கள் குஞ்சம்மாள், அவனுடைய தம்பி இருவரும் தான். கதை கூறுவோராகக் குஞ்சம்மாளின் தம்பி விளங்குகிறான். மருத்துவ மனையிலிருந்து தந்தி கிடைத்ததும் உடனடியாக இருவரும் இரயிலில் சென்னைக்குப் பயணம் மேற்கொள்கிறார்கள். புறப்படுமுன் சோதிடம் பார்த்து, சகுனம் பார்த்துப் புறப்படுகிறார்கள்.

குஞ்சம்மாளின் சிந்தனை எல்லாம் தன் கணவரின் உடல்நிலை பற்றியதாகவே சுமல்கிறது. தன்னை வரவழைக்க, தந்தி பொய்யாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்குமோ என்ற சந்தேகம் அப்படி இருக்கக் கூடாதா? என்ற ஆசை. அதில் சில நிமிட நேரம் போலியான நிம்மதி. இடையிடையே கணவரது கடந்தகால நடத்தையைப் பற்றிய அங்கலாய்ப்புகள். இரவு சீக்கிரம் விடிய வேண்டும் என்ற ஆசை. விடிகிறதே என்ற பீதி. மருத்துவமனை வந்து விட்டது.

கு.ப.ரா கதையை நிறைவு செய்வது மிக அற்புதமாக உள்ளது. பாருங்கள்.

“சிறிது நேரம் கழித்துப் பிரேதத்தைப் பெற்றுக்கொண்டோம். அப்பொழுது அதைப் பார்த்தவுடன் நிச்சயமாயிற்று. ஒருவழியாக மனத்தில் இருந்த பயம் தீர்ந்தது. திகில் தீர்ந்தது. பிறகு?

“விடிந்து விட்டது”.

இதற்குப்பின் ஒருசொல் எழுதப்பட்டிருந்தால் கூட இதுவரை கட்டியெழுப்பிய உணர்வு நிலைகளின் கோபுரம் சிதறிவிடும். தேவையற்ற ஒரு சொல்லைக்கூட இக்கதையில் காண முடியாது. இதுவே கு.ப.ரா வின் தனித்திறனாகும்.

பாத்திரங்களின் பண்புகள் :

1. குஞ்சம்மாள் :

குஞ்சம்மாள் ஒரு குடும்பப் பெண். பதிபக்தி மிக்கவள். தாய் வீட்டுக்கு வந்திருந்த வேளையில் சென்னை ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து ஒரு தந்தி வருகிறது. ‘சிவராமையர் டேஞ்ஜரஸ்’ என்பதுதான் அந்தத் தந்தியிலுள்ள செய்தி. துடிதுடித்துப் போகிறாள். நிம்மதியின்றித் தவிக்கிறாள். தம்பி ஆறுதல் கூறுகிறான். இது பொய்யாகவும் இருக்கலாம். மனைவியை வரவழைக்கச் செய்ததாகவும் இருக்கலாம் என்கிறான்.

‘நீ வேண்டுமானால் பாரேன். எழும்பூர் ஸ்ரேசனில் வந்து இருக்கப் போகிறார்’ என்றெல்லாம் அக்காளுக்கு ஆறுதல் கூறுகிறான். ஆனால் குஞ்சம்மாளின் நிலையோ பரிதாபம். பீதி கொள்கிறாள். “மனத்தின் ஆழத்தில் பீதி அதுபாட்டுக்குப் புழுப்போலத் துளைத்துக்கொண்டே இருந்தது. மேலே மட்டும் அமைதி. கொஞ்சம் நேரத்திற்கு ஒருதரம் அந்தத் திகில் மேல் மட்டத்திற்கு வந்து தலையெடுக்கும். உடம்பு பதறும். நெஞ்சு உலரும். அடிவயிறு கலங்கும். முகம் விகாரமடையும். மறுபடியும் மெதுவாக அமைதி ஏற்படும். பலம் மிகுதியாகும். பயத்தைக் கீழே அழக்கிவிடும்.” இவை குஞ்சம்மாளின் மனஉணர்வுகளைப் படம் பிடித்துக்காட்டும் வாக்கியங்கள்.

சுருங்கக்கூறின் வஞ்சகமற்ற ஒரு குடும்பப் பெண்ணின் வாழ்வில் ஏற்பட்ட சோகத்தை, குஞ்சம் மாளின் மன உணர்வுகளை அச்சொட்டாகப் பிரதிபலிக்கிறது இக்கதை. இதில் குஞ்சம்மாளின் பாத்திரம் மறக்கமுடியாத ஒரு பாத்திரமாக விளங்குகிறது.

2. தம்பி :

இக்கதையில் கதை சொல்பவராக வரும் பாத்திரம் தம்பி என்னும் பாத்திரமாகும். ஆரம்பம் முதல் இறுதிவரை கதையைத் தொய்வின்றி வளர்த்துச் செல்லும் பாத்திரமாக இது விளங்குகிறது. கதையின் உயிர்நாடியே இப்பாத்திரம்தான். தமது தமக்கையின் உள் உணர்வுகளை நன்குணர்ந்து அதற்கேற்ப அவனுக்கு ஆறுதல் கூறும் வகையில் இப்பாத்திரம் இயங்குவதைக் காணலாம். கடைசிவரை - சென்னை ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரி வரை குஞ்சம்மாளை ஆறுதல் படுத்தி அழைத்து வரும் இப்பாத்திரத்தின் செயற்பாடு போற்றுதற்குரிய வகையில் அழைந்துள்ளது.

குஞ்சம்மாளைச் சாந்தப்படுத்தும் வகையில் இப்பாத்திரம் பயன்படுத்திய வார்த்தைகள் மிக நுட்பமான உணர்வுகளைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

“தந்தி அடித்தால் நாம் உடனே புறப்படுவோம் என்றுதான் அடித்திருக்கிறார். வீட்டிலிருந்து அடித்தாற்கூட அவ்வளவு தாக்காது என்று ஆஸ்பத்திரி பேரை வைத்து அடித்திருக்கிறார்”

“நீ வேண்டுமானால் பாரேன்! எழும்பூர் ஸ்ரேசனில் வந்து இருக்கப் போகிறார்”

இவ்வாறு இறுதிவரை தமது தமக்கையைச் சாந்தப்படுத்தி வந்த இப்பாத்திரம் பிரேதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டதும் பின்வருமாறு கூறுகிறது.

“ஓருவழியாக மனத்திலிருந்த பயம் தீர்ந்தது. திகில் தீர்ந்தது. பிறகு.....? விடிந்து விட்டது”

இப்பாத்திரத்தின் கதை கூறும் திறன் பாராட்டத்தக்கது. கதாசிரியரின் இப்படைப்பு மிக அற்புதமாக விளங்குகிறது.

8. நீதிப் பாடல்கள்

1. திருக்குறள் - சொல்வன்மை

எண்ணிய எண்ணங்களைத் தெளிவாகப் பிறர் ஏற்கும்படி சொல்லும் ஆற்றல் உடைமைதான் சொல்வன்மையாகும். சொல் வன்மை, சொல்லுதலின் வன்மை, வன்மையாகச் சொல்லுதல் என இரு பிரிவினது. சொல்லில் தெளிவும் வன்மையும் விளங்கும். சொல்லவும் பலகாலம் பயின்று, கல்வி கேள்விகளால் திறம் பெற்றுச் சொல்ல வேண்டும். எண்ணத் தெளிவை விளக்கும் கருவி சொல். எனவே வேறொரு சொல் அந்தச் சொல்லை வெல்லும் சொல்லாக இல்லாதிருத்தலை அறிந்த பிறகே சொல்லக் கருதியதைச் சொல்ல வேண்டும் என்பது வள்ளுவர் வாக்காகும்.

“சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர்சொல் அச்சொல்லை வெல்லும் சொல் இன்மை அறிந்து”

பதவுரை :

சொல்லைப் பிறிது ஒர் சொல் வெல்லும் சொல் இன்மை அறிந்து - தாம் சொல்லக் கருதிய சொல்லைப் பிறிதோர் சொல்லால் வெல்ல வல்லதொரு சொல் இல்லாமை அறிந்து, அச்சொல்லைச் சொல்லுக - பின் அச்சொல்லைச் சொல்லுக.

பொழிப்புரை :

சொல்லக் கருதிய சொல்லைப் பிறிதோர் சொல் வெல்லாதிருத்தலை அறிந்த பிறகே சொல்லக் கருதியதைச் சொல்ல வேண்டும்.

விளக்கவுரை :

வெல்லும் சொல் என்பது, கேட்போர் நயத்தாலும் இனிமையாலும் தெளிவாலும் தன்னை ஆதரிக்கும்படி பேசும் சொல். பிறர் ஒரே கருத்தைத் தன்னைவிட நயமாகவும் இனிமையாகவும் தெளிவாகவும் சொல்லிவிட்டால் அவர் வென்றவராய் விடுவர். ஆதலால் தான்

சொல்லிய சொல்லைவிட மேலான வேறொரு சொல் இல்லை என்பதை உணர்ந்து, பிறகு அச்சொல்லைச் சொல்லுவாயாக என்கிறார் வள்ளுவர்.

அரும்பதம் :

பிறதோர் சொல் - மாற்றாரது மறுதலைச் சொல், வெல்லுதல் - குணங்களால் மிகுதல், வெல்லும் சொல் - நயத்தாலும் தெளிவாலும் இனிமையாலும் மிகுந்த சொல்.

“சொல்லவல்லன் சோர்வுஇலன் அஞ்சான் அவனை இகல்வெல்லல் யார்க்கும் அரிது”

பதவுரை :

சொலல் வல்லன் - தான் எண்ணிய காரியங்களைப் பிறர்க்கு ஏற்பச் சொல்லுதல் வல்லவனாய், சோர்வு இலன் - அவை மிகப் பலவாய வழி ஒன்றினும் சோர்விலனாய், அஞ்சான் - அவைக்கு அஞ்சானாயினான் யாவன், அவனை இகல் வெல்லல் யார்க்கும் அரிது - அவனை மாறுபாட்டால் வெல்லுதல் யாவர்க்கும் அரிது.

பொழிப்புரை :

தான் கருதியவற்றை நன்கு சொல்ல வல்லவனாய், சொல்லும்போது சோர்வு இலாதவனாய், அஞ்சாதவனாய் உள்ளவனை மாறுபாட்டால் வெல்வது யார்க்கும் அரிது.

விளக்கவுரை :

தான் எண்ணியபடி பிறர்க்குத் தெளிவாகச் சொல்லும் ஆற்றல் உடையவன், மறதியில்லாதவன், தன்னுடைய கருத்தை அஞ்சாமல் சொல்லக் கூடியவன், இப்படிப்பட்ட தன்மை உடையானை எப்படிப்பட்டவரும் பகைமை கொண்டு வெல்லுதல் முடியாது. அச்சத்தினால் மறதியும் பேசுமுடியாமையும் உண்டாய் விடும். ஆகவே அஞ்சாதவனே மறதியின்றித் தெளிவாகவும் அழுத்தமாகவும் பேசுவான். அவனைப் பகைவர் வெல்ல முடியாது. சுருங்கக்கூறின், சொல்லில் வல்லவனாய், சோர்வு இலாதவனாய், அஞ்சாதவனாய் உள்ளவனை வெல்வது அரிது எனலாம்.

அரும்பதம் :

ஏற்பச் சொல்லுதல் - அவர்க்கு அவை காரியமல்லாவாயினும் 'ஆம்' எனத் துணியும்வகை சொல்லுதல், சோர்வு - சொல்ல வேண்டியதை மற்றதல், சோர்விலான் - சோர்வு இல்லாதவன் (மறுதி இல்லாதவன்).

திருக்குறள் - பயனில் சொல்லாமை

மனிதன் பெற்றுள்ள சிறப்புகளுள் சொல்லும் ஒன்றாகவில்லை அச்சொல்லே தனிச் சிறப்பாக மனிதனுடைய இயல்பு, குணம், பெருமை, சிறுமை, செயல் அனைத்தையும் குறிப்பிட்டுவிடும் என்பது உண்மையாதவின், சொற்களைப் பயனற்றனவாகப் பேசுபவன் தானும் பயனற்றவன் என்பதைத் தானே வெளிப்படுத்துபவனாய் விடுகிறான். ஆகவே பயனற்ற சொற்களைப் பேசாதே என்கிறார் வள்ளுவர்.

“பொருள் தீர்ந்த பொச்சாந்தும் சொல்லார் மருள் தீர்ந்த மாசறு காட்சி யவர்”

பதவுரை :

பொருள் தீர்ந்த பொச்சாந்தும் சொல்லார் - பயனின் நீங்கிய சொற்களை மறந்தும் சொல்லார், மருள் தீர்ந்த மாசு அறு காட்சியவர் - மயக்கத்தின் நீங்கிய தூய அறிவினையுடையார்.

பொழிப்புரை :

மயக்கத்திலிருந்து தெளிந்த மாசற்ற அறிவை உடையவர், பயனற்ற சொற்களை ஒருபோதும் சொல்ல மாட்டார்.

விளக்கவுரை :

மயக்க உணர்வு நீங்கிய குற்றமற்ற நல்லறிவுடைய சான்றோர் பொருளில்லாத வெறுஞ்சொற்களை மறந்தும் பேச மாட்டார்கள். மருள் என்பது ஒன்றை மற்றொன்றாக நினைக்கும் விபரீத உணர்வு. மாசு, தீப்பயனை விளைத்துவிடும் குற்றச் சொல். எனவே சொல்லில் மாற்றுப்பொருளை விளைக்கும் விபரீதச் சொற்களையும் ஜயப்பாட்டால்

தீப்பயனை விளைக்கும் குற்றமுடைய சொற்களையும் களைந்து பேசும் நல்லறிவு வேண்டும் என்று கூறினார். அங்ஙனம் ஜயவிபரீதங்களைக் களைந்து பேசும் அறிவுடையோர் வாயில் மறந்தும் பயனற்ற சொல் பிறவாது. இதனால் பேச வேண்டிய முறையும் பேசப்படாத சொல்லும் பேச்சின் சிறப்பும் ஒருசேரக் கூறப்பட்டமை அறியலாம்.

அரும்பதம் :

பொச்சாந்து - மறந்தும், மருள் - மயக்கம், மாசறு - குற்றமற்ற.

“சொல்லுக சொல்லின் பயனுடைய: சொல்லந்த
சொல்லின் பயனிலாச் சொல்”

பதவுரை :

சொல்லில் பயனுடைய சொல்லுக - சொற்களில் பயனுடைய சொற்களைச் சொல்லுக, சொல்லில் பயனிலாச் சொல் சொல்லந்த - சொற்களில் பயனில்லாத சொற்களைச் சொல்லாது ஒழிக.

பொழிப்புரை :

சொற்களில் பயனுடைய சொற்களை மட்டுமே சொல்ல வேண்டும். பயனில்லாதவைகளாகிய சொற்களைச் சொல்லவே கூடாது.

விளக்கவுரை :

இத்திருக்குறளால், உடன்பாட்டு முகத்தாலும் எதிர்மறை முகத்தாலும் பேசத்தக்கன கூறியும் பேசத்தகாதன தவிர்த்தும் வாழ வேண்டும் என்று கூறினார். பொய், குறளை, கடுஞ்சொல், பயனில் சொல் என்ற சொற்குற்றங்கள் நான்கிலும் பயனில் சொல் நீங்கினால் மற்றைய மூன்று சொற் குற்றங்களும் தாமே விலகும் என்பதை உணர்த்தவே பயனற்ற சொல் சொல்லந்த என்ற எதிர்மறை முகத்தால் கூறினார். பயனற்ற சொற்களைக் கூறுதலைத் தவிர்த்தல் வேண்டும் என்பதே வள்ளுவர்தம் கருத்தாகும்.

2. நாலடியார்

சங்கமருவிய காலத்து எழுந்த பதினெட்டு நூல்களைச் சேர்ந்த தொகுதி பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்கள் என வழங்கப்படுகிறது. இப்பதினெண் கீழ்க் கணக்கு நூல்களுள் திருக்குறளும் நாலடியாரும் குறிப்பிடத்தக்கன. இவையிரண்டும் நீதிகளைக் கூறுவதில் ஏற்குறைய ஒரே முறையைப் பின்பற்றுகின்றன. இரண்டு அடிகளால் திருக்குறள் இயல, நாலடி கொண்டு நடக்கிறது நாலடியார். இதனாலேயே நாலடியார் என்ற பெயரையும் பெற்றுள்ளது. திருக்குறள் ஒரே ஆசிரியரால் (திருவள்ளுவரால்) இயற்றப் பெற்றது. நாலடியார் பல ஆசிரியர்கள் பாடிய பாடல்களின் தொகுப்பாகும். சமண முனிவர் நானுரூ பேர் பாடிய நானுரூ வெண்பாக்களைக் கொண்ட நாலடியார் திருக்குறளோடு ஒப்பவைத்துப் பாராட்டப்பெறும் சிறப்புடையது.

‘ஆலும் வேலும் பல்லுக்குறுதி

நாலும் இரண்டும் சொல்லுக்குறுதி’ என்பதனாலும்

‘சொல்லாய்ந்த நாலடி நானுரூம்

நன்கு இனிது’ என்பதனாலும்

‘பழகு தமிழ்ச் சொல்லருமை நாலிரண்டில்’ என்பதாலும் இதன் பெருமையை நாமறிந்து கொள்ளலாம். இத்தகு பெருமையிகு நூலாம் நாலடியாரில் வரும் ஒரு பாடலை எடுத்துக்காட்டாகப் பார்ப்போம்.

“உறுபுலி ஊனிரை யின்றி ஒருநாள்

சிறுதேரை பற்றியும் தின்னும் - அறிவினால்

கால் தொழில் என்று கருதந்த கையினால்

மேல் தொழிலும் ஆங்கே மிகும்”

பொழிப்புரை :

வலிமை பொருந்திய புலியும் தான் உண்ணுதற்குரிய இறைச்சி உணவு ஒருநாள் கிடைக்கவில்லையெனில் சிறிய தேரையை

(தவளையை)ப் பிடித்துத் தின்னும். அதுபோல ஒருவன் தான் அறிவினாலே கிடைத்த ஒரு தொழிலைக் காலால் செய்தற்குரிய சிறு தொழில் (அற்பமான தொழில்) என்று எண்ண வேண்டா. அந்த அற்பமான சிறு தொழில் செய்து வருகையிலேயே, கையால் செய்தற்குரிய மேலான தொழிலாக மேம்படும்.

விளக்கவுரை :

வலிமை மிகுந்த புலியும் தனக்குரிய உணவு கிடைக்காத வேளையில் சிறிய தவளையைப் பிடித்துத் தின்னும். ஆதலால் அறிவினால் ஆராய்ந்து எந்தச் சிறிய தொழிலையும் அற்பமான தொழில் என்று எண்ணுதல் கூடாது. அந்த அற்பமான தொழிலே முயற்சியால் உயர்ந்த தொழிலாக மேம்படும்.

தொழில் சிறியதாயினும் அக்கறையுடன் செய்தால் உயர்வு கிடைக்கும் என்ற உண்மையை இப்பாடல் நினைவுட்டுகிறது.

‘முயற்சியடையார் இகழ்ச்சியடையார்’

‘முயற்சி உயர்ச்சி தரும்’ என்னும் முன்னோர் மொழிகள் இந்த உண்மையை நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

பெரிய பெரிய மிருகங்களை எல்லாம் வேட்டையாடி உண்ணும் வலிமை மிகுந்த புலியானது தனக்குரிய உணவு கிடைக்காத வேளையில் சிறு தேரரயையும் பிடித்து உண்ணும் என்பதன் மூலம் ஒருவன் தனக்குக் கிடைத்தது சிறிய தொழில் எனக் கருதி அதனை அசட்டை செய்தல் ஆகாது. சிறிய தொழிலில் முதலில் ஈடுபடுவோர் அத்தொழிலின் மூலம் மேம்பாடு அடைவர் என்ற உண்மையினை உணர வேண்டும் என்கிறார் புலவர். சிறு தொழிலைக் காலால் செய்தற்குரியது என்று அவமதித்தல் ஆகாது. அச்சிறு தொழில் செய்து வருகையிலேயே கையால் செய்தற்குரிய மேலான தொழிலாக அது மேம்படும் என்கிறார்.

எனவே எத் தொழிலையும் அவமதியாமல் உளப்பூர்வமாக மேற்கொண்டால் உயர்வு கிட்டும். என்ற உண்மையை இப்பாடல் தெளிவுபடுத்துகிறது.

அரும்பதம் :

உறுப்பிலி - வலிமை மிகுந்த புலி, ஊனிரை - இறைச்சியுணவு, சிறுதேரை - சிறிய தவளை, கால்தொழில் - காலால் செய்தற்குரிய சிறிய தொழில், மேல் தொழில் - மேலான தொழில்.

3. பழமொழி நானூறு

பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நால்களுள் ஒன்று பழமொழி நானூறு.நீதி சூறும் இந்நூலினை முன்றுறை அரையனார் என்னும் புலவர் இயற்றியுள்ளார். நானிலத்துள்ளாருக்கு நல்ல நீதிக் கருத்துக்களைப் பழமொழிகள் மூலம் நயம்பட எடுத்துரைத்துள்ளார் இப்புலவர்.

பழமொழிகள் தமிழ்தம் பண்பாட்டு வாழ்க்கையிலே கனிந்த வாக்குகளாக, வழிகாட்டும் அறிவு விளக்குகளாக, செம்மையாக வாழ்வதற்குச் சிறந்த பண்புகளின் விளக்கங்களாகத் திகழ்கின்றன. நானூறு பாடல்களைக் கொண்ட இந்நூலில் ஒவ்வொரு பாடலிலும் ஒவ்வொரு பழமொழியை அமைத்துள்ளார். சில பாடல்களில் இரண்டு பழமொழிகளும் சேர்ந்துள்ளன.

தாம் சொல்லக்கருதிய உண்மைகளை முன்வைத்து அவற்றிற் கேற்ற பழமொழிகளைப் பாடலின் இறுதியில் அமைத்துள்ளார் இப்புலவர் பெருந்தகை. இந்நூலில் உள்ள நானூறு பாடல்களும் கற்போருக்குப் பெருவிருந்தாகும். அறிவுப் பொக்கிஷமாகும்.

இந்நூல் ஆசிரியர் முன்றுறை என்ற ஊரில் பிறந்தவராகவோ வாழ்ந்தவராகவோ இருத்தல் வேண்டும். அதன் காரணமாகவே அரையனார் என்ற அவருடைய பெயருடன் ஊரின் பெயரும் சேர்ந்து முன்றுறை அரையனார் என்று அழைக்கப்பெற்றார்.

முன்றுறை என்பது கடல், ஆறு போன்ற பகுதிகளில் மக்கள் நீராடவும் படகு முதலியவை போகவும் வரவும் வழியாக, வசதியாக அமைந்த இடத்தைக் குறிக்கும்.

அரையனாரால் பாடப்பெற்ற ‘பழமொழி நானுரூ’ திருக்குறள், நாலடியார் என்னும் நூல்களுக்கு அடுத்து சிறந்த நூலாகக் கருதப்படுகிறது.

அரையனார் சமண சமயத்தைச் சேர்ந்தவர். எனினும் எல்லாச் சமயத்தவரும் ஏற்கும் பொதுவான அறக் கருத்துக்களை விளக்கும் வகையில் இந்நூலை இயற்றியுள்ளமை போற்றுதற்குரியதாகும். எடுத்துக்காட்டாக இந்நூலில் ஒரு பாடலை நோக்குவோம்.

குறை குடமே தளும்பும்

“கந்று அறிந்தார் கண்ட அடக்கம் அறியாதார்
பொச்சாந்து தம்மைப் புகழ்ந்து உரைப்பார் - தெற்ற
அறைகல் அருவி அணிமலை நாட
நிறைகுடம் நீர்தளும்பல் இல்”

பொழிப்புரை :

மலைக் கற்களிடையே இருந்து வழியும் அருவியையுடைய நாட்டவனே! நீர் நிறைந்துள்ள குடம் தளும்புவதில்லை. அதுபோல, கற்கவேண்டிய நூல்களைக் கற்று உணர்ந்தவன் கொண்ட அடக்கமே சிறந்த அடக்கமாகும். கற்று உணராதவர்களோ, தங்களை மறந்து தங்களைத் தாங்களே புகழ்ந்து கொள்வார்கள்.

விளக்கவுரை :

நூல்களை நன்கு கற்று உணர்ந்தவர்கள் கொண்ட அடக்கமானது நிறைகுடம் போன்றது. அது தளும்புவதில்லை. நூல்களைக் கற்று உணராதவர்களோ குறைகுடம் போன்றவர்கள். அவர்கள் தங்களை மறந்து, தங்கள் தகுதி உணராது, தங்களைத் தாங்களே புகழ்ந்து கொள்வார்கள். கற்றறிந்தாரின் அடக்கத்தை நிறை குடத்திற்கும், கற்றறியாதோர் செயலைக் குறை குடத்திற்கும் உவமிக்கும் புலவரின் கவித்திறன் நயத்தற்குரியது.

நிறைகுடம் தளும்பாது என்ற பழமொழியினைப் புவலர் இப்பாடலில் பயன்படுத்தியுள்ளார்.

அரும்பதம் :

அறியாதார் - நூல்களைக் கற்று உணராதோர், பொச்சாந்து - மறந்து, தெற்ற - தெளிவாக, தெள்ளிய அறிவினன்.

4. நான்மணிக்கடிகை

கடைச்சங்கப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்டவை பதினெண்கீழ்க் கணக்கு நூல்களாகும். அவற்றுள் நான்மணிக்கடிகை என்பதும் ஒன்றாகும். இந்நூலை இயற்றியவர் விளம்பிநாகனார் எனப்படும் நல்லிசைப் புலவராவார். நாகனார் என்னும் பெயருடைய இவர் விளம் பி என் னும் ஊரில் பிறந் தமையினாலோ வாழ்ந்தமையினாலோ விளம்பிநாகனார் என அழைக்கப்பட்டார் எனக் கொள்ளலாம். இவர் இயற்றிய இந்நூலின் காப்புச் செய்யுளால் இவரது சமயம் வைணவம் எனத் துணியலாம்.

‘நான்மணிக்கடிகை’ என்னும் இந்நாற் பெயர், நான்கு வகையான நீதி மணிகளாற் கோக்கப்பட்ட ஒருவகை அணிகலன் என விரியும். கடவுள் வாழ்த்து உட்பட நாற்றுநான்கு வெண்பாக்க ளால் இந்நால் யாக்கப் பெற்றுள்ளது. மக்களுக்குப் பயன்தரும் நீதிகளையும் உண்மைகளையும் இந்நூலில் பரக்கக் காணலாம். எடுத்துக்காட்டாக இந்நூலில் உள்ள ஒரு பாடலை நோக்குவோம்.

கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லை

“கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லை கொண்டானின் துணிய கேளிர் பிறாலில்லை - மக்களின் ஒண்மையவாய்ச் சான்ற பொருளில்லை ஈன்றாளோடு எண்ணக் கடவுள் மில்”

பதவுரை :

கண்ணின் - கண்ணைப்போல், சிறந்த உறுப்பு - மேலான உறுப்பு, இல்லை - ஒருவனுக்கு வேறில்லை, கொண்டானின் -

தன்னைத் திருமணம் செய்துகொண்ட கணவனைப்போல, துன்னிய கேளிர் - நெருங்கிய உறவினர், பிறர் இல்லை - (குலமகளிர்க்கு) வேறொருவருமில்லை, மக்களின் - தம் மக்களைப்போல், ஒன்மையைவாய் - ஒளியுடையவாய், சான்ற் - அமைந்த, பொருள் - வேறு பொருள், இல்லை - பெற்றோர்க்கு இல்லை, ஈன்றாளோடு- தாய்க்கு நிகராக, என்ன - மதிப்பதற்குரிய, கடவுளும் இல் - எக்கடவுளும் வேறில்லை..

பொழிப்புரை :

ஒருவனுக்குக் கண்ணைப்போல் மேலான உறுப்பு வேறில்லை. குலமகளுக்குக் கணவனைப் போல் நெருங்கிய உறவினர் வேறில்லை, பெற்றோர்க்கு மக்களைப் போல் ஒளியுள்ள பொருள்கள் வேறில்லை, குழந்தைகட்குத் தாயைப்போல் மேலான கடவுள் வேறு எதுவுமில்லை.

அரும்பதம் :

கேளிர் - உறவினர், ஒன்மையைவாய் - ஒளியுடையவாய், ஈன்றாள் - தாய், சான்ற் - அமைந்த, ஒன்மை - அறிவு விளக்கம்.

5. வாக்குண்டாம் (முதுரை)

வாக்குண்டாம் என்று அழைக்கப்படும் முதுரை ஓளவைப்பாட்டி அருளிய நூல்களில் ஒன்றாகும். இது முப்பது வெண்பாக்களைக் கொண்டது. முத்தோர்- அறிவிலும் வயதிலும் அனுபவத்திலும் முத்தவர்கள் கூறிய வார்த்தைகளே முதுரையாகும்.

ஓளவையார் அறிவிலும் அனுபவத்திலும் முத்தவர். முடியுடை மூவேந்தர் முதல் சாதாரண மக்கள் வரை மதித்துப் போற்றிய மாண்புடையவர். ஆத்திகுடி, கொண்றைவேந்தன், நல்வழி, அசதிக் கோவை, பந்தன் அந்தாதி, ஞானக்குறள் எனப் பல நூல்களை அருளியவர்.

இந்நூலின் முதற் செய்யுள் ‘வாக்குண்டாம்...’ எனத்

தொடங்குகிறது. இம்முதலடியினையே இந்நூலின் பெயராகச் சிலர் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரை படித்துணர் வேண்டிய போதனைகள் கொண்ட இந்நூலில் வரும் ஒரு பாடலை நோக்குவோம்.

உண்மையான உறவினர் யார்?

அந்ற குளத்தில் அறுநீர்ப் பறவைபோல்
உற்றுழித் தீவார் உறவல்லர் - அக்குளத்தில்
கொட்டியும் ஆம்பலும் நெய்தலும் போலவே
ஒட்டி உறவார் உறவு.

பதவுரை :

அற்ற குளத்தில் - நீர் வற்றிய குளத்திலிருந்து, அறு - நீங்கிப்போகின்ற, நீர்ப்பறவை போல் - நீரில் வாழும் பறவைகளைப் போல, உற்றுழி - துண்பம் வந்தபோது, தீவார் - நீங்கி விடுவோர், உறவு அல்லர் - உறவினர் ஆக மாட்டார், அக்குளத்தில் - அந்தக் குளத்தில், கொட்டியும் - கொட்டிப் புண்டையும், ஆம்பலும் - அல்லிக் கொடியையும், நெய்தலும் - குவளைக் கொடியையும், (அக்குளத்தை விட்டு நீங்காது தாழும் வரண்டு கருகி மடிவது) போல - போன்றனவாக, ஒட்டி - சேர்ந்து, உறவார் உறவு - தாழும் அவரது துண்பத்தில் பங்கு கொண்டு அவரை விட்டு நீங்காதவரே உண்மையான உறவினர் ஆவார்.

பொழிப்புரை :

தண்ணீர் உள்ள குளத்தில் கொட்டி, ஆம்பல், நெய்தல் ஆகியன முளைக்கின்றன; வளர்கின்றன. அக்குளத்திலே நீர்ப்பறவைகளும் வாழ்கின்றன. குளத்தில் நீர் வற்றியதும் பறவைகள் எல்லாம் அக்குளத்தைவிட்டு நீங்கி விடுகின்றன. ஆனால் கொட்டி, ஆம்பல், நெய்தல் மட்டும் குளத்தைவிட்டு நீங்காது வாடிக் கருகி மடிகின்றன. அதுபோல் வாழ்விலும் தாழ்விலும் இன்பத்திலும் துண்பத்திலும் நீங்காமல் சேர்ந்து இருப்போரே உண்மையான உறவினர் ஆவார்.

விளக்கவுரை :

நீர் அற்ற குளத்தில் பறவைகள் தங்காது பறந்து விடும். அதுபோல ஒருவன் துண்பம் உறும் போது, வறுமையுற்ற வேளையில் அவனைவிட்டுப் பிரிந்து செல்லக் கூடியவர்கள் உண்மையான உறவினர் அல்லர். நீர் அற்ற காலத்திலும் (குளம் வரண்ட போதும்) குளத்திலேயே கிடந்து மடிந்து போகும் கொட்டி, ஆம்பல், நெய்தல் போல, வறுமையடைந்த காலத்தும் அவனைவிட்டுப் பிரியாமல் இனம் தழுவி இருப்போரே உண்மையான உறவினர் ஆவார். நீர்ப்பறவைகளைப் போல அல்லாது நீர்த் தாவரங்களைப் போன்றவர்களே உண்மையான உறவினர் என்கிறார் ஒளவையார்.

அரும்பதம் :

அறுநீர்ப்பறவைகள் - நீங்கிச் செல்லும் நீர்ப்பறவைகள், நீர்ப்பறவைகள் - கொக்கு, நாரை, அன்னம் முதலியன, அறுதல் - விட்டு நீங்குதல், உழி - போது, இடம், காலம்.

6. நல்வழி

ஒளவைப்பாட்டி அருளிய மற்றொரு நூல் நல்வழி. இது நன்மை தரும் நல்ல ஒழுக்க வழிகளைக் கூறுவது. இதன் காரணமாகவே நல்வழி என்னும் பெயர் பெற்றது. இந்நூலில் நாற்பது வெண்பாக்கள் உள்ளன. நமது வாழ்க்கைக்கு உகந்த நல்ல நீதிகளையும் நல்ல வழிகளையும் எளிதில் விளங்கிக்கொள்ள இந்நூல் துணைபுரிகிறது. இந்நூலில் ஒரு வெண்பாவைப் பார்ப்போம்.

வன்சொல்லால் ஆகாதது மென்சொல்லால் ஆகும்

வெட்டனவை மெத்தனவை வெல்லாவாம் வேழத்தில் பட்டுஉருவும் கோல் பஞ்சிற்பாயாது - நெட்டிருப்புப் பாரைக்கு நெக்குவிடாப் பாறை பசுமரத்தின் வேருக்கு நெக்கு விடும்.

பதவரை :

வேழத்தில் - யானையினுடைய உடம்பில், பட்டு - கைத்து, உருவும் - வெளிவரும், கோல் - அம்பானது, பஞ்சில் - பஞ்சப் பொதியில், பாயாது - கைக்காது, நெடு - நீண்ட, இரும்பு - இரும்பாலாகிய, பாரைக்கு - கடப்பாரைக்கு, நெக்கு விடாது - பிளக்காத, பாறை - கற்பாறையானது, பசு - பசுமையாகிய, மரத்தின் - மரத்தினது, வேருக்கு - வேர் நுழைவுக்கு, நெக்குவிடும் - பிளந்துவிடும், (அதுபோல) வெட்டனவை - கடினமான சொற்கள், மெத்தனவை - மெல்லிய சொற்களை, வெல்லாவாம் - வெல்ல மாட்டாவாம்.

பொழிப்புரை :

வலிய யானையை ஊடுருவிச் சென்ற அம்பு, மென்மையான பஞ்சிற் பாய முடியாது. அதுபோலக் கடுஞ்சொல் மென்மையான சொல்லை வெற்றிகொள்ள முடியாது. இரும்பாலான கடப் பாரையால் பிளக்கமுடியாத வலிய பாறை, பசுமையான மரத்தின் மென்மையான வேருக்குப் பிளந்து விடும். வன்சொல்லால் ஆகாதது மென் சொல்லால் ஆகும்.

விளக்கவுரை :

பிறரை வெல்ல வேண்டுமாயின் மென்மையான இன்சொற்களையே பேச வேண்டும் என நமக்கு நல்வழி காட்டுகிறது இச்செய்யுள். சூரிய அம்பானது பஞ்சிற் பாயாதது போலவும் கடப்பாரைக்கு நெக்குவிடாத கற்பாறை போலவும் கடுஞ்சொற்கள் விளங்குகின்றன. மென்மையான சொற்கள் பசுமையான மரத்தினது வேர் போலவும் பஞ்ச போலவும் விளங்குகின்றன. இவ்வுவமைகள் மூலம் மென்சொற்களே எதையும் சாதிக்கும் என்ற உண்மையை ஒளவையார் நமக்கு உணர்த்துகின்றார்.

அரும்பதம் :

வெட்டனவை - கடுஞ்சொற்கள், மெத்தனவை - மிருதுவான் சொற்கள், கோல் - அம்பு, இருப்புப் பாரை - இரும்பு அலவாங்கு, நெக்கு விடுதல் - இளகிக் கொடுத்தல்.

7. முதுமொழி வெண்பாவும் சூறாவளிப் படைப்போரும்

இந்நாலின் ஆசிரியர் புலவர்மணி அல்ஹாஜ் ஆ.மு. ஷரிபுத்தீன் கிழக்கிலங்கை தந்த இஸ்லாமியப் பெரும் புலவர் ஆவார். மருதமுனையில் 04.05.1909 இல் பிறந்தவர். தமிழறிந்த நற்புலவரான இவர் பல்வேறு இலக்கிய நால்களை ஆக்கியுள்ளார். கிழக்கிலங்கையின் முதல் முஸ்லீம் ஆசிரியர் என்ற பெருமைக்குரியவர். ஆசிரியராக, அதிபராக, கல்வி அதிகாரியாகப் பதவி வகித்தவர். இலங்கை அரசின் தேசிய இலக்கிய (சாகித்திய) விருது உட்படப் பல்வேறு விருதுகளைப் பெற்றவர். இவரது முதுமொழி வெண்பாவும் சூறாவளிப் படைப்போரும் என்னும் நூலில் மாணவருக்குகந்த நல்லபல அறிவுரைகளை வழங்கியுள்ளார். அந்நாலில் உள்ள ஒரு பாடலை இங்கு நோக்குவோம்.

நல்ல பிள்ளைக்கு ஒருசொல்

நல்லாய் வரும்பிள்ளை நல்லுரையோன் நாற்றிருந்தும்
அல்லதுநூ நோதிடினும் ஆகாதே - நல்வளர்ச்சி
மாட்டின் பிணிக்கு மருந்தா யொருகுடு
நாட்டில் வழங்கும் மொழி.

பொழிப்புரை :

நல்ல வளர்ச்சியுள்ள மாட்டின் நோய் தீர் அதற்கு ஒரு குடு போட்டாற் போதும், நோய் குணமாகி விடும். அதுபோல நல்லாய் வரக்கூடிய (நல்ல குணமுள்ள பிள்ளைக்கு) நன்மை தரும் நல்ல சொல் (அறிவுரை) ஒன்று கூறினாற் போதும். அது அதனை ஏற்றுத் திருந்திவிடும். அல்லாத (நற்குணமற்ற, கெட்ட) பிள்ளைக்கு நூறு முறை அறிவுரை சொன்னாலும் அவற்றை அது ஏற்காது. இது நமது நாட்டில் வழங்கிவரும் ஒரு முதுமொழியாகும்.

விளக்கவுரை :

‘நல்ல பிள்ளைக்கு ஒரு சொல், நல்ல மாட்டுக்கு ஒரு குடு’ என்னும் முதுமொழி இப்பாடலில் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. நல்லாய் வரக்கூடிய பிள்ளைக்கு நல்ல சொல் ஒன்று கூறினாற் போதும் அது அதனை ஏற்றுத் திருந்தி விடும். ஆனால் நற்குணமற்ற பிள்ளைக்கு நூறுதரம் எடுத்துரைத்தாலும் அது அவ்வறிவுரையை ஏற்க மாட்டாது. காளை மாட்டுக்குத் ‘தெளிவு குடு’ இடுதல் பண்டுதொட்டு இன்றுவரை வழக்கிலுள்ள ஒரு பழக்கமாகும். இதனைக் கருத்திற் கொண்டே நல்ல வளர்ச்சியுள்ள மாட்டின் நோய்க்கு மருந்தாக ஒரு குடுபோட்டாற் போதும் குணமாகிவிடும் என்கிறார் புலவர். நல்ல பிள்ளைக்கும் கெட்ட பிள்ளைக்கும் உள்ள வேறுபாடு இதன் மூலம் புலனாகிறது.

அரும்பதம் :

நல்லுரை - நல்ல சொல், புத்திமதி, அறிவுரை, ஒதியனும் - சொன்னாலும், பினி - நோய், வழங்கும் மொழி - வழங்கப்படுகின்ற முதுமொழி.

8. பழமொழிப் போதனை

பழமொழிப் போதனை என்னும் நூலை இயற்றியவர் அச்சவேலி தம்பிமுத்துப் புலவராவார். இவர் நல்லூர் சவாமி ஞானப்பிரகாசரின் உறவினருள் ஒருவர். அச்சவேலியிலே ‘சன்மார்க்க விருத்திச் சங்கம்’ என்னும் பெயரிலே சங்கம் ஒன்றை அமைத்து நற்கருத்துக்களை மக்களிடையே பரப்பியவர். ‘சன்மார்க்க போதினி’ என்னும் பத்திரிகையின் ஆசிரியராகவும் பணியாற்றியவர்.

சன்மார்க்க அந்தாதி, சன்மார்க்க சதகம், பழமொழிப் போதனை என்பன இவர் இயற்றிய நூல்களாகும். பழமொழிப் போதனையில் வரும் பாடல் ஒன்றைப் பார்ப்போம்.

சேற்றிலே புதைந்த யானையைக் காகமுங்குட்டும்

பேற்றிலே மிகுமொருவன் புல்லரிட மகப்பட்டாற்பிழைகள் செய்வார் நூற்றிலே யோருவீர் னென்றபெயர் ரெடுத்தவனும் நோக்கங்கெட்டு ஆற்றிலே யள்ளுண்டு போனாக்காற் சிறுநண்டு மத்தடிப் பார்க்கும் சேற்றிலே புதைந்த யானையைக் காகமுங் குட்டுஞ் செயல் காண்பிரே.

பொழிப்புரை :

நல்ல தகுதிகளையுடைய ஒருவன் ஒழுக்கமற்றவர்களோடு கூடினால் பிழைகள் செய்வான். நூற்றிலே ஒரு வீரன் என்று பெயர் எடுத்த ஒருவன் தான் செல்லும் நேர்வழியினின்றும் தவறி ஆற்றிலே அள்ளுண்டு போனால், நீரில் உள்ள சிறிய நண்டுகூட அதட்டிப் பார்க்கும். வலிமை மிக்க யானை சேற்றிலே புதையுண்டால் காகம் கூட அதனைக் குட்டும்.

விளக்கவுரை :

மிகப் பெரிய மிருகமான யானை சேற்றிலே புதையுண்டு வீழ்ந்து விட்ட நிலையில் அற்ப பறவையான காகம் கூடத் துணிந்து அதனைக் கொத்தும். இதுபோன்று மிக உயர்ந்த நிலையில் இருந்தோர் தமது நிலையிலிருந்தும் தாழ்வறும் போது அற்பர்கள் கூட அவர்களைப் பழிக்க முற்படுவர் என்ற கருத்தை இப்பழமொழி நமக்குப் போதிக்கின்றது. நூற்றிலே ஒரு வீரன் எனப் பெயர் எடுத்தவன் கூடத் தன்னிலை கெட்டு ஆற்றிலே அள்ளுண்டு போனால் சிறிய நண்டுகூட அவனை அதட்டிப் பார்க்குமாம். இதன்மூலம் ஒருவர் தமது நிலையினின்றும் தவறும் பட்சத்தில் அவரை அற்பர்கள் கூடப் பழிக்க முற்படுவர் என்ற கருத்தை இப்பாடல் நமக்குப் புலப்படுத்துகிறது.

“தலையின் இழந்த மயிரனையர் மாந்தர்

நிலையில் இழிந்தக் கடை” என்ற வள்ளுவர் வாக்கும் இதனையே நமக்கு நினைவுட்டுகிறது.

அரும்பதம் :

பேறு - அடையத்தக்கது, பேற்றிலே மிகுமொருவன் - அடையத்தக்க நல்ல தகுதிகளையுடைய ஒருவன், புல்லர் - அற்பர்.

9. கு. அழகிரிசாமி

இருபதாம் நூற்றாண்டின் சிறந்த சிறுகதை எழுத்தாளராகத் திகழ்ந்தவர் கு. அழகிரிசாமி. சிறுகதைகள், கட்டுரைகள், நாவல்கள், நாடகங்கள், கவிதைகள், கீர்த்தனைகள், நூற்பதிப்பு எனப் பல துறைகளில் இவர் ஈடுபட்டிருந்தார்.

தமிழகத்தில் கோவில்பட்டி அருகில் உள்ள கரிசல் கிராமமான இடைச்செவலையில் 1923.11.23 இல் பிறந்த அழகிரிசாமி கரிசல் மண்ணைப் பெரிதும் நேசித்தார். அதற்கான அடையாளங்கள் அவரது கதைகளிலேயே விரவிக் கிடக்கின்றன. 47 ஆண்டுகள் மட்டுமே இவ்வுலகில் வாழ்ந்த இப்பெருந்தகை படைத்த எழுத்துக்களோ மிக அதிகம். 70 சிறுகதைகளுக்கும் மூன்று நாவல்களுக்கும் மூன்று நாடகங்களுக்கும் ஏழு குழந்தைக் கதைகளுக்கும் ஐந்து இலக்கியக் கட்டுரை நூல்களுக்கும் பத்து மொழிபெயர்ப்புகளுக்கும் சொந்தக்காரர் இவர்.

‘பிரசண்ட விகடன்’, ‘சக்தி’, ‘தமிழ் நேசன்’, ‘நவசக்தி’, ‘சோவியத் நாடு’ இங்கெல்லாம் ஆசிரியராகவும் துணை ஆசிரியராகவும் பணியாற்றித் தமது இலக்கிய ஆளுமையை வளர்த்துக் கொண்டவர். டால்ஸ்டாயும் செகாவும் கார்க்கியும் இவருக்கு முன்னோடிகள்.

கு. அழகிரிசாமி முழு இலக்கியவாதியாக இருந்தார். நவீன இலக்கியங்களில் எந்த அளவிற்கு ஆழ்ந்த புலமை பெற்றிருந்தாரோ அதே அளவு பண்டைய இலக்கியங்களிலும் உணர்ச்சிபூர்வமான ஈடுபாடு காட்டினார். பழந்தமிழுக்கும் புதுத்தமிழுக்கும் அவர் சங்கம பூமியாக இருந்தார்.

இவரது கதைகளின் உள்ளடக்கம், அமைப்பு அனைத்திலுமே சிக்கலற்ற எளிமைத் தன்மையைக் காணலாம். மனித உணர்ச்சிகள் இவரது கதைகளின் அடிநாதமாகத் திகழ்கின்றன. அழகிரிசாமி தமது கதைகளில் தீண்டாமை, வேலையில்லாத் திண்டாட்டம்,

காதல், வறுமை போன்ற பொருள்களைக் கடைக்கருக்களாக அமைத்துள்ளார். இவர் உருவம், உத்தி போன்றவற்றில் புதிய சோதனைகளைச் செய்து பார்க்காது எடுத்துக் கொண்ட வடிவத்தைச் சீராகவும் செம்மையாகவும் படைக்க முயன்று அதில் வெற்றியும் பெற்றுள்ளார்.

‘சிரிக்கவில்லை’, ‘தவப்பயன்’, ‘காலகண்டி’, ‘தெய்வம் பிறந்தது’, ‘இரு சகோதரர்கள்’, ‘கற்பக விருட்சம்’, ‘அழகிரிசாமி கடைகள்’, ‘வரப்பிரசாதம்’, ‘அன்பளிப்பு’ முதலிய சிறுகடைத் தொகுதிகளும் ‘காளி வரம்’, ‘முன்று பிள்ளைகள்’ முதலிய சிறுவர் கடைத் தொகுதிகளும் ‘டாக்டர் அனுராதா’, ‘தீராத விளையாட்டுப் பிள்ளை’, ‘புதுவீடு’, ‘புது உலகம்’, ‘வாழ்க்கைப்பாதை’ நாவல்களும் ‘கவிச்சக்கரவர்த்தி’, ‘வஞ்ச மகள்’ முதலிய நாடகங்களும் இவரது படைப்புக்கள். கம்பராமாயணத்தையும் காவடிச் சிந்தையும் பதிப்பித்திருக்கின்றார்.

கு. அழகிரிசாமி எழுதிய நாடகங்களிலேயே மிகவும் உன்னதமானது ‘கவிச்சக்கரவர்த்தி’. கம்பரது வாழ்க்கையை புதிய கோணத்திலிருந்து பார்த்து எழுதப்பட்ட வித்தியாசமான நாடகம் இதுவாகும்.

அழகிரிசாமி சிறந்த படைப்பாற்றலைப் பெற்றிருந்ததோடு நல்ல இலக்கியச் சுவைஞராகவும் திகழ்ந்தார். இவரது இலக்கிய இரசனையும், மனித நேயப் பண்புகளும், எதையும் கூர்ந்து உற்று நோக்கும் கூர்ந்த மதியும், வாழ்க்கையில் பெற்ற அனுபவங்களும், கண்ட காட்சிகளுமே இவரது படைப்புக்களுக்கு அடிப்படைகளாக அமைந்துள்ளன. மரபுவழி இலக்கியத்தில் ஆர்வமும் ஆழந்த புலமையும் கொண்டிருந்ததால் புதுமை இலக்கியங்களில் ஒன்றான சிறுகடை இலக்கியத்தைச் செவ்வனே இவரால் படைக்க முடிந்தது.

இவரது ‘அன்பளிப்பு’ என்னும் சிறுகடைத் தொகுதிக்கான சாகித்திய விருது வழங்கப்பட்டபோது அதைக் கைநீட்டிப் பெற

அவர் இவ்வுலகில் இல்லை என்பது வருத்தத்திற்குரியதாகும். 1970 ஜூலை ஜூந்தில் இவர் அமர்ராணார்.

கவிச்சக்கரவர்த்தி

கு. அழகிரிசாமி எழுதிய நாடகங்களில் மிகவும் உன்னதமானது ‘கவிச்சக்கரவர்த்தி’ என்னும் நாடகமாகும். இது கம்பரது வாழ்க்கையைப் புதிய கோணத்திலிருந்து பார்த்து எழுதப்பட்ட வித்தியாசமான நாடகமாக விளங்குகிறது. ‘இராமாயணத்தைக் கம்பர் பாடியது அதிமானுட சாதனையாகும். அவரது வரம்பற்ற பேராற்றலும் ஆழ நீளங்களும் அறிய முடியாதவை.... அவரது அகண்டாகாரமான சக்தியையும் குணசித்திரத்தையும் பூரணமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதற்கு அவரே மீண்டும் பிறந்தால்தான் உண்டு..... அவருடைய விஸ்வரூப தரிசனத்தை முழுமையாகப் பார்க்கவே முடியாது என்றால் முழுமையாகச் சித்திரிப்பது எப்படி? எனக் கூறும் அழகிரிசாமி கம்பரின் சித்திரத்தை வரைவதில் பெருமளவுக்கு வெற்றி பெற்றுள்ளாரென்றால் அது மிகையல்ல.

இந்நாடகத்தில் வரும் காட்சி ஜூந்து முதல் பதின்மூன்று வரையான பகுதிகளில் ஒரு மகாகவிக்கும் மகா சிருஷ்டி கர்த்தாவுக்கும் ஏற்ற வகையிலேயே சம்பவங்களும் உரையாடல்களும் இடம்பெற்றுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

ஒரு மகாகவிக்கு இருக்க வேண்டிய குணநலன்களை, இலக்கியச் சிகரங்களைத் தொட்ட ஒருவர் சொந்த வாழ்க்கையில் வயிற்றுக்காகக் கூனிக் குறுகும் சராசரி மனிதனாக இருக்க முடியாது என்ற யூகத்திலும் கம்பர் பாத்திரம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நாடகத்தில் கம்பர் வித்தியாகர்வம் உள்ளவராகப் படைக்கப்பட்டிருக்கிறார். ‘ஏரமுபது’ அரங்கேற்றத்தின் போதே இதை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். குணவீர பண்டிதர் சோழன் அவைக்களத் துக்குக் கம்பரை அழைக்கிறார். கம்பர் அவ்வழைப்பை மறுத்து விடுகிறார். “சோழன் கேட்டு

மகிழ்வதற்காகவா நீங்களும் நானும் பாடுகிறோம்? சோழன் என் பாட்டை விரும்பினால் அவனே சடையப்பவள்ளவின் இல்லத்திற்கு வருவான் அல்லவா?” என்று கேட்கிறார். ஆஸ்தான கவியாக இருக்க மறுக்கிறார். கட்டளைக்குப் பணிந்து கவிதை எழுத அவர் விரும்பவில்லை. சோழன் குறித்த காலக்கெடு கவிஞருக்குத் தலைவிதி அல்ல என்கிறார். அரசனின் வரட்டுப் பெருமை பாடும் உலாக்களை இயற்ற மறுக்கிறார். பாண்டியனைச் சோழன் வென்று திரும்பும்போது வீர வரவேற்பு வழங்க விரும்பவில்லை.

இவையெல்லாம் கம்பரின் வித்தியா கர்வத்தையும் அச்சமற்ற தன்மையையும் புலப்படுத்துகின்றன. “சக்கரவர்த்தி என்ற அச்சம் இல்லாது விளையாட்டுத் தோழன் போலத் தங்களைக் கருதுகிறார் கம்பர்” என்று ஒட்டக்கூத்தர் சோழனிடம் கூறுவதும் இங்கு நோக்கத்தக்கது.

இதேவேளையில் கம்பரின் அச்சமற்ற தன்மையைப் பெரிதும் வரவேற்கிறான் சோழ மன்ன். கம்பனுக்காகப் பரிந்து பேசுகிறான்.

“கவிஞருக்கு இருக்க வேண்டிய முழுமுதற் குணமே அச்சமின்மைதான் என்பது என் கருத்து. அச்சம் உள்ள இடத்தில் கவிதை பிறக்குமா?” என்று கேட்கிறான். இதன்மூலம் கம்பரின் வித்தியா கர்வத்தைச் சோழனே அங்கீகரிக்கிறான். அதே நேரத்தில் ஆணவத்தைக் கம்பர் வித்தியா கர்வமாகக் கொள்ளவில்லை. அச்சமின்மை வேறு. ஆணவம் வேறு என்று சோழன் விளக்கம் தருகிறான். ஆனால் கம்பனோ அஞ்சா நெஞ்சினனாக, கவிக்குரிய கர்வத்துடன் பேசுவதையே பல இடங்களிலும் காண்கிறோம்.

“இதுவரையிலும் எந்த அரண்மனையிலாவது காவியம் இயற்றப்பட்டதுண்டா?” என்று சடையப்பவள்ளவிடம் கம்பர் சோழ அரண்மனையையே அலட்சியப்படுத்திப் பேசுகிறார்.

இப்படிக் கம்பரை வித்தியாகர்வம் மிக்கவராகக் காட்டுகிறார் அழகிரிசாமி. இராமாயண காவிய உருவாக்கமும், அதன் தொடர்பான நிகழ்ச்சிகளுமே நாடகத்தின் பெரும் பகுதியாக உள்ளன.

குலோத்துங்க சோழனின் அரசவையில் இராமாயணம் எழுத வேண்டும் என்று வேண்டப்படுகிறது. அதை நினைவுபடுத்தக் கம்பரை அழைத்துக் கேட்டுக்கொள்கிறான். ‘துமி’ என்று இராமாயணத்தில் வரும் ஒரு வார்த்தைக்கான சர்ச்சை கம்பருக்கும் சூத்தருக்கும் இடையே எழுகிறது. இதன் காரணமாகக் சூத்தர் தாம் எழுதி வைத்திருந்த இராமாயண ஏடுகளைக் கிழித்தெறிகிறார். கம்பரது இராமாயணம் அரண்மனையில் இயற்றப்படாமல், சடையப்பவள்ளுவின் வீட்டில் இயற்றப்படுகிறது.

இந்நாடகத்தில் சோழ மன்னன் குலோத்துங்கன் தமிழ்ப்புலமை மிக்கவனாகவும், இலக்கிய மனம் கொண்டவனாகவும் படைக்கப்பட்டுள்ளான். ஓட்டக்கூத்தர் கம்பருக்கு எதிராகப் பலமுறை தூண்டிவிட்ட போதும் அவன் அதற்குப் பலியாகவில்லை. இதனை நாடகத்தின் பல பகுதிகளிலும் காண முடிகிறது.

நாடக பாத்திரங்களின் தன்மை, பண்பாடு என்பனவற்றைக் கருத்திற் கொண்டு வசனங்களை மிக நுண்மையாக ஆசிரியர் பயன்படுத்தியுள்ளார். இந்நாடகத்தில் ஒருசில குறைபாடுகள் உள்ள போதிலும் படிப்பதற்கும் நடிப்பதற்கும் ஏற்ற முறையில் இந்நாடகத்தை கு. அழகிரிசாமி படைத்துள்ளார். அவரது எழுத்தாற்றலுக்கும் புதிய கோணங்களில் கூர்ந்து நோக்கும் பண்புக்கும் இந்நாடகம் ஏற்ற சான்றாக அமைந்துள்ளது.

கவிச்சக்கரவர்த்தி - நாடக பாத்திரங்களின் குணவியல்புகள்.

1. கம்பர் :

கவிச்சக்கரவர்த்தி நாடகத்தின் முக்கிய பாத்திரமாகத் திகழ்பவன் கம்பன். திருவழந்தூரில் பிறந்த கம்பன் வெண்ணெய் நல்லூர்ச் சடையனால் ஆதரிக்கப் பெற்றவன். இராமாவதாரத்தில் ஈடுபட்டு ஆசைபற்றி இராமாயணத்தைப் படைத்தவன். அத்தகு சிறப்புக்குரிய கம்பனை இந்நாடகம் ஒரு மகாகவியாக நமக்குக் காட்டுகிறது.

ஒரு மகாகவிக்கு இருக்க வேண்டிய குண இலட்சனங்களை, இலக்கியச் சிகரங்களைத் தொட்ட ஒருவர் சொந்த வாழ்க்கையில் வயிற்றுக்காகக் கூனிக் குறுகும் சராசரி மனிதனாக இருக்க முடியாது. என்ற யூகத்திலும் கம்பன் பாத்திரம் சிருஷ்டிக்கப் பட்டுள்ளது.

கவிஞர்களுக்கு இயல்பாக உள்ள கவித்துவக் கர்வம் உள்ளவராகக் கம்பர் விளங்குகிறார். ‘ஏரெழுபது’ அரங்கேற்றத்தின் போதே இதை வெளிப்படுத்தி விடுகிறார்.

குணவீரபண்டிதர் சோழன் அவைக்களத்துக்குக் கம்பரை அழைக்கிறார். கம்பர் மறுத்து விடுகிறார். “சோழன் கேட்டு மகிழ்வதற் காகவா நீங்களும் நானும் பாடுகிறோம். சோழன் என் பாட்டை விரும்பினால் அவனே சடையப்ப வள்ளலின் இல்லத்திற்கு வருவான் அல்லவா?” என்று கேட்கிறார். இது கவிஞருது கவிச்செருக்குக்கு ஏற்ற எடுத்துக்காட்டாகும். நாடக பாத்திரமாக வரும் கம்பன் கூறும் வார்த்தைகள் மேலும் இதை உறுதி செய்கின்றன.

ஆஸ்தான கவியாக இருக்க மறுக்கிறார். கட்டளைக்குப் பணிந்து கவிதை எழுத அவர் விரும்பவில்லை. சோழன் குறித்த கெடு கவிஞருக்குத் தலைவிதி அல்ல என்கிறார். அரசனின் வரட்டுப் பெருமை பாடும் உலாக்களை இயற்ற மறுக்கிறார். பாண்டியனைச் சோழன் வென்று திரும்பும் போது வீரவரவேற்பு வழங்க அவன் இணங்கவில்லை. இதன் மூலம் ஒரு புரட்சியாளனாகவே கம்பன் விளங்குகின்றான்.

“சக்கரவர்த்தி என்ற அச்சம் இல்லாது விளையாட்டுத் தோழனைப் போலத் தங்களைக் கருதுகிறார் கம்பர்” என்று சோழனிடம் ஒட்டக்கூத்தர் கூறும்போது கூட கம்பருக்காகப் பரிந்து பேசுகிறான் சோழன். கம்பனின் கவித்திறமையை மன்னன் மதிப்பதையே இது உணர்த்துகிறது.

இராமாயண காவியம் எழுதுவதற்குத் தன்னை ஆசீஷனிக்கும்படி சடையப்பவள்ளலின் மனைவி மகேஸ்வரியிடம் கம்பர் கேட்கிறார்.

கேட்பவர் மகாகவி. அளவிடற்கரிய சிருஷ்டி ஆற்றல் மிக்க யுக்ககவி. அரண்மனை வாழ்வைப் புறக்கணித்த கம்பன் சாதாரண பெண் ஒருவரை மதித்துப் போற்றி “என் காவியம் இனிது நிறைவேற என் அன்னை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்” என வேண்டுகிறார்.

நாடகத் தின் பல் வேறு காட்சிகளிலும் கம்பனின் தலைவணங்காப் பண்பு தலைதூக்கி நிற்கிறது. ஓட்டக்கூத்தருடன் முரண்படும்போது அவரது கவித்துவ கர்வம் தலைதூக்குவதைக் காண முடிகிறது. அதேவேளை ஓட்டக்கூத்தர் தாம் எழுதிய இராமாயண ஏடுகளைக் கிழித்தெறிவதைக் கண்டபோது கம்பனது உள்ளம் பதைப்பதைப்பதைக் காணலாம். பல் வேறு குண இயல்புகளைக் கொண்ட கம்பன் நேர்மை மிக்கவனாகவும் எவர்க்கும் அடிபணியாதவனாகவும் இந்நாடகத்தில் தோன்றுகிறான். அவனது கவி ஆற்றலுக்கு மன்னன் குலோத்துங்கனே மதிப்பளித்தமையைக் காணமுடிகிறது.

சுருங்கக்கூறின் கவிச்சக்கரவர்த்தியாக, நன்றி மறவாத பண்பினாக, புலமை சான்ற புலவனாக, வித்தியாகர்வம் மிக்கவனாகக் கம்பன் இந்நாடகத்தில் காட்சி தருகிறான்.

2. ஓட்டக்கூத்தர் :

ஓட்டக்கூத்தர் கவிச்சக்கரவர்த்தியாக விளங்கியவர். சோழ மன்னன் குலோத்துங்கனின் அவைக்களப் புலவர். சோழ மன்னனின் புகழ் பாடுவதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டவர். அவனது புகழ் பாடும் உலாப் பாடியவர். கம்பனைச் சோழ மன்னனின் அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்தவர். இராமாயணம் இயற்றுவதில் ஈடுபட விரும்பியவர். இதுவரையில் கம்பருடன் நட்புறவு பாராட்டிய கூத்தர், ‘தூமி’ என்ற சொல் காரணமாக ஏற்பட்ட முரண்பாட்டின் பின் அவரைத்தம் எதிரியாகவே கருதுகிறார். தமது கருத்து மதிக்கப்படாத போது - தோல்வி கண்ட போது அவர் கொண்ட சீற்றத்தை இந்நாடகத்தில் நன்கு காண முடிகிறது.

சீற்றத்தின் உச்சக்கட்டத்தில் கூத்தர் தாம் எழுதிய இராமாயண ஏடுகளைக் கிழித்தெறிவது அவரது உள்ளக் குழறல்களை எடுத்துக் காட்டுகிறது. “கவிச்சக்கரவர்த்தி ஒட்டக்கூத்தன் செத்துக்கொண்டிருக்கிறான். இன்னும் சில விநாடிகளில் பூரணமாகச் செத்து விடுவான். கம்பரே, நான் ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. சொற்களை இழந்த கூத்தன் சொற்களைச் சிருஷ்டிக்கும் உம்மிடம் எதைச் சொல்லப் போகிறேன்”

“கம்பரே, என்மனத்தை இன்னும் வேதனை செய்ய வேண்டாம். கவிச்சக்கரவர்த்தி கூத்தனின் வாழ்வு முடிந்தது. நான் இப்போது மலரியூர்க் கூத்தன் தான். உம்மை வெல்ல என்னால் முடியாது.”

கூத்தரின் இவ் வார்த்தைகள் எல் லாம் அவரது உள்பபலவீனத்தையே வெளிக்காட்டுகின்றன. எவ்வளவு பெரிய கவிஞராக இருந்தும் தோல்வி கண்டு துவண்டுவிடும் மனப்பாங்குடையவராகவே கூத்தர் காட்சி தருகிறார். கம்பர் மீது அவர் கொண்ட பொறாமையினையே அவரது வார்த்தைகள் புலப்படுத்துகின்றன.

3. சோழ மன்னன் குலோத்துங்கன் :

இந்நாடகத்தில் வரும் சோழ மன்னன் குலோத்துங்கன் என்னும் பாத்திரம் தமிழ்ப் புலமை மிக்கோணாகவும் இலக்கிய மனம் கொண்டவனாகவும் படைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒட்டக்கூத்தர் கம்பருக்கு எதிராகப் பலமுறை தூண்டிலிட்டும் அவன் பலியாகவில்லை. குலோத்துங்கன் சித்திரிப்புக் கம்பன் சித்திரிப்பைப்போல் தரமாக உள்ளது.

கம்பனின் கவியாற்றலை, அச்சமின்மையை மன்னன் மதித்திடத் தவறவில்லை. “சக்கரவர்த்தி என்ற அச்சம் இல்லாது விளையாட்டுத் தோழன் போலத் தங்களைக் கருதுகிறார் கம்பர்” என்று ஒட்டக்கூத்தர் கூறியபோது கூடக் கம்பருக்காகப் பரிந்து பேசுகிறான் மன்னன்.

கவிஞருக்கு இருக்க வேண்டிய முழுமுதற் குணமே அச்சமின்மை தான் என்பது தன் கருத்து என்கிறான். அச்சம் உள்ள இடத்தில் கவிதை பிறக்குமா? என்று கேட்கிறான். இதன் மூலம் கம்பரின் வித்தியாகர்வத்தைச் சோழனே அங்கீகரிக்கிறான். அதேநேரத்தில் ஆணவத்தைக் கம்பர் வித்தியாகர்வமாகக் கொள்ளவில்லை. அச்சமின்மை வேறு, ஆணவம் வேறு என்று விளக்கம் தருகிறான்.

இவையெல்லாம் கம்பன் மீது சோழமன்னன் கொண்டிருந்த மதிப்பினையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஓட்டக்கூத்தர், கம்பர் என்னும் இரு கவிச்சக்கரவர்த்திகள் மூலம் இராமாயணம் படைக்கப்பட வேண்டும். இரு காவியங்கள் தமிழுக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென ஆசைப்படுகிறான். தமிழின் மீது அவன் கொண்டிருந்த பற்றையே இது எடுத்துக்காட்டுகிறது.

கம்பருக்கும் கூத்தருக்கும் கருத்து முரண்பாடு ஏற்பட்ட வேளையில் கூட மன்னன் நடுநிலை தவறவில்லை. அரசியுடன் உரையாடும் போது இதனை அவன் வெளிப்படுத்துவதைக் காண்கிறோம்.

“பாவம் ஓட்டக்கூத்தரின் மனம் மாறுபட்டு விட்டது. கம்பரை முதல் முதலில் அவர் வரவேற்று வாழ்த்தினார். பாராட்டுரையும் வழங்கினார். ஆனால்.... நேற்று.... அந்தக் கவிச்சக்கரவர்த்தியின் உள்ளத்திலும்.... என்ன சொல்வது? சொல்லவும் கூசுகிறது.... பொறாமையும் துவேஷமும் குடிகொண்டு விட்டன. எனக்கு அப்படித்தான் தோன்றுகிறது.”

“போட்டி வேறு, பொறாமை வேறு. பொறாமை தன்னையே தின்றுவிடும். அப்பறம் கவிச்சக்கரவர்த்தி கூத்தரின் கவிதா சக்தியைக் கொல்ல எமன் வரவேண்டியதில்லை. அவரே கொன்று விடுவார்.”

இவ்வாறு ஓட்டக்கூத்தரின் மனநிலையை நன்குணர்ந்து உரைக்கிறான் மன்னன். இரு புலவர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட

கருத்து முரண்பாடு தமிழுக்கே பெரும் பாதிப்பாக அமைந்து விடுமோ என அஞ்சகிறான். “இருவரும் சாமான்யமான புலவர்கள் அல்ல. அழியாப் புகழை அடையப் போகிறவர்கள். பரம்பொருளைப் போன்ற நித்திய வஸ்து, மனிதனின் அமரசிருஷ்டி ஒன்றுதான். அதைப் படைக்கவல்ல புலவர்களின் மனமாச்சரியத்தை எண்ணிக் கவலைப்படாமல் இருப்பது எப்படி?”

இவ்வாறு கூறும் சோழ மன்னன் இராமாயணம் என்னும் மகாகாவியம் தன்காலத்தில் உருவாவதே தனக்குப் பெருமை என்கிறான்.

“பகை மன்னர்களை ஒடுக்குவது இந்தக் குலோத்துங்கனுக்கு ஓர் அருஞ்செயல் அல்ல. அப்படி ஒடுக்குவது அவனுக்கு அழியாப் புகழைக் கொடுக்கக் கூடியதுமல்ல. என் காலத்தே இங்கே ஒரு மகா காவியம், அதிலும் இராமாயணம் இயற்றப்பட்டதென்றால், அந்தப்புகழ் ஏழ கடல் தாண்டிப் பரவும். அதைக்கூடப் பெரிதாக எண்ணவேண்டியதில்லை. நான் செய்துள்ள அறச் செயல்கள் அனைத்தையும் விட, ஒரு காவியம் இயற்றுவதற்குத் தூண்டுகோலாகவும் ஆதரவாகவும் இருந்தேன் என்பதுதான் பெரிது.”

மன்னனின் இவ்வார்த்தைகள் இராமாயண காவியம் உருவாக வேண்டும் என்னும் அவனது ஆவலையே பெரிதும் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

சுருங்கக்கூறின், சோழ மன்னனின் உள்ளம் தமிழ் உள்ளம். தமிழுக்காக எதையும் அர்ப்பணிக்கக்கூட்ட தயங்காதவன். கம்பனின் கவித்துவ ஆற்றலுக்குத் தலை வணங்குபவன். கூத்தரும் கம்பரும் தமிழுக்கு இரு காவியங்களைப் படைத்திட வேண்டுமென விரும்பியவன். அவனது உள்ளக்கிடக்கையை இந்நாடகம் நன்கு பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது.

4. அரசி :

இந்நாடகத்தில் இடம்பெறும் அரசி என்னும் பாத்திரம் தமிழ் மீது அவர் கொண்டுள்ள பற்றினையும் ஆற்றலினையும் நன்கு புலப்படுத்துகிறது. அரசனோடு உரையாடும் போதெல்லாம் அவர் வெளியிட்ட கருத்துக்கள் இதற்கு நல்ல சான்றாக அமைகின்றன.

கம்பர் ‘ஏரெழுபது’ என்னும் நூலை அரங்கேற்றிய செய்தியினைக் கேட்டபோது அவர் குறிப்பிட்ட வார்த்தைகள் அவரது தமிழ் ஆர்வத்தினை நன்கு பிரதிபலிக்கின்றது. “இந்தக் கம்பர் ஒரு விநோதக் கவிஞராகத்தான் இருக்க வேண்டும். அரசர்களைப் பாடுவார்கள். இல்லையென்றால் ஆண்டவனைப் பாடுவார்கள். இதுதான் புலவர்கள் வழக்கம். இவர் உழவர்களைப் பாடினாரோ!”

கம்பரது கவித்துவ ஆற்றலையும் அவரது நவீன கவித்துவப் போக்கையும் அரசி நன்குணர்ந்துள்ளார் என்பதை அவரது வார்த்தைகள் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றன.

கம்பர் திருவெண்ணேய் நல்லூருக்குச் செல்ல விடை கேட்டபோது அரசி கூறிய வார்த்தைகள் அவரது உள்கருத்தை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகிறது.

“மகாகவியே! போய் விரைவில் வாருங்கள். சக்கரவர்த்தியின் ஆசை விரைவில் நிறைவேற வேண்டும். சோழ நாட்டின் இலக்கியப்புகழ் விண்ணைத் தொட வேண்டும். உலகத்தில் யாருக்குமே கிடைக்காத ஈடு இணையற்ற மகத்தான் காவியக் களஞ்சியம் தமிழ் தெரிந்தவர்களுக்கெல்லாம் பரம்பரை பாத்தியதை ஆக வேண்டும். காவியத்தோடு: வாருங்கள்.”

அரசியின் இவ்வார்த்தைகள் மன்னைப்போல காவிய ஆசை கொண்டு காத்திருக்கும் அவரது மனநிலையைக் காட்டுகிறது.

சுருங்கக்கூறின், அரசியின் கருத்துக்கள் யாவும் தமிழின்மீது. அவர் கொண்ட பற்றை நன்கு பிரதிபலிக்கின்றது எனலாம்.

மேலும் சில பாத்திரங்களின் குணவியல்புகள் :

1. குணவீரபண்டிதர் :

நேமிநாதம் என்னும் நூல் செய்தவர். பண்பானவர். கம்பரைச் சோழன் அரசவைக்கு அழைத்தவர்.

2. குமாரப் புலவர் :

போலிப் புலவர். கம்பரை எதிரியாகக் கருதுபவர். வெறுஞ் சொல்லடுக்குகளைக் கொண்டு கவிபாடியவர். குலோத்துங்கன் மீது இலட்சம் கலித்துறைக் கோவை பாடி வந்துள்ளதாகக் கதை அளந்தவர். சேவகனால் ஏனைப்படுத்தப்பட்டவர். ஒட்டக்கூத்தரால் துரத்தப்பட்டவர்.

3. சேவகன் :

மிகவும் நகைச்சவையாகப் பேசவல்லவன். குமாரப் புலவரின் போலிப் பிரதாபங்களுக்குச் சுடச்சுடப் பதில் அளித்தவன். நயமாகப் பேசிக் குமாரப் புலவரை வழியனுப்பி வைத்தவன்.

4. சடையப்பவள்ளல் :

திருவெண்ணெய் நல்லூரில் வாழ்ந்த கொடை வள்ளல். இலங்கை மன்னன் பராக்கிரமபாகுவின் கோரிக்கைக்கமைய சோழ மன்னனுக்குத் தெரியாமல் ஆயிரம் தோணியில் நெல் அனுப்பியவர். மன்னர் கோபிப் பாரெனக் கருதி, பராக்கிரமபாகுவுக்கு அல்ல. பட்டினியால் வாடும் மக்களுக்கே அனுப்பியதாகச் சமாதானம் கூறியவர். சோழ மன்னனின் வெறுப்புக்கு இலக்காகாது வெகு சாமரத்தியமாக நடந்து கொண்டவர். கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பரை ஆதரித்தவர்.

கம்பர் எழுதிய ‘ஏரெழுபது’ என்னும் நூல் இவரது வீட்டிலேயே அரங்கேற்றப்பட்டது. இராமாயணமும் இவரது இல்லத்திலேயே இயற்றப் பட்டது. கம்பர் சோழ மன்னனோடு

முரண்பட்ட போதும் சடையப்ப வள்ளல் மன்னனை மதித்துப் போற்றத் தவறவில்லை. அவரது வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் மிக உயர்ந்த பண்புள்ளனவாக அமைந்திருப்பதைக் காண முடிகிறது. உயரிய குணங்களும் நல்ல பண்புகளும் தமிழார்வமும் கொண்டவராக விளங்குகிறார். இதன் காரணமாகவே கம்பர் தாம் இயற்றிய இராமாயணத்தில் தக்க இடங்களிலெல்லாம் இவரைப் போற்றிப் பாடியுள்ளார்.

5. மகேஸ்வரி :

சடையப்பவள்ளலின் மனைவி. கம்பரை ஆதரித்தவர். மிக்க பண்புள்ளவர். கம்பர் இராமாயணத்தைப் பாடத் தொடங்குமுன் “என் காவியம் இனிது நிறைவேற என் அன்னை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்” எனக் கேட்கிறார்.

இந்தவேளையில் அன்னை மகேஸ்வரி அளித்த பதில் அவரது உயர்ந்த பண்பைப் பிரதிபலிப்பதாக அமைகிறது. தற்பெருமை சிறிதும் கொள்ளாது “கோசலை குமாரர் நம் எல்லோரையும் ஆசீர்வதிப்பார், கம்பரே” என்கிறார். இந்த ஒரு வார்த்தையே இவரது உயர்ந்த குணவியல்புக்கு ஏற்ற சான்றாகும்.

10. நல்ல மரமும் நச்சு மரமும்

நல்ல மரமும் நச்சு மரமும் என்ற தலைப்பிலான இக்கட்டுரை சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியராக விளங்கிய சொல்லின் செல்வர் ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை அவர்களால் எழுதப்பட்டதாகும் அவரது 'தமிழின்பம்' என்னும் நூலில் இக்கட்டுரை இடம் பெற்றுள்ளது. செந்தமிழும் சிறுந்காரமும் கொஞ்சி விளையாடும் அழகுநடையில் பேசவும் எழுதவும் வல்லவர் இவர். இந்திய சாகித்திய அகடமி விருது பெற்ற பெருமைக்குரியவர்.

தமிழ் நாட்டு நவமணிகள், வீரமாநகர், தமிழர் வீரம், வழிவழி வள்ளுவர், கடற்கரையிலே, தமிழின்பம், வேலும் வில்லும், திருவள்ளுவர் நூல்நயம், கம்பன் காவியம், சிலப்பதிகார நூல்நயம், தமிழகம் ஊரும் பேரும் முதலிய பல்வேறு நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

1. நல்ல மரத்தின் தன்மைகள்:

- தன்னை நாடி வருவோருக்கு நிழல் அளித்துக் காக்கிறது.
- மனிதருக்கு மட்டுமன்றி பிராணிகளுக்கும் உணவும் உறையுளும் வழங்குகிறது.
- சுவையான நல்ல பழங்களைத் தருகிறது.
- ஊரார் யாவருக்கும் பயன் நல்குகிறது.
- இலை முதல் பட்டை வரை யாவருக்கும் பயன் தருகிறது.
- நோய்க்கு மருந்தாகவும் உதவுகிறது.
- ஊருணியின்நீர் போல ஊரார் அனைவருக்கும் பயன்படுவதால் மக்கள் நல்ல மரத்தைப் போற்றிப் பாதுகாக்கிறார்கள்.
- அறிவுடையார் கைப்பட்ட செல்வத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாகவும் விளங்குகிறது.

இதனாலேயே வள்ளுவப் பெருந்தகையும்

"பயன்மரம் உள்ளுரப் பழுத்தற்றால் செல்வம்

நயனுடை யான்கட்ட படின்" எனக் கூறிப் போந்தார். பயன்தரும் நல்ல மரத்தின் சிறப்புக்கு இதைவிட வேறு சான்றும் வேண்டுமோ?

2. நச்சு மரத்தின் தன்மைகள்:

நல்ல மரத்தின் தன்மைகளுக்கு முற்றும் மாறானவை நச்சு மரத்தின் தன்மைகள். நச்சு மரம் எவ்வளவு பெரிதாக வளர்ந்திருப்பினும் மக்கள் எவரும் அதனை நாட மாட்டார்கள். எவ்வளவு அழகான பழங்களை அது கொண்டிருந்த போதும் அவற்றை உண்ண எவரும் முன்வரார். அதன் பட்டை கூட மருந்துக்குப் பயன்படாது. அதன் அருகிற் செல்லவே மக்கள் அஞ்சவர். நச்சு மரத்தை எவரும் விரும்ப மாட்டார்கள். அதனை அழித்துவிடவே விரும்புவர். பேதையர் கைப்பட்ட செல்வத்தைப் போன்றே அது தீமை விளைக்கும் என்பர்.

3. இக்கட்டுரை விளக்கும் உண்மைகள்:

நல்ல மரத்தின் தன்மைகளையும் நச்சுமரத்தின் தன்மைகளையும் எடுத்துக் கூறுமுகத்தால் அறிவுடையார் கைப்பட்ட செல்வத்தின் விளைவுகளையும் பேதையர் கைப்பட்ட செல்வத்தின் விளைவுகளையும் நமக்கு உணர்த்துகின்றார் கட்டுரை ஆசிரியர்..

வறுமையால் வருந்தி வந்தவரை இனிய முகத்தோடு ஏற்று அவரது குறையை நிறைவு செய்வதே அறிவுடைய செல்வர் செயலாகும். அதுபோலவே நல்ல மரமும் தம்மை நாடி வருவார்க்கு நன்னிமலும் பழங்களும் வழங்கி உதவுகிறது. தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர் போல் ஊரார் அனைவருக்கும் பயன்படுகிறது.

பேதையர் கைப்பட்ட செல்வம் போல நச்சு மரமமும் எவர்க்கும் பயன்படாது, ஊராளின் தூற்றலுக்குள்ளாகிறது. பிறர்க்கு இடர் விளைவிப்பதாக அமைகிறது.

நல்ல மரம் அறிவுடையார் கைப்பட்ட செல்வத்திற்கும் நச்சு மரம் அறிவிலார் கைப்பட்ட செல்வத்திற்கும் எடுத்துக்காட்டாக அமைகிறது. இதன்மூலம் மக்கள் வாழ்வு நல்ல மரத்தின் பண்புகள் கொண்டதாக அமைய வேண்டும் என்னும் உண்மையைக் கட்டுரை ஆசிரியர் நமக்கு உணர்த்துகிறார்.

4. அறிவுடையார் கைப்பட்ட செல்வம்:

ஆற்று வழியாகவும் ஊற்று வழியாகவும் நன்னீரைத் தன்னகத்தே நிரப்பிக் கொள்ளும் பொய்கைபோல் அறிவுடையார் நல்வழிகளால் ஈட்டிய பெரும் பொருள் கொண்டோராய் விளங்குவர். நீர் நிறைந்த பொய்கை எப்பொழுதும் தன்மை வாய்ந்து விளங்குதல் போல, அறிவுடைய செல்வரும் ஈரம் வாய்ந்த நெஞ்சினராய் இலங்குவர். தாகத்தால் வருந்தி வருவோருக்குத் தடையின்றி நீர் வழங்கும் தடாகம் போல, கல்வியும் செல்வமும் பூத்த மேலோர் வறிஞர்க்கு வரையாது பொருள் வழங்கும் வள்ளலாய் விளங்குவர். தமக்கென வாழாது பிறர்க்குரியாளராய் வாழும் பெரியார்பால் அமைந்த செல்வம், ஊருணியில் நீர் போல, ஊரார்க்கே பயன்படுவதாகும். இதனாலேயே,

“ஹருணி நீர் நிறைந்தற்றே உலகவாம்

பேரறி வாளன் திரு” எனத் திருவள்ளுவரும் சூறிப்போந்தார்.

அறிவுடைய நல்லார் கைப்பட்ட செல்வம் கண்டு உலகம் களிக்கும். அவர்கள் இம்மையில் புகழும் மறுமையில் இன்பமும் எய்துவர். அறிவுடைய நல்லார் கைப்பட்ட செல்வம் நல்ல மரத்தின் பயன்கள் போல உலகத்தார்க்கு உதவும். பழுதறு பழங்களைத் தாங்கி நிற்கும் பயன் மரம் தன் இனிய பழங்களால் பசிநோய் அகற்றி, குளிர் நிழலால் களைப்பை மாற்றி, பட்டையால் பிணி போக்கிப் பலவகையாகப் பயன்படுதல் போல, அறிவுடையார் செல்வம் வறிஞர்களுக்குப் பலவழிகளிலும் பயன்படும் என்ற உண்மையை இக்கட்டுரை எடுத்துக்கூறுகிறது எனலாம்.

5. அறிவிலார் கைப்பட்ட செல்வம்:

பேதையர் கைப்பட்ட செல்வம் நச்ச மரம்போலப் பிறர்க்கு இடர் விளைவிப்பனவாகும். இதனையே திருவள்ளுவரும்,

“நச்சப் படாதவன் செல்வம் நடுஷூருள்

நச்ச மரம்பழுத் தற்று” எனக் கூறிப் போந்தார்.

இத்தகைய செல்வம் நிறைந்த பேதையர், நிலத்துக்குச் சுமையாகவும் உலகத் திற் கு உற்ற வசையாகவும் அமைந்திருத்தலால், அன்னார் அழிந்து ஒழிவதே நாட்டுக்கு நன்மை பயப்பதாகும். அறிவற்ற செல்வரை உலகம் தூற்றும். அறிவுடைச் செல்வரது அறிவு கண்டு உலகம் மகிழும். அறிவிலார் கைப்பட்ட செல்வம் உலகத்தார்க்குப் பயன்படாது. நச்ச மரம்போல் மக்களது வெறுப்பையே சம்பாதிக்கும். அறிவிலாச் செல்வர் பயன்பட வாழும் பண்பறியாப் பேதையராய் இம்மையிற் பழியும் மறுமையில் துன்பமும் எய்துவர்.

செல்லிங் செல்வர், டாக்டர் ரா.பி. சேதுப்பிள்ளை

11. தனிப்பாடல்கள்

1. மலையும் சந்திரனும்

நிலவாய் விளங்குதலால் நீள்வான் படிந்து
சிலபோது உலாவுவதால் சென்று - தலைமேல்
உதித்து வரலால் உயர்மா மலையை
மதிக்கு நிகராக வழுத்து.

- காளமேகப்புலவர்

பொழிப்புரை:

மலையானது பூமியினிடத்தில் பதிந்து பரவி விளங்குகிறது. உயரம் காரணமாக அதில் வானம் படிந்ததுபோல் பெரிய மேகங்கள் வந்து படிந்து உலாவுகின்றன. பூமியில் தொடராகப் பரவியுள்ள மலையிலிருந்து ஆங்காங்கே தலைக்கு மேல் மிக உயரமாகச் சிகரங்கள் தோன்றிக் காணப்படுகின்றன.

சந்திரன் நிலவு எனப்படும் பிரகாசத்தை உடையதாக உள்ளது. நீண்ட வானில் (ஏற்ததாழ) தினமும் சில பொழுதுகள் சஞ்சரிக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் அஸ்தமித்து மறுநாள் மீண்டும் உதித்துத் தலைக்கு மேலாக வானத்தில் வருகிறது. இதனால் மலையும் சந்திரனும் ஒன்றுக்கொன்று நிகரானவை என்று கூறலாம். “சென்றது அலைமேல் உதித்து வரலால்” எனக் கொண்டால் அஸ்தமித்து மறுநாள் கடல் முகட்டில் உதயமாகி வருகிறது எனப் பொருள்படும்.

விளக்கவுரை:

மலையையும் சந்திரனையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் வகையில் அமைந்தது இப்பாடல். மலை உயரம் காரணமாக வானளாவி நிற்கிறது. அதில் வானம் படிந்தது போல் பெரிய மேகங்கள் வந்து படிவது இயற்கையானது. மேகங்கள் வந்து படிந்து உலாவுகின்றன. பூமியில் தொடராகப் பரவியுள்ள மலையிலிருந்து ஆங்காங்கே தலைக்கு மேல் மிக உயரமாகச் சிகரங்கள் தோன்றிக் காணப்படுகின்றன. இந்த இயற்கை அமைவோடு சந்திரனைத் தொடர்புபடுத்திச் சிலேடை நயம் தோன்றுகிறது.

காளமேகப் புலவர் இப்பாடலைப் பாடியுள்ளார். சந்திரன் நிலவு எனப்படும் பிரகாசத்தை உடையது. வானில் தினமும் சில பொழுதுகள் சஞ்சரிக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் அஸ்தமித்து மறுநாள் மீண்டும் உதித்துத் தலைக்கு மேலாக வானத்தில் வருகிறது. இதன் காரணமாக இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று நிகராக உள்ளதெனக் கவி காளமேகம் கூறுகின்றார். இரண்டுக்கும் உள்ள பொருத்தப்பாட்டைப் பின்வரும் அட்டவணையில் பாருங்கள்.

சொந்தநோடர்	மலை	சந்திரன்
நிலவாய் விளங்குதலால்	நிலம் வாய் விளங்குவதால் - பூமியினிடத்து விளங்குவதால்	நிலவு ஆய் விளங்குதலால் - நிலா ஒளியை உடையதாய் விளங்குதலால்
சிலபோது நீள்வான் படிந்து உலாவுதலால்	சில காலம் பெரிய மேகங்கள் வந்து படிந்து உலாவப் பெறுதலால்	சில பொழுதுகள் நீண்ட ஆகாயத்தில் படிந்து சஞ்சரிப்பதால்
சென்று தலை மேல் உதித்து வரலால்	சிகரங்கள் தலைக்கு மேல் உயரத்தில் தோன்றி விளங்குவதால்	சென்று தலைமேல் உதித்து வரலால் - மறைந்து சென்று மறுநாள் உதித்து தலைக்கு மேல் வானில் வருவதால்
மதிக்கு நிகராக வழுத்து -	மலையும் சந்திரனும் ஒன்றுக்கொன்று நிகராகும் எனக் கூறுக.	

இப்பாடலில் காணப்படும் சிறப்புக்கள்:

வானில் பவனிவரும் சந்திரனுக்கு நிகராக மலையைக் கூறலாம் என்கிறது இப்பாடல். பலவிடயங்களில் இரண்டுக்குமிடையே பொருத்தப்பாடு காணப்படுகிறது. சந்திரன் நிலா ஒளியுடையதாய் விளங்குகிறது. மலையும் பூமியினிடத்து விளங்குகிறது. சந்திரன் சில பொழுதுகள் ஆகாயத்தில் படிந்து சஞ்சரிக்கிறது. அதேபோன்று

சிலகாலம் பெரிய மேகங்கள் மலைமேல் வந்த படிந்து உலாவுகின்றன. மலைச் சிகரங்கள் மலையுச்சியில் தோன்றி விளங்குகின்றன. அதேபோன்று சந்திரனும் வான் முகட்டில் மறைந்து மறுநாள் உதித்து தலைக்குமேல் வானில் வருகிறது. இத்தகைய காரணங்களால் உயர்ந்த மலையும் சந்திரனும் ஒன்றுக்கொன்று நிகரானவை எனக் கூறலாம்.

அரும்பத விளக்கம்:

மதி - சந்திரன். வழுத்து - கூறு. நீள்வான் - நீண்ட வானம்.

2. ஏன் படைத்தான் நான்முகன்?

கல்லைத்தான், மண்ணைத்தான், காய்ச்சித்தான்
குடிக்கத்தான் கற்பித்தானா?

இல்லைத்தான், பொன்னைத்தான், எனக்குத்தான்
கொடுத்துத்தான் இரட்சித்தானா?

அல்லைத்தான், சொல்லித்தான், ஆரைத்தான்
நோவத்தான் ஜயோ எங்கும்
பல்லைத்தான், திறக்கத்தான், பதுமத்தான்
புவியிற்றான் பண்ணினானே

- இராமச்சந்திர கவிராயர்

பொழிப்புரை:

கல்லையும் மண்ணையும் காய்ச்சிக் குடித்துப் பசியைப் போக்கும் வழியைக் கற்பித்தானா? பரவாயில்லை. பொன்னையும் பொருளையும் எனக்குக் கொடுத்து இரட்சித்தானா? ஜயோ எனது துன்பத்தையாரிடம் போய்ச் சொல்லி நோவேன்? கண்டவர்களிடமும் சென்று பல்லைக்காட்டிக் கெஞ்சும்படியாக இப்புவியில் தாமரை மலரில் தோன்றிய நான்முகன் என்னைப் படைத்து விட்டானே.

விளக்கவுரை:

வறுமையில் வாடிய புலவர் ஒருவரின் ஆற்றாமையைக் கூறும் செய்யுள் இதுவாகும். புலவரின் வருத்தத்திலும் வேதனையிலும்

கேலியும் கிண்டலும் அமைய இப்பாடல் புனையப்பட்டுள்ளது. படைத்தற் கடவுளான நான்முகன் என ஒருவன் இருப்பின் அவன் கொடுரமானவானாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் என்னைப் படைத்து வறுமையையும் படைத்திருப்பானா? எனப் புலவர் கூறுகின்றார். பல்லைத்தான் திறக்கத்தான் என்னும் சொல்லிலே பாவலர் பிழைப்பும் நகைச்சுவை நயமும் ஒருங்கே அமைந்துள்ளன. வறுமைத் துன்பத்தால் வருந்தும் புலவர் தமது இயலாமையை பிரமனிடம் கூறும்வகையில் நகைச்சுவை நயம் விளங்க இப்பாடலைப் பாடியுள்ளார்.

புலவர் பற்றிய குறிப்பு:

மேற்காணும் பாடலை இயற்றியவர் இராமச்சந்திர கவிராயர் ஆவார். இவர் தொண்டை நாட்டில் உள்ள இராசநல்லூரில் பிறந்தவர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர். தமிழ்நாட்டில் மாவட்ட ஆட்சித் தலைவராக (கலெக்டராக) பணிபுரிந்த எல்லீசு துரை என்னும் ஆங்கிலேயருக்குத் தமிழ் ஆசிரியராக இருந்தவர். அவருக்குத் தமிழ் இலக்கியங்களைக் கற்றுக் கொடுத்தவர். அநேக தனிப்பாடல்களை இயற்றியுள்ளார்.

3. கண்ணழகைக் காதலித்துக் கூறல்

மஞ்சுமஞ்சு சுங்கைப் பரராச சேகர மன்னன் வெந்பில் பஞ்சுமஞ்சு சும்பதப் பாவைநல் லாய்ப்படை வேள்பகழி அஞ்சுமஞ்சு சுங்கய வஞ்சுமஞ்சு சுங்கட வஞ்சுமஞ்சும் நஞ்சுமஞ்சு சும்வெந்றி வேலோ வனது நயனங்களே.

பொழிப்புரை:

மேகமும் அச்சமடையும்படியான கொடைக் கையினையுடைய பரராசசேகரன் என்னும் அரசனின் மலையின் கண்ணுள்ள செம்பஞ்சும் அஞ்சும்படியான திருவடிகளையுடைய பெண்ணே! சேனைக் கூட்டங்களையுடைய மன்மதனது பாணங்களும் அஞ்சும். அஞ்சும். சேல் மீன்களும் அஞ்சும். அஞ்சும். அஞ்சும். அஞ்சும். விஷமும் தோற்றுவிடும். உனது கண்களின் (நயனங்களின்) தன்மை வெற்றியினைத் தரும் வேலாயுதமோ? (அறிகிலேன்)

விளக்கவுரை:

வரையாது கொடுப்பது மேகம். அத்தகைய மேகமும் அச்சம் அடையும் படியாக கொடை வழங்கும் கைகளையுடையவன் பரராச்சேகரன் என அவனது வள்ளல் தன்மையைப் புகழ்கின்றார் புலவர். மழைபோல் கொடை கொடுப்பவன் பரராச்சேகரன் என்பது இதன் மூலம் புலப்படுத்தப்படுகிறது. அவனது மலையின் கண்ணுள்ள பெண்ணின் பாதங்களோ செம்பஞ்சினும் மென்மையானவையாம். அதனால் அப்பாதங்களைக் கண்டு செம்பஞ்சம் அஞ்சகிறதாம். சேனைக் கூட்டங்களையுடைய மன்மதனது மலர்ப்பாணங்களும் அவளது கண்களைக் கண்டு அஞ்சகின்றனவாம். கண்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்படும் கெண்டை (சேல்) மீன்களும் அவளது கண்களுக்கு அஞ்சகின்றனவாம். பரந்து விரிந்த கடல் கூட அவளது கண்ணொளிக்கு அஞ்சகிறதாம். இவை மட்டுமல்ல யாவரும் அஞ்சம் கொடிய விஷமும் அவளது பார்வைக்கு அஞ்சகிறதாம். இதனால் உவமை கூற முடியாத அவளின் கண்களின் தன்மை வெற்றியினைத் தரும் வேலாயுதமோ? என ஜயறுகிறார் புலவர்.

பெண்ணொருத்தியின் கண்ணழகைக் காதலித்தவரின் கூற்று இதுவாகும். இப்பாடலை எதுகை மோனைகள் கொஞ்சி விளையாடும் வகையில் புலவர் படைத்திருப்பது அவரது புலமைத்திறனை நன்குணர்த்துகிறது.

புலவர் பற்றிய குறிப்பு:

கண்ணழகைக் காதலித்துக் கூறும் பாடலைப் பாடியவர் நமசிவாயப் புலவர் ஆவார். இவர் தொண்டை நாட்டைச் சேர்ந்தவர். பல்வேறு தனிப்பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். இராமநாதபுரம் சேதுபதி மன்னனையும் முத்திருளப்ப பிள்ளையையும் மற்றும் சில வள்ளல்களையும் பாடிப் பரிசுகள் பெற்றுள்ளார். இவரது பாடல்களை நோக்கும் போது கல்வி வன்மையும் புலமைத் திறனும் கொண்டவராகவே இவர் விளங்கினார் என்பது புலனாகிறது.

12. மங்கையர்க்கரசியின் காதல்

மங்கையர்க்கரசியின் காதல் என்னும் சிறுகதையை எழுதியவர் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளரும் விடுதலை வீரருமான வரகணேரி வேங்கடேச சுப்பிரமணிய ஜயர் ஆவார்.

அரசு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மங்கையர்க்கரசி, கருணாகரன் என்னும் வீர இளைஞரைக் காதலிக்கிறாள். அவனையே திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்புகிறாள். அவனைக் காளி கோவிலுக்கு அன்று இரவு வரச் சொல்லிவிட்டு, இவள் போய்க் காத்திருக்கிறாள். ஆனால் மார்த்தாண்டன் என்பவனோ மங்கையர்க்கரசியை மணக்க விரும்பினான். கருணாகரனைக் கொன்றுவிட்டு காளி கோயில் சென்று நடந்ததை மங்கையர்க்கரசியிடம் கூறுகிறான்.

மார்த்தாண்டனிடம் கருணாகரனின் உடலைத் தனக்குக் காட்டுமாறு கேட்கிறாள் மங்கையர்க்கரசி. அவளை அவன் ஒரு மரத்தடிக்கு அழைத்துச் செல்கிறான். அங்கே குத்துண்டு கிடந்த கருணாகரனின் சடலத்தின் மீது விழுந்து அழுது புரண்டு எழுகிறாள். மார்த்தாண்டனை நெருங்கிவந்து தனது கை ஈட்டியை உருவி அவன் மீது பெண் புலிபோல் பாய்ந்து அவனைக் குத்தி வீழ்த்திவிடுகிறாள். பின்னர் தன்னையும் வாளால் குத்திக்கொண்டு மாள்கிறாள். இதுவே இக்கதையின் சுருக்கமாகும்.

மங்கையர்க்கரசியின் காதல் என்னும் சிறுகதை 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் வ.வே.சு ஜயரால் எழுதப்பட்டது. இக்காலம் ஆணாதிக்கம் கொடிகட்டிப் பறந்த காலம். அபுபூதும் பெண்களுக்குப் படிப்பெற்கு என்று கருதப்பட்ட காலம். கண்ணியொருத்தி தான் விரும்பும் ஆணைக் காதலித்தல் பெரும் கேடெனக் கருதப்பட்ட காலம். இக்காலத்தில் வாழ்ந்த மங்கையர்க்கரசியை பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்ணாக நம்முன் காட்டியுள்ளார் வ.வே.சு. ஜயர். காதல் தெய்வீகமானது.

அக்காதலுக்குத் தடையேற்படில் அதனைத் தகர்த்திடல் வேண்டும் என்னும் உன்னத குறிக்கோளை உணர்த்திடும் வகையில் இக்கதாபாத்திரத்தை உருவாக்கியுள்ளார். காதலுக்குத் தடைபோடும் மூடச்சமுதாயத்தினர் மிகுந்திருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் புரட்சிகரக் கருத்தமைந்த இக்கதை உருவாகியுள்ளது. இக்கதையினை வாசிக்கும் போது கதை எழுதப்பட்ட காலப் பின்னணியினையும் நாம் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும்.

இக்கதைக்கு எழுதப்பட்ட சூசிகை கதை நிகழ்ந்த காலத்தை நினைவுட்டுவதுடன் கதையின் முன் தொடர் போலவும் விளங்குகிறது. பின்னே நிகழப்போகும் சம்பவங்களை அறியும் ஆவலைத் தூண்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது. மங்கையர்க்கரசியார்? என் பதையும் அவள் காதலன் கருணாகரன் எத்தன்மையைவன் என்பதையும் அவனுக்குப் போட்டியாக நுழைந் துள்ள மார் த் தாண்டனின் இயல்பையும் மங்கையர்க்கரசியின் உறுதியான உள்ளத்தையும் சூசிகை மூலம் வாசகர்கள் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

திரைப்படங்களில் வரும் திஹர்த் திருப்பங்கள் போல இக்கதையிலும் பல திருப்பங்கள் வரும் என்பதை முன்கூட்டியே கட்டியம் சூறுவது போல இச்சூசிகை அமைந்துள்ளது. இதன்மூலம் கதையை வாசிக்கும் ஆவலைப் படிப்போர் மனதில் ஏற்படுத்த முடிகிறது.

வாசகர்கள் கதையை முழுவதும் படித்திடும் ஆவலைத் தூண்டும் நோக்குடனேயே இச்சூசிகை எழுதப்பட்டுள்ளது எனலாம்.

இக்கதையில் காணப்படும் சிறப்பியல்புகள்

1. கதைக்கரு: தமிழ் நாட்டில் பல பெண்களின் காதல் நிறைவேறாது மரணத்தில் முடிகிறது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டும் வகையிலும் ‘காதல் போயிற் சாதல்’ என்பதையும் காதலுக்கு

எதிர்மறை நாயகர்கள் எப்போதும் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் இக்கதையின் கரு காட்டுகிறது. ஆனால் மங்கையர்க்கரசியின் காதல் நிறைவேறாத போதிலும் அவள் காதலனைக் கொன்றவனைப் பழிக்குப்பழி வாங்கிய பின்னரே மாண்டாள் என்னும் புதிய திருப்பம் ஒன்றைக் கதாசிரியர் இக்கதையில் புகுத்தியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

2. கதைக்களம்: கதைக்களமாகக் காளி கோவிலைக் கதாசிரியர் காட்டுகின்றார். பத்திரகாளி கோயிலில் தன் காதலனுக்கு - கருணாகரனுக்கு மாலையிடக் காத்திருந்த மங்கையர்க்கரசி அவன் மாண்ட செய்தி அறிந்ததும் பத்திரகாளியாகவே மாறி மார்த்தாண்டனைப் பழி தீர்த்தமை பொருத்தமானதாகவே அமைந்துள்ளது. திழர்த் திருப்பங்கள் மூலம் கதையினை வாசிப்போரைக் கவர்ந்திடும் வகையில் இக்கதைக்களம் அமைந்துள்ளது.

3. பாத்திரங்கள்: இக்கதையில் வரும் முக்கிய பாத்திரங்களாக மங்கையர்க்கரசியும் மார்த்தாண்டனும் விளங்குகின்றனர். மங்கையர்க்கரசியின் வாயிலாகக் கருணாகரன் மீது அவள் கொண்ட காதல் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அவனை உயிருக்குயிராக அவள் காதலிப்பதைக் காண முடிகிறது. காளி கோவிலில் அவன் வரவுக்காகக் காத்திருந்த வேளையில் அவள் காளி தேவியைப் பார்த்து உரைத்த வார்த்தைகள் அவளது உண்மைக் காதலை நன்கு புலப்படுத்தின.

தன் காதலன் கொலையுண்ட செய்தி கேட்டதும் அவள் செயற்பட்ட விதம் படிப்போர் உள்ளத்தைத் தொடும்படி உள்ளது. மார்த்தாண்டனை அவள் பழிவாங்கும் போது பத்திரகாளியாகவே காட்சி தருகிறாள். கதையின் முக்கிய பாத்திரமான மங்கையர்க்கரசி கதையின் ஆரம்பம் முதல் முடிவுவரை வீரப் பெண்ணாகவே காட்சி தருகிறாள்.

மார்த்தாண்டன்: மார்த்தாண்டன் என்னும் பாத்திரம் மங்கையர்க்கரசியை மணந்திட விரும்பிய பாதகன் ஒருவனைக் குறிக்கிறது. இவன் மங்கையர்க்கரசியின் சிற்றப்பனின் துணையுடன் அவளை மனம் முடித்திட விரும்புகிறான். கருணாகரன் இருக்கும் வரை அவள் தன்னை ஏற்றுத்தும் பார்க்க மாட்டாள் என்பதை நன்குணர்ந்தமையால் அவனைக் கொலை செய்கிறான். கருணாகரனைக் கொலை செய்த செய்தியை மங்கையர்க்கரசியிடம் கூறித் தன்னை மணந்திடுமாறு கெஞ்சுகின்றான்.

உண்மையான காதலுக்கு எதிர்மறையான நாயகனாக இவன் விளங்குகின்றான். இவனது கோழைத்தனமான செயல் கண்டு கொதித்தெழுந்த மங்கையர்க்கரசி அவனைப் பழிவாங்கியதுடன் தானும் உயிரை மாய்த்துக்கொள்கிறாள். மார்த்தாண்டன் என்னும் பாத்திரம் கருணாகரன், மங்கையர்க்கரசி காதலுக்கு முடிவு கட்டியதோடு மட்டுமன்றி அவனது மரணத்திற்கும் காலாகிறது.

மேற்காணும் இரு பாத்திரங்களினுடோகக் கதையை வளர்த்துச் செல்லும் கதாசிரியர் பாத்திரங்களின் குணநலன்களையும் செயல்களையும் அழகுபடச் சித்திரித்துள்ளார். மார்த்தாண்டன் மங்கையர்க்கரசியிடம் காதல் பிச்சை கேட்பதும் அவள் அவனது பாதகச் செயல்களைக் கண்டித்துப் பேசும் வார்த்தைகளும் கதையின் முக்கிய திருப்பங்களாக மிலிர்கின்றன.

4. கதையை வளர்த்துச் செல்லும் பாங்கு: வ.வே.ச ஜயர் சிறந்த கதாசிரியர் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக இக்கதை மிலிர்கிறது. கதையின் தொடக்கத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள சூசிகை கதையின் முன்னோட்டமாக அமைந்துள்ளது. சூசிகையைத் தொடர்ந்து கதை செல்லும் பாங்கு படிப்போர் மனதில் புதியதோர் உணர்வினைத் தோற்றுவிப்பதாக அமைந்துள்ளது. கதையின் முடிவு எதிர்பாராத திருப்பத்துடன் நிறைவு பெறுகிறது. கருணாகரனைக் கொன்ற மார்த்தாண்டனைப் பழிவாங்கியதுடன் மட்டும் நின்றுவிடாது தன் உயிரையும் மாய்த்துக் கொண்ட

மங்கையர்க்கரசியை காதலுக்காகத் தன்னுயிரையே தியாகம் செய்த வீரப் பெண்மனியாகக் காட்டுகிறது. அதேவேளை தமிழ் நாட்டில் ஒரு பெண்ணின் காதல் இவ்வாறு நிறைவேறாமல் மரணத்தில் முடிந்த பரிதாப நிலையையும் கட்டிக் காட்டுகிறது.

5. மொழிநடை: சிறுச்சிறு எளிமையான வசனங்களைக் கொண்டதாக இக்கதை அமைந்துள்ளது. படிப்போருக்கு எளிதில் விளங்கும் மொழிநடையைக் கதாசிரியர் கையாண்டுள்ளார். கதையில் வரும் வருணானைகள் கதையின் கருத்துக்கு மெருங்கூட்டுகின்றன. பாத்திரங்களுக்கும் சந்தர்ப்பத்திற்கும் ஏற்ப மொழிநடையைக் கையாண்டுள்ளமை பாராட்டத்தக்கது.

6. உத்திகள்: இக்கதையின் சிறப்புக்குக் கதாசிரியர் கையாண்டுள்ள உத்திகளே மூல காரணம் எனலாம். சூசிகை முதல் முடிவு வரை பல்வேறு உத்திகளைக் கையாண்டு கதையை வளர்த்துச் சென்றுள்ளார். நாடகத்தில் காட்சிகள் திமர் திழெரென மாறுவது போன்று கதையை வளர்த்துச் செல்வதிலும் புதிய புதிய திருப்பங்களைப் புகுத்தியதன் மூலம் கதையின் முடிவை அறிந்திடும் ஆவலைத் தூண்டியுள்ளார். மார்த்தாண்டனின் வரவு, கருணாகரன் உடலைக் காட்டுமாறு மங்கையர்க்கரசி கேட்டல், உடலைக் கண்டதும் அவள் சூறிய சுடுசொற்கள், மார்த்தாண்டனின் கெஞ்சுதல்கள், திழெரென அவன்மீது மங்கையர்க்கரசி பாய்தல், அவனைக் கொலை செய்தல், தன்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்ளல், ஆதியன யாவும் கதையில் வரும் திமர்த் திருப்பங்களாகும்.

கதாசிரியர் கையாண்டுள்ள உத்திகள் யாவும் அவர் கைதேர்ந்த எழுத்தாளர் என்பதைக் கட்டியம் சூறி நிற்கின்றன. எனலாம்.

சுருங்கக் சூறின், ‘மங்கையர்க்கரசியின் காதல்’ என்னும் சிறுகதை அவரது காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் பல பெண்களின் காதல் நிறைவேறாது மரணத்தில் முடிந்தமையை நமது மனக்கண்முன் கொண்டு வருகிறது. காதலுக்கு எதிர்மறை

நாயகர்கள் எப்போதும் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை இக்கதையின் கரு காட்டுகிறது.

கதாசிரியர் ஆறு பக்கத்துக்குள் அடக்கிய அச்சிறுகதையில் இரவு வேளையில் உண்டாகும் ஒலிகளைச் சொற்களால் ஒவியமாகத் தீட்டியுள்ளார். நொடிப் பொழுதில் மங்கையர்க்கரசி செயற்பட்ட விதங்களைப் படிப்போர் உள்ளங்களைத் தொடும்படி விபரித்துள்ளார்.

வ.வே.சு ஜயர் இக்கதையில் முக்கிய திருப்பம் ஒன்றைத் தந்து படிப்போரை நாடகம் பார்ப்பதுபோல் செய்து விடுகிறார். இங்கு அவர் கையாளும் உத்தி திறனாய்வாளருக்கு ஒரு நல்ல விருந்தாய் அமைகிறது. ஜயரின் எழுத்தாற்றலையே இது பிரதிபலிக்கிறது.

வ.வே.சு. ஜயரின் இலக்கியப் பணிகள்:

வ.வே.சு ஜயர் தலைசிறந்த எழுத்தாளர். தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கிய முன்னோடிகளுள் ஒருவர். அவரது வசனங்கள் படிப்போரின் உயிரைத் தொடும் ஆற்றல் படைத்தன. சில காதல் கதைகள், சில வரலாற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டவை. காதலையும் வீரத்தையும் இணைத்துச் சில சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். குளத்தங்கரை அரசமரம், கமல விஜயம், காங்கேயன் போன்ற கதைகள் வ.வே.சு ஜயரின் சிறந்த எழுத்தாற்றலுக்கு ஏற்ற எடுத்துக்காட்டுகளாகும்.

தமிழ்ச் சிறுகதை மன்னன் எனப் போற்றப்பட்ட புதுமைப்பித்தன் வ.வே.சு ஜயருடைய கதைகள் பற்றிக் கூறுகையில் “அவருடைய கதைகளில் பாலையின் வெக்கை நம்மைப் பொசுக்கும். முகலாய நந்தவனத்து அந்தப்புரங்களின் வைபவம் நம்மைக் களிப்பட்டும். கிரேக்க தேசத்துக் கடவுளர் நம்முடன் உறவாடுவர். பிரெஞ்சுப் போர்க்கள் ரத்தப் பயங்கரம் நம்மை மிரட்டும். பிறநாட்டு மரபுகளையும் பெயர்களையும் நம்மால்

இரசிக்க முடியாதென இன்றைய விமர்சகர்கள் சிலர் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதற்குத் தகுந்த பதில் அவர் கதைகள்” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஐயரின் சிறுகதை எழுத்தாற்றலுக்கு இதுவே தக்க சான்றாகும்.

வ.வே.சு ஐயர் ஒரு தீவிரமான விடுதலை இயக்க வீரர். இந்திய விடுதலையே அவரது பேச்சும் முச்சுமாக இருந்தது. அவர் மொழியார்வம், முதிர்ந்த நாட்டுப்பற்று, முனிவர்க்குரிய மனப்பக்குவம், வீரனுக்குரிய வேகம், நியாயவாதியின் நிதானம், நேர்மையாளருக்குரிய நெஞ்சுரம், பழமையில் பக்தி, புதுமையில் ஆர்வம், தொண்டுணர்வு, தியாக சிந்தை ஆகியவற்றின் முழு வடிவமாக விளங்கியவர்.

இவர் இலண்டனில் வாழ்ந்த காலத்தில் தமது எண்ணக் குழுறல்களை ‘லண்டன் கடிதத்தில்’ எழுதி வந்தார். பாரதியின் ‘இந்தியா’ இதழில் லண்டன் கடிதங்கள் விடுதலை இலக்கியமாக மலர்ந்தன. இவர் இலண்டனை விட்டுப் புதுச்சேரி திரும்பியதும் எழுத்துத்துறையில் பெரிதும் ஈடுபட்டார். ‘மங்கையர்க்கரசியின் காதல்’, ‘கமல விஜயம்’, ‘காங்கேயன்’, ‘குளத்தங்கரை அரசமரம்’, முதலான சிறுகதைகளைப் படைத்தார்.

திருக்குறளை ஆங்கிலத்தில் ‘The Kural or The Maxims of Thiruvalluvar’ என்னும் தலைப்பில் மொழிபெயர்த்தார். எமர்சனின் ‘Self reliance’ என்னும் கட்டுரையைத் தமிழில் தன்னம்பிக்கை என்னும் தலைப்பில் தந்தார். ‘புக்கர் வாழிந்டன்’ வரலாற்றை எழுதினார். கம்பராமாயணத்தில் மிக்க ஈடுபாடு கொண்டமையால் ‘கம்ப நிலையம்’ என்னும் பிரசராலயத்தை நிறுவினார். இப்பதிப்பகத்தின் மூலம் பல நூல்களை வெளியிட்டார். ‘தேச பக்த’னில் பல வேறு கட்டுரைகளும், கம்பராமாயணம் பாலகாண்டம் பதிப்புப் பற்றிய கருத்துக்களும் வெளியாயின.

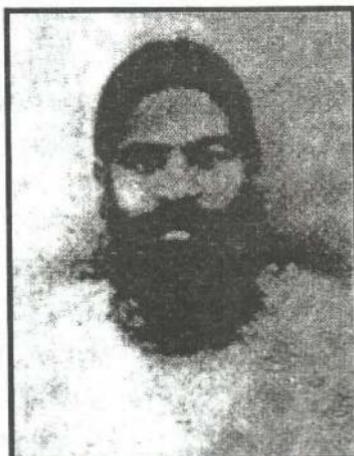
‘பால பாரதி’ யில் அவர் பல அரிய கட்டுரைகளைப் பல்வேறு நோக்கங்களில் படைத்தார். பெல்லாரி சிறையில் இருந்த வேளையில் ‘கம்பராமாயணம் ..ஒர் ஆராய்ச்சி’ என்னும் நூலை எழுதினார். அவர் ‘பால பாரதி’ யில் எழுதிவந்த கடிதத் தொடரில் அகநானாற்றிலிருந்தும் பட்டினப்பாலையிலிருந்தும் காட்டிய மேற்கோள்கள் அந்நூல்களை அவர் ஆழக் கற்றிருந்தமையைப் புலப்படுத்துகிறது. பாரசிக மொழியில் புகழ்பெற்ற ‘ஸலா மஜ்னு’ என்னும் காதல் கதையையும் அவர் எழுதினார். கிரேக்கப் புராணத்திலிருந்து ‘எதிரொலியாள்’ என்னும் கதைக்கும் ஒரு புது வடிவம் தந்தார். இவர் எழுதிய ‘குளத்தங்கரை அரசமரம்’ என்னும் கதை அழியாப் புகழ் பெற்றது.

வ.வே.சு. ஜயர் தாகூரின் ‘காடுவி வாலா’வையும் தமிழில் தந்துள்ளார். ‘சந்திரகுப்த சக்கரவர்த்தி சரித்திரம்’ என்னும் நூலையும் எழுதியுள்ளார். இவர் புதுச்சேரியில் வாழ்ந்த காலத்தில் ‘நெப்போலியன்’ என்னும் நூலை வெளியிட்டார். இந்நூலைப் பிரித்தானிய அரசு பறிமுதல் செய்துவிட்டது. இதன் ஒரு பிரதியேனும் கிடைப்பதாயில்லை.

வ.வே.சு ஜயர் பல்வேறு இதழ்களில் கட்டுரைகளை எழுதியதுடன் குறுந்தொகை, கலித்தொகை என்பவற்றை ஆங் கிலத் தில் மொழிபெயர் த் தும் உள் ளார். அம்மொழிபெயர்ப்புக்கள் கிடைப்பதாயில்லை. இவரின் இலக்கியப் பணிகள் ஒப்பற்றவையாகும். சிறுகதை இலக்கியத்தின் முன்னோடியாகவும், சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளராகவும் அவர் திகழ்ந்துள்ளார். பத்து மொழிகள் அறிந்த பேரறிஞர் அவர். அரசியலில் தீவிரமாக நுழைந்து எழுத்துப் பணிகளுடன் இணைந்து எண்ணற்ற இலக்கியப் படையல்களை அளித்த இவரின் வாழ்க்கை இலக்கிய ஆர்வலர்களுக்கு ஒர் உண்ணத் தீட்டுக்காட்டாகும். அவரது படைப்புக்கள் உள்ளவரை அவரது நாமம் நின்று நிலைக்கும் என்பது திண்ணம்.

வ.வே.சு ஜயரின் இலக்கியப் படைப்புக்கள்.

1. திருக்குறள் - ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு.
2. மங்கையர்க்கரசியின் காதல் முதலிய சிறுகதைகள் (தமிழ்).
3. சந்திரகுப்த சக்கரவர்த்தியின் சரித்திரம் (தமிழ்).
4. புக்கர் வாழிங்டன் (தமிழ்).
5. தன்னம்பிக்கை - எமர்சன் எழுதிய நூலின் மொழிபெயர்ப்பு.
6. நெப்போலியன் (தமிழ்) [பறிமுதல் செய்யப்பட்ட நூல்]
7. கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் - பதம்பிரித்த பதிப்பு.
8. குருகோவிந்தசிங்கன் (தமிழ்).
9. பாலபாரதி - தமிழ் - மாத பத்திரிகை.
10. Kambaramayana - A Study (ஆங்கிலம்)
11. கம்பராமாயண ரசனை (தமிழ்).
12. காவிய உத்தியானம்.
13. கவிதை.

விருதலை வீரர் வ.வே.சு. ஜயர்

13. கவிதைகள்

1. முன்னோக்கு

‘முன்னோக்கு’ என்னும் கவிதையை எழுதியவர் இலங்கையின் முதுபெரும் கவிஞரும், சாகித் திய இரத் தினா விருது பெற்றவருமாகிய இ. முருகையன் ஆவார். இக்கவிதை மூலம் அருமையான கருத்தொன்றை அவர் நமது சமூகத்தினர் முன் வைக்கின்றார். இக்கருத்து இன்றைய இளஞ்சந்ததியினருக்கும் வருங்கால சமுதாயத்திற்கும் வழிகாட்டும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

சென்றொழிந்த காலம் இனி ஒருபோதும் திரும்பிவர மாட்டாது. ஆதலால் வெற்றியோ, தோல்வியோ என்னதான் எய்திடனும் இம்மியும் பின்னோக்காது முன்னோக்கிச் செல்ல வேண்டும். இதுவே கவிஞர் கூறும் கருத்தாகும். இக்கருத்தை வலியுறுத்தற்கு அவர் அருமையான உவமை ஒன்றினைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். மலை உச்சியில் பொழிந்த மழை வெள்ளம் ஒடைகளினாடாகப் பெருகிப் பிரவாகித்துப் பெருவெளியிலே பெரிய ஆறாகப் பெருக்கெடுத்துத் தரையில் வளைந்தும் சமுன்றும் பரந்து சென்று ஈற்றில் நீலக் கடலில் நீரோடு நீராகக் கலந்துவிடுகிறது. அதேபோன்றதுதான் காலம் என்னும் நதியின் கதையும் என்கிறார் கவிஞர்.

ஒங்கியுயர்ந்த மலையிலிருந்து இறங்கி வந்த நீர் நில்லாது ஓடித் திரைகடலைச் சென்றடைந்து விட்டது. அது திரும்பவும் மலை நோக்கிச் செல்லாது. செல்லவும் முடியாது. அதேபோன்றதுதான் நாம் கடந்து வந்த காலமும் திரும்பிவர மாட்டாது. சென்றது சென்றதுதான். கீழே இறங்கிய நீர் பின்னரும் கீழேதான் ஆழ இறங்கும். அது மேல்நோக்கிச் செல்வதற்குத் துளியும் இடமில்லை. அதுதான் இயல்பு. இதனையே கவிஞர்,

“பள்ளத்திருக்கும் நீர் பாதையிலே ஏறாது.

துள்ளிப்படர்ந்து தொடருகிற காலமும்

சற்று நின்று பின்னோக்கித் தாமதிக்க மாட்டாது.
வெற்றி விளைந்தாலும் தோல்வி விளைந்தாலும்
என்னதான் எய்திடினும் இம்மியும் பின்னோக்காது.
முன்னோக்கும் என்றும் முனைந்து”.

என்னும் வரிகள் மூலம் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். இன்றைய இளைஞர் கருக்கு இவை வழிகாட்டும் வகையிலும் அமைந்துள்ளன. சென்ற காலம் இனி மீண்டும் திரும்பாது. இதனைப் பள்ளத்திருக்கும் நீர் பாதையிலே ஏறாது என்ற உவமை மூலம் புலப்படுத்துகிறார். துள்ளிப் படர்ந்து தொடருகிற காலமும் பின்னோக்கித் தாமதித்து நிற்காது என்கிறார். வெற்றி ஏற்படினும் தோல்வி ஏற்படினும் அவை குறித்துத் தயங்காது இம்மியவும் பின்னோக்காது முன்னோக்கிச் சென்றிட முயல வேண்டும் என வலியுறுத்துகிறார். வாழ்க்கையில் முன்னேற இவ்வரிகள் நமக்கு வழிகாட்டுகின்றன எனலாம்.

வாழ்க்கை என்பது மேடும் பள்ளமும் நிறைந்த பாதை போன்றது. அப்பாதையில் செல்வோர் சில வேளைகளில் வெற்றிகளையும் சிலவேளைகளில் தோல்விகளையும் எதிர்நோக்க நேரிடும். இவற்றைக் கண்டு சோர்ந்துவிடக் கூடாது. முன்னேற்றமே நமது குறிக்கோளாக இருத்தல் வேண்டும். மலையிலிருந்து ஊற்றெடுத்து வரும் அருவியானது கீழிறங்கி ஆறாகப் பெருகிப் பாய்ந்து சென்று இறுதியில் கடலை அடைந்து கடல் நீரோடு நீராகக் கலக்கிறது. பின்னர் அது வந்தவழியே திரும்புவது இல்லை. காலமும் அத்தகையதே. அதனைப் பின்னோக்கிச் செலுத்தவோ, தாமதித்து வைக்கவோ முடியாது. எனவே காலத்தைப் பொன் செய்வதே நமது கடனாகும். வாழ்க்கையில் சென்ற காலம் ஒருபோதும் திரும்ப மாட்டாது. உரிய நேரத்தில் உரியவற்றைச் செய்ய நாம் பழக வேண்டும். காலங்கடந்த பின் கழிவிரக்கம் கொள்வதாற் பயனேதும் ஏற்படாது. இதனையே ‘காற்றுள்ளோபோதே தூற்றிக்கொள்’, ‘காலத்தே பயிர் செய்’ என்னும் முதுமொழிகளும் உணர்த்துகின்றன.

வாழ்க்கையில் ஏற்படும் தோல்விகளைக் கண்டு நாம் தயங்கி நிற்கக் கூடாது. கால ஒட்டத்திற்கேற்ப நாழும் பின்னோக்கிப் பாராது முன்னோக்கிச் சென்றிட முனைய வேண்டும். என்னதான் நேரிட்டும் இம்மியும் பின்னோக்காது முன்னோக்கிச் செல்வோரே வாழ்க்கையில் வெற்றி பெறுவர். இந்த வாழ்க்கைத் தத்துவத்தை இக்கவிதை நமக்கு உணர்த்துகிறது.

2. நிழலின் நினைவு

நிழலின் நினைவு, எதுவும் நிலையானது அல்ல. மாற்றங்கள் ஏற்படுவது சகசம் என்ற உண்மையினை நினைவுட்டுகின்றது. நிழல் நிலையானது அல்ல என்பதை அனைவரும் அறிவர். அதனை உணர்ந்தால் மாற்றங்களை வரவேற்பர்.

முற்றத்தில் கிளைபரப்பி நின்ற வேப்பமரத்தடியில் இளங்காற்றும், பழம் தின்னும் காக்கைகளும், அணிலைத் தூரத்தி வரும் பூணையும், பிசின் கசிவு நுகரும் ஏறும்புகளும், நிழல் தேடும் மனிதரும் ஒதுங்குவதாகக் கவிஞர் சூறுகின்றார். இதன் மூலம் முற்றத்து வேப்பமரம் தந்த பயன்களை நினைவு கூருகின்றார்.

நித்தியமாய் நிலைத்திருக்கும் எனக் கருதிய வேப்பமரம் திடீரென வீசிய புயற்காற்றின் காரணமாய் வேரடி மன்னோடும் சரிந்து விட்டது.

“நித்தியமாய் நினைத்திருந்த
நிலை குலைய
அயலிருந்தோர்
புயல் வரவு
மரஞ் சரிவு....”

இக்கூற்றின் உட்கருத்து மிகவும் ஆழமானது. நமது சமுதாயத்தில் காலங்காலமாய் வேரோடிப்போயிருக்கும் மூடப் பழக்கவழக்கங்கள், முடநம்பிக்கைகள் என்பன என்றும்

நிலைத்திருக்கும் எனக் கருத வேண்டாம். திடீரெனக் கருத்துப் புரட்சி - புயல் ஒன்று உருவாகும். அவ்வேளை முன்னைய முடத்தனங்கள் யாவும் அள்ளுண்டு போகும். மாற்றங்கள் உருவாகும். புதிய சமுதாயம் தோன்றும் என்கிறார் கவிஞர். புயல் வரவு, மரஞ் சரிவு என்பது இதனையே கட்டுகிறது.

சமுதாயத்தில் மாற்றங்கள் விளையும்போது பழையன கழிதலும் புதியன மலர்வதும் தவிர்க்கவொண்ணா நியதியாகும். கிளை பரப்பி நின்ற வேப்பமரம் அழிந்து போகலாம். அதன் கீழ் நின்ற சிறு கன்றுகளில் ஒன்றேனும் வளர்ந்து நிழல் கொடுக்கும். அதேபோன்று பழைமைச் சமுகத்தின் முடத்தனங்கள் ஒழிந்துபோக, பழைமை வாதிகளைப் புறந்தளிப்புரட்சி மனம் கொண்டோர் ஒருசிலரேனும் தோன்றுவர். அவர்களில் ஒருவரேனும் சமுதாய மறுமலர்ச்சிக்கான செயல்களை முன்னெடுத்துச் செல்வர். வேம்பின் நிழல் போல அவர்களது செயல்கள் சமுதாயத்திற்குப் பயன்தரும் என்னும் கருத்தினைக் கவிஞர் சூசகமாகத் தெரிவிக்கின்றார்.

சமுதாயத்தில் மாற்றங்கள் நிகழ்வது தவிர்க்க முடியாதது. கால வெள்ளத்தில் ஒருசில மறையலாம். அதேவேளையில் புதியன தோன்றலாம். எனவே மாற்றங்கள் தவிர்க்க முடியாதன என்பதையும் கவிஞர் இதன் மூலம் நமக்குணர்த்துகின்றார்.

‘இன்று காலுயரம் நிற்கின்ற கன்றுகளில் ஒன்றேனும் வேம்பின் நிழல் மறந்த மண் முழுதும் நிழல் இறைக்கும்’ என்பது போல இன்றைய புதிய சந்ததியினரோ அல்லது அவர்களின் சந்ததியினரோ நிச்சயம் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியே தீருவர். சமுதாயப் புரட்சியை ஏற்படுத்தியே தீருவர்.

இத்தகைய கருத்துக்களையே கவிஞர் நிழலின் நினைவு மூலம் நமக்குக் கூறுகின்றார். இக்கருத்துக்களைப் புலப்படுத்த வேம்பின் நிழலையும் அதை நாடி வருவனவற்றையும் அவை பெறும் பயன்களையும் கூறுகின்றார். திடீரென ஏற்பட்ட புயலினால்

மரஞ்சரிவுற்றதையும் அதேபோன்று சமுதாயத்தில் திடீரெனக் கருத்து மாற்றம்- புரட்சி ஏற்படும் என்பதையும் புலப்படுத்துகின்றார். புயலின் வரவு, மரஞ் சரிவு என்பதன் மூலம் சமுதாயத்தில் மாற்றம் ஏற்படுவது தவிர்க்க முடியாதது. என்றோ ஒருநாள் அது நிகழ்ந்தே தீரும் என்பதை அழகுபட உரைத்துள்ளார்.

“படலையைத் தாண்ட நிமிர்ந்து விஸ்வரூபமாய் வழிமறிக்கும் முற்றத்து வேம்பு” என்னும் வரிகளில் முற்றத்தில் கிளை பரப்பி நிமிர்ந்து நிற்கும் வேம்பினை நம் மனக்கண் முன் கொண்டு வருகிறார். ‘விஸ்வரூபமாய்’ என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியதன் மூலம் அதன் பரந்த, விரிந்த தோற்றத்தைப் புலப்படுத்துகின்றார்.

“செம்பொன் துளிர் முதிரப்
பசுமை கனக்கும்
இளவேனிற் கிளைகளின்
மறைவில் விரிந்து

உதிரும் நூண்மலர்கள்” என்னும் வரிகளில் இளவேனிற் காலத்து இலை துளிர்த்து விளங்கும் மரக்கிளைகளின் மறைவில் விரிந்து உதிரும் வேப்பம் பூக்களை நம் மனக்கண்முன் காட்டுகின்றார். பொன் போன்ற துளிர்கள் நிறம் மாறிப் பசுமையடைவதையும் அதன்பின் பூக்கள் மலர்ந்து உதிர்வதையும் அழகு ததும்ப நினைவூட்டுகின்றார் கவிஞர்.

நண்பகல் வெயிலுக்கு அஞ்சி மரத்தடியில் ஒதுங்குவனவற்றைக் கூறும் பாங்கில், ‘பெருநிழல் மேல் குளிர் தேடி ஊரும் இளங்காற்று’ என்கிறார்.

“வேனிலுடன் முதிர்ந்து
கணிந்த பழங்களின்
மனிதர் உணரா
இனிமை இரகசியத்தைப்
பரிமாறுங் காக்கைகள்” என்னும் வரிகளில், வேனிற்காலத்துப்

பழுத்துள்ள வேப்பம் பழங்களின் இனிமை இரகசியத்தை மனிதர்கள் உணரவில்லை. ஆனால் காக்கைகள் உணர்ந்து அவற்றைப் பரிமாறிக் கொள்கின்றன என்ற உண்மையைக் கவிஞர் கூறும் திறன் மிக்க அருமையுடைத்தாகும். வேப்பம் பழங்களின் மருத்துவ குணங்களை மனிதர் நன்குணரவில்லை. ஆனால் காக்கைகள் நன்குணர்ந்து அவற்றைப் பயன்படுத்திக் கொள்கின்றன. இந்த உண்மையைக் கவிஞர் சூசகமாக நமக்குப் புலப்படுத்துகின்றார்.

அனிலைத் துரத்தி மரமேறி வழுக்கி விழும் பூனையையும் வேம்பின் பட்டை வெடிப்பில் வடியும் பிசின் கசிவினை முகர்ந்திட ஊர்வலமாகச் செல்லும் ஏறும்புகளையும் நேரில் காண்பது போலக் கவிஞர் தமது கவிதை மூலம் காட்டியுள்ளார்.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக வேப்பமரத்தடியில் நீட்டி நிமிர்ந்து நிழல் காயும் நேரம் மனதிற்கு இனிமையும் அடைதற்கு அரிய தென்றும் கவிஞர் கூறுகின்றார். வேப்பமரம் தரும் பயன்களை அழகிய வருணனைகள் மூலம் புலப்படுத்தும் கவிஞரின் ஆற்றல்களை இப்பாடல் ஒன்றே நமக்குப் புலப்படுத்தவல்லது என்றாலது மிகையல்ல.

வேப்ப மரத்தின் தோற்றும், அதன் அழகு, அது தரும் பயன்கள் ஆகியவற்றைக் கூறிவந்த கவிஞர் எதிர்பாரா வகையில் திடீரென வீசிய புயலில் அது சரிந்து விட்டது என்கிறார். இத்தினர்த் திருப்பம் கவிஞரின் கற்பனையை மட்டுமன்றி அது குறிக்கும் உட்கருத்தையும் உச்சத்துக்குக் கொண்டு சென்று விடுகிறது. எதுவும் நித்தியமாய் நிலைத்திருக்க மாட்டாது, மாற்றம் நிகழ்ந்தே தீரும் என்ற உண்மையை

“நித்தியமாய் நினைத்திருந்த
நிலை குலைய
அயலிருந்தோர்
புயல் வரவு
மரஞ் சரிவு” எனக் கூறி முடிக்கின்றார்.

புயல் வரவு என்பதன் மூலம் வேப்பமரத்தை வேரோடு சாய்த்துவிட்ட செய்தியைக் கூறும் வகையில் மற்றொரு கருத்தையும் மறைமுகமாக நமக்குத் தெரிவிக்கிறார்.

பழையையில் ஊறிக் கிடக்கும் சமுதாயத்தின் மூடத்தனங்களை அடியோடு அழித்திடப் புயல் ஒன்று வரும். அது கருத்துப் புரட்சியாக வெளிப்படும். அப்புரட்சியின் பின்னர் முன்னைய மூடத்தனங்கள் மறைந்து புதியதோர் சமுதாயம் உருவாகும். இன்றுள்ள புதிய சந்ததியினரோ அல்லது அவர்களின் சந்ததியினரோ இப்புரட்சியை ஏற்படுத்துவர். என்னால் முடியாவிட்டாலும் என் பிள்ளைகளால், பேரர்களால் இது நிச்சயம் நிகழும் என்கிறார். வேப்பமரம் அழிந்தாலும் அதன் கண்றுகளில் ஒன்றேனும் மீண்டும் நிழல் பரப்பும் என்பது போல இதுவும் சாத்தியமாகும் என்கிறார் கவிஞர். ஆழ்ந்த கருத்துக்களை அழகிய வருணானைகள் மூலம் கவிஞர் வெளிப்படுத்தும் திறன் போற்றுதற்குரியதாகும்.

‘நிழலின் நினைவு’ என்னும் பாடலை எழுதியவர் பேராசிரியர் சி. சிவசேகரம் ஆவார். இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பொறியியற்றுறைப் பேராசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார். இவரது படைப்புக்கள்: நுதிக்கரை மூங்கில், தேவி எழுந்தாள், செப்பனிட்ட படிமங்கள், பணிதல் மறுத்தவர், ஏகலைவ பூமி, போரின் முகங்கள், வடலி, பாலை, கல்லெறி தூரம்.

3. கடற்புறம்

‘கடற்புறம்’ என்னும் கவிதையை எழுதியவர் ஈழத்தின் பிரபல கவிஞர் வ.ஜ.ச.ஜெயபாலன் அவர்கள் ஆவார். கவிஞர் இக்கவிதையை எழுதியதன் நோக்கம் கடற்புறத்து வாழும் மீனவப் பெண்ணின் வாழ்வில் இருளகன்று ஒளி பிறக்க வேண்டும் என்ற ஆவலாகும். இந்நோக்கத்தை வெளிப்படுத்த கவிஞர் முதலில் கடற்புறக் காட்சியை அழகுற விளக்குகிறார். கடலுக்குச் சென்ற

கணவன் நலமே திரும்பிட வேண்டும் என்ற ஆவலுடன் அவள் காத்திருக்கும் காட்சியை நம் மனக்கண்முன் கொண்டு வருகிறார். அவளது ஏழ்மையான வாழ்வை அவள் வாழும் சிறு குடிசை மூலம் காட்டுகிறார்.

“ஆடுகின்ற தோணியிலே

தாழம்பூ வாசம்

தரைக் காற்றுச் சுமந்து வரும்” என்னும் வரிகள் மூலம் கடற் புறத்துச் சூழலை, இயற்கை நிலையை அழகுற உணர்த்துகின்றார்.

“திரை கடலை வென்று வந்தும்

திரவியங்கள் கொண்டு வந்தும்

இந்தச் சிறு குடிசை,

இரண்டு பிடி சோறு,

தோணி உடையான்

தரும் பிச்சை என்கிற

கோணல் நினைப்பு....” என்ற வரிகள் மூலம் அவளது வாழ்வைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார். சொந்தமாகத் தோணி கூட இல்லாத நிலையில் அவள் கணவன் தொழில் செய்வதையும், தோணிக்காரன் தரும் பிச்சை மூலமே அவள் குடும்பம் வாழ்வதாகவும் கவிஞர் காட்டுகின்றார். தோணிக்காரன் தரும் பிச்சை என்னும் தொடர் அவளது குடும்பத்தின் பரிதாப நிலையைப் புலப்படுத்துகிறது.

இறுதியாக மீனவர் வாழ்வில் விடிவெள்ளி தோன்ற வேண்டும் என ஆசைப்படுகிறார். அது தோன்றும் வரை வானத்தில் மட்டுந்தான் ஒளியைக் காண முடியும். மீனவர் வாழ்வில் ஒளியைக் காண முடியாது. இருளே தொடர்ந்து தோன்றும் என்கிறார். இதன் மூலம் ஏழை மீனவர் வாழ்வில் ஒளி பிறக்க வேண்டும் என்னும் கருத்தை வலியுறுத்துகிறார்.

வானத்தில் மட்டுந்தான் தானாய் விடிவெள்ளி தோன்றும். இது இயற்கையில் நாம் காணும் காட்சி. ஆனால் ஏழை மீனவர் வாழ்வில் ஒளி தோன்ற வேண்டும் என்பதே கவிஞரது ஆவலாகும். இந்த ஒளியினைத் தோற்றுவிக்க வேண்டுமாயின் அவர்களது வாழ்வு உயர்ந்திட நாம் உதவ வேண்டும். உரிய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட வேண்டும். இக் கருத்தை கவிஞர் சமுகத்திற்கு விடுக்கும் செய்தியாகவே கருத வேண்டி உள்ளது. இருள் தொடரும்வரை மீனவர் வாழ்வு ஒளி பெற்றிட முடியாது. அதனை மாற்றிட முயற் சிக்க வேண்டும் என்னும் கருத்தையும் கவிஞர் புலப்படுத்துகின்றார்.

கவிஞரது படைப்புக்கள்:

கவிதை நூல்கள்: குரியனோடு பேசுதல், ஈழத்து மண்ணும் எங்கள் முகங்களும், நமக்கொன்றோரு புல்வெளி, பெருந்தொகை.

கட்டுரைத் தொகுப்பு: தேசிய இனப் பிரச்சினையும் முஸ்லிம் மக்களும்.

கவிஞர் இ. முருகையன்

கவிஞர். வ.ஐ.ச. ஜெயபரஸன்

14. பார்வைகள்

‘பார்வைகள்’ என்னும் சிறுகதையை எழுதியவர் ‘நந்தி’ என்னும் புனைபெயர் கொண்ட ஈழத்து முதுபெரும் எழுத்தாளர் பேராசிரியர் செ. சிவஞானசுந்தரம் ஆவார். வைத்திய கலாநிதியான இவர் சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை ஆதியாம் பல்வேறு துறைகளில் காத்திரமான பல படைப்புக்களைத் தந்துள்ளார்.

‘நந்தி’ அவர்களது சிறுகதைகளில் அவரது உயர்வான இல்லசியங்களும் கருத்துக்களும் கலையம்சத்துடன் கலந்திருக்கும். எந்தவொரு விடயத்தையும் மற்றவர்கள் பார்க்காத ஒரு புதிய கோணத்தில் தரிசித்து அதனைப் படிப்போர் மனதில் ஆழப்பதித்து விடும் ஆற்றல் கொண்டதாக அமைந்திருக்கும். உண்மை, நேர்மை, மனித நேயம் போன்ற விழுமியங்களை அவரின் சிறுகதைகளில் பரக்கக் காணலாம். மருத்துவத்துறையில் ஈடுபட்டவராகையால் மருத்துவத்துறை அனுபவங்களையும் மருத்துவமனைச் சூழல்களையும் நுட்பமாக அவதானித்து அவற்றை உள்வாங்கி கலையம்சம் ஊட்டி அற்புதமான சிறுகதைகளாகப் படைத்துள்ளார். சாதாரண மக்களின் ஆசாபாசங்களையும் அவர்களது எதிர்பார்ப்புக்களையும் அவரது படைப்புக்களில் காணலாம். அவரது எழுத்துக்கள் தனித்துவமானவை. அர்த்தமுள்ள பொருத்தமான சொற்களைப் பொறுக்கி எடுத்து சிக்கனமான சிறிய வசனங்களாக எழுதுவதால் அவை வாசகர்களை எளிதில் ஈர்த்துவிடும் தன்மை வாய்ந்தவை. ‘நந்தி’ அவர்களின் மனித நேயம் மிக்க சிறுகதைப் பாங்கினை ‘பார்வைகள்’ சிறுகதை நன்கு பிரதிபலிக்கிறது.

‘நந்தி’ அவர்களின் படைப்புக்கள்:

1. சிறுகதைத் தொகுதிகள்: நந்தியின் கதைகள், ஊர் நம்புமா?, கண்களுக்கு அப்பால், தரிசனம்.
2. நாவல்கள்: மலைக்கொழுந்து, தங்கச்சியம்மா, நம்பிக்கைகள்.

3. மருத்துவ அறிவுரை நூல்கள்: அருமைத் தங்கைக்கு, அன்புள்ள நந்தினி, நந்தினி உன் பிள்ளை, உங்களைப் பற்றி.

‘பார்வைகள்’ என்னும் சிறுகதையில் காணப்படும் சிறப்புக்கள்:

‘பார்வைகள்’ என்னும் சிறுகதை சமூகத்தின் தனிமனித பிரச்சினையைப் பிரதிபலிக்கிறது. தருமலிங்கம் என்னும் பாத்திரத்தி னுடாகக் கதாசிரியர் தனிமனித பிரச்சினையை வெளிக்காட்டுகிறார். சமூகத்தில் உயர்ந்த நிலையில் உள்ளோர்- பெரிய பதவிகளில் இருப்போர் தம் கீழ் வேலை செய்யும் ஊழியர்களைத் தாழ்வாக நோக்குவதையும் அவர்களது கோரிக்கைகளை உதாசீனம் செய்வதையும் காண்கிறோம். இக்கதையில் தருமலிங்கம் என்னும் சிற்றூழியனின் பிரச்சினை வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

தருமலிங்கம் தனது மகன் விமலனைப் பட்டணத்துப் பெரிய பள்ளியில் சேர்ப்பதற்காக ஒருநாள் லீவு கேட்ட போது பெரிய டொக்டர் அவனைக் கேவலமாகப் பேசியமையும் பெரிய இடத்துப் பெண்ணான டொக்டரின் மனைவி அவனைப் பட்டணத்துப் பள்ளியில் கண்டு முகம்சுழித்தமையும் சமூகத்தில் நிலவும் ஏற்றத்தாழ்வினைப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகிறது.

அரசாங்க ஊழியர் என்ற நிலையில் நோக்குமிடத்து டொக்டரும் தொழிலாளியும் சம்மானவரே. அவர்கள் செய்யும் தொழில்களில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்கலாம். ஆனால் அரசாங்க ஊழியனான தருமலிங்கம் கோரும் லீவை மறுப்பதற்கு டொக்டருக்கு அதிகார மில்லை. இதனையே அவன் தன் வார்த்தைகளில் வெளிப்படுத்தினான். தொழிலாளி ஒருவனின் பிரச்சினையை உயர் பதவியிலிருப்போர் மனிதாபிமானத்துடன் நோக்காது அதிகார போதையில் வாயில் வந்தபடி பேசுவது பொருத்த மற்றது. தருமலிங்கம் என்ற தனிமனிதனின் பிரச்சினை சமூகத்தின் தனிமனித பிரச்சினையையே பிரதிபலித்துக்காட்டுகிறது.

இக்கதையில் தருமலிங்கம், அவன் மனைவி தங்கம்மா, மகன் விமலன், வைத்திய அதிகாரி (பெரிய டொக்டர்) ஆகியோர் முக்கிய பாத்திரங்களாக உள்ளனர்.

பாத்திரச் சிறப்புக்கள்:

1. தருமலிங்கம்: இக்கதையின் தலையாய பாத்திரம் தருமலிங்கம் என்னும் தொழிலாளி ஆவான். அவன் தன் மகன் விமலனைப் பட்டணத்துப் பெரிய பள்ளியில் சேர்த்திட எடுத்த முயற்சிகளையும் எதிர் நோக்கிய பிரச்சினைகளையும் இக்கதை நன்கு சித்திரிக்கிறது. சிற் றாழியனாகிய தருமலிங் கம் ஊரில், சமூகத் தில் செல்வாக்குள்ளவனாகவே மதிக்கப் படுகிறான். வேலைத்தலத்தில் அவன் சிற்றாழியன்தான். ஆனால் ஊரில், சமூகத் தில் அவன் பெரியவன். இந்த உண்மையை இக்கதை நன்கு பிரதிபலிக்கிறது.

தருமலிங்கம் தன் மகனை வளர்க்கும் பாங்கும், அவன் எதிர்பார்ப்புகளும் அவன் மூலமாகவே வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அவன் தன் தொழிலை மட்டமானதாகக் கருதவில்லை. தானும் ஓர் அரச ஊழியன், பெரிய டொக்கடரும் ஓர் அரச ஊழியன் தான் என்பதை உரிய தருணத்தில் சுட்டிக்காட்டத் தவறவில்லை. செய்யும் தொழிலில் ஏற்றத்தாழ்வுகள் இருக்கலாம். ஆனால் குற்றங்குறை இருந்தால் அதனை விசாரிக்கவும் தண்டிக்கவும் விதிமுறைகள் உண்டென அவன் சுட்டிக்காட்டியது தொழிலாளர் தம் உரிமையினை எவரும் பறித்திட முடியாதென்பதை உணர்த்தும் வகையிலமைந்தது.

தருமலிங்கம் என்னும் பாத்திரம் சிறந்த குடும்பத் தலைவன் ஒருவனை, நேர்மை தவறாத அரச ஊழியனை, சமூக சேவையாளனை, உரிமைக்குக் குரல் கொடுக்கும் நெஞ்சுறுதி மிக்க தொழிலாளி ஒருவனைப் படம்பிடித்துக் காட்டும் வகையில் உள்ளது.

2. தங்கம்மா: தங்கம்மா என்னும் பாத்திரம் சிற்றாழியன் ஒருவனின் மனைவியாகச் சித்திரிக்கப்படுகிறது. தனது கணவன் பட்டணத்து ஆஸ்பத்திரியில் ‘லேபரர்’ ஆகக் கடமையாற்று வதைப்

பெருமையாகக் கருதுகிறாள். அதேபோல் தனது மகனும் பெரிய இடத்துப் பிள்ளைகள் படிக்கும் பட்டணத்துப் பள்ளியில் சேர்ந்து படிக்க வேண்டும் என ஆசைப்படுகிறாள். அதற்கான வழிப்படுத்தல்களையும் மேற்கொள்கிறாள்.

தனது கணவன் வேலையிலிருந்து வீட்டுக்கு நேரம் பிந்தி வருவதை வெறுக்கிறாள். பெரிய டொக்டர் வீட்டில் வேலை செய்ததால் சற்று நேரம் பிந்திவர நேரிட்டதாகக் கணவன் கூறிய போது “அவர்கள் வீட்டு வேலைக்கு உங்களுக்கு அரசாங்கம் பணம் தருகிறதா? அல்லது அவர்தான் ஏதாவது தருகிறாரா?” என உரிமையோடு கேட்கிறாள். இதன்மூலம் அவள் தன் கணவனை நேர்வழிப்படுத்த முனைகிறாள். அரசு ஊழியன் ஒருவனது கடமை டொக்டர் வீட்டுக்கு வேலை செய்வது அல்ல என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகிறாள். தங்கம்மா என்னும் பாத்திரத்தின் மூலம் சிறந்த குடும்பத் தலைவி ஒருவரைக் கதாசிரியர் சித்திரித்துக் காட்டியுள்ளார்.

3. விமலன்: விமலன் என்னும் பாத்திரம் பெற்றோரின் அன்புக்குரிய மகன் ஒருவனைக் காட்டுகிறது. பெரிய இடத்துப் பிள்ளைகள் படிக்கும் பட்டணத்துப் பள்ளியில் பெற்றோர் தன்னைச் சேர்த்திட எடுக்கும் முயற்சிகளைப் பெரிதும் விரும்புகிறான். தன்னையும் பெரிய இடத்துப் பிள்ளையாகவே கருதிக் கொள்கிறான். இடையிடையே தன் தந்தையிடம் கேட்கும் வினாக்கள் மூலம் இதனை உறுதிப்படுத்திக் கொள்கிறான். கதையினைத் தொய்வின்றி நகர்த்திச் செல்ல இப்பாத்திரம் பெரிதும் பயன்படுகிறது.

ஆஸ்பத்திரி முன்றலில் பெரிய டொக்டர் நடந்துகொண்ட முறையும் தந்தை அவருக்குக் கூறிய பதில்களும் சிறுவனான விமலனின் மனதில் ஆழப் பதிந்துவிடுவதைக் காண முடிகிறது. இதனாற்றான் அப்பாவுடன் பேசியவர் யார்? எனக் கேட்கிறான். “ஆர் அப்பா பெரியவர்? அவரா? நீங்களா?” என வினவுகிறான். “ஆஸ்பத்திரியில் அவர் பெரிசு” என்று தந்தை கூறிய போது அப்ப நீங்கள்? என வினவுகிறான்.

“எங்கள் வீட்டில், எங்கள் ஊரில் அப்பா பெரிச.... நாங்கள் எல்லோரும் பெரிச எனத் தந்தை கூறியதும் மகிழ்ச்சியடைகிறான். தானும் பெரிச. தான் பெரிய இடத்துப் பிள்ளை என நினைத்துக் கொள்கிறான். இதன் மூலம் சிறுவன் உள்ளத்தில் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை என்பதைக் கதாசிரியர் உணர்த்துகிறார். நேர்முகப் பர்ட்சையில் அவன் நடந்துகொண்ட முறையும் அவன் பெரிய இடத்துப் பிள்ளைகளுக்குச் சற்றும் குறைந்தவன்ஸ்ஸ, மேலானவன் என்பதையே உறுதிப்படுத்தியது.

விமலனின் விவேகம், அவன் நேர்முகப் பர்ட்சையை எதிர்கொண்ட விதம் அனைத்தும் அவன் பெரிய இடத்துப் பிள்ளைதான், ஒரு சிற்றூழியனின் மனம் சோர்ந்துபோன பிள்ளையல்ல என்பதை எடுத்துக்காட்டி விட்டது. ‘அவன் கண்ணகியின் மகன்’ எனத் தந்தை கூறும் வகையில் அமைந்து விட்டது எனக் கதாசிரியர் குறிப்பிடுவதன் மூலம், கண்ணகி பாண்டியன் அவையில் நீதி கேட்டதைப் போல விமலனின் தந்தையும் பெரிய டொக்டரின்மூன் நீதி கேட்டதைக் கதாசிரியர் சூசகமாகச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார் எனலாம். சுருங்கக்கூறின், விமலன் என்னும் பாத்திரம் இக்கதையின் ஆரம்பம், வளர்ச்சி, முடிவுவரை உயிரோட்டமுள்ள பாத்திரமாக விளங்கி நல்ல கருத்துக்களைப் படிப்போர் மனதில் பதித்திட உதவுகிறது எனலாம்.

4. வைத்திய அதிகாரி: இக்கதையில் வரும் வைத்திய அதிகாரி (பெரிய டொக்டர்) என்னும் பாத்திரம் அதிகாரத் திமிரும் தொழிலாளர்களைக் கிள்ளுங்கீரைகள் போல மதித்திடும் மனப் பாங்கும் கொண்ட ஒருவரைச் சித்திரிக்கிறது. சிற்றூழியர்களை மனிதர்களாக மதிக்காது, அவர்களைத் தம் அடிமைகள் போல நடத்திடும் அகங்காரம் கொண்டவர்களை நினைவூட்டுகிறது. தொழிலாளியின் பிள்ளை பெரிய இடத்துப் பிள்ளைகள் படிக்கும் பட்டணத்துப் பள்ளியில் கற்கக் கூடாது என்ற வர்க்க மனப்பான்மை கொண்ட அதிகாரி ஒருவரையே சித்திரிக்கிறது.

தருமலிங்கத்தின் மீது அவர் சீறிப்பாய்ந்தமைக்கும் இழிவாகப் பேசியமைக்கும் இவ்வர்க்க மனப்பான்மையே மூல காரணம் எனலாம். அடக்கமுடையார் அறிவிலர் என்றெண்ணிக் கடக்கக் கருதும் முடத்தனமே இங்கு காட்சி தருகிறது.

‘டொக்டர்பரஞ்சோதி’ என்று தருமலிங்கம் அழைத்ததும் அவன் தன் உரிமைக் கோரிக்கையை வலியுறுத்தியமையும் அதிகார வர்க்கத்திற்கு அடிக்கப்பட்ட சாவு மனியாகவே இக்கதையில் தென்படுகிறது. மனிதாபிமானமற்ற அதிகாரிகளைப் பணியச் செய்ய இதுவே தக்க வழி என்பதைக் கதாசிரியர் மிக மென்மையாக நமக்குக் கற்றுத்தருகிறார்.

‘பெரிய டொக்டர் வாய் திறக்கவில்லை....’ எனக் கூறப்படுவதால் டொக்டர் வாய் மூடி மெளனியாகிவிட்டார் என்பதைக் கதாசிரியர் உணர்த்துகின்றார். பாண்டியன் முன் வழக்குரைத்த கண்ணகியின் காட்சியை நினைவுட்டுவதன் மூலம் தருமலிங்கம் மற்றொரு கண்ணகியாகவே அங்கு நின்றான் என்பதும், கண்ணகி நீதி கேட்டு உரைத்தவை கேட்ட பாண்டியன் நிலையில் பெரிய டொக்டர் நின்றார் என்பதும் புலனாகிறது.

ஒரு தனிமனிதனின் ஆளுமை சமூகத்தில் வேறுபட்ட தளங்களுக் கேற்ப மாறுபட்டுத் தோன்றலாம். இதனைத் தருமலிங்கம் என்னும் பாத்திரம் நன்கு பிரதிபலிக்கிறது.

தருமலிங்கம் பட்டணத்து ஆஸ்பத்திரியைப் பொறுத்தவரை ஒரு சிற்றூழியன். (லேபரர்). ஆனால் அவரது ஊரைப் பொறுத்தவரை அவர் பிரபலம் வாய்ந்த பிரமுகர். சமூக சேவையாளர். ஊராளின் மதிப்புக்குரியிவர். ஆலயக் குருக்கள் முதல் தபால் அதிபர், கிராம சேவை அலுவலர் வரை இவரது உதவியை நாடி நிற்பதைக் காண முடிகிறது. இதன்மூலம் தருமலிங்கத்தின் ஆளுமை சமூகத்தில் பல் வேறுபட்ட தளங்களுக்கேற்ப மாறுபட்டுத் தோன்றுவதைக் காண முடிகிறது.

தருமலிங்கம் பிள்ளையார் கோவிலில் தேவாரம் பாடுவார். திருப்பிழாக் காலங்களில் வாகனம் காவுவார். இதன் மூலம் அவர் சமயத் தொண்டராகக் காட்சி தருகிறார். ஆலயத் தொண்டுகளில் ஈடுபடுபவராகத் தோன்றுகிறார்.

தபாலதிபர் ஒரு விடயமாக உதவி கோரி வருகிறார். இந்த இடத்தில் தருமலிங்கம் ஒரு சமூகத் தொண்டனாக விளங்குகிறார். உதவிகோரி வருவோருக்கு உதவுபவராகத் திகழ்கிறார். மற்றோர் சந்தர்ப்பத்தில் கிராம சேவை அலுவலர் தருமலிங்கத்தைச் சந்திக்கிறார். இவ்வாறு பல்வேறுபட்ட தளங்களுக்கேற்ப தருமலிங்கத்தின் பணி மாறுபட்டுத் தோன்றுகிறது. “உங்களுக்கு ஊர் வேலைதான். வீட்டில் கவனம் இல்லை” என்று தருமலிங்கத்தின் மனைவி கூறும் வார்த்தைகள் அவர் பல்வேறுபட்ட தளங்களுக்கேற்ப பணியாற்றுவதை உறுதிப் படுத்துகிறது.

எனவே ஒரு மனிதனின் ஆளுமை சமூகத்தின் பல்வேறுபட்ட தளங்களுக்கேற்ப மாறுபட்டுத் தோன்றும் எனத் துணிந்து கூறலாம்.

விமலன் என்னும் பாத் திரப்படைப்பு தந்தையின் ஆளுமையைச் சித்திரிப்பதற்குப் பெரிதும் உதவியுள்ளது.

இக்கதையின் ஆரம்பம் முதல் முடிவு வரை விமலன் என்னும் பாத்திரம் தந்தையின் பல்வேறுபட்ட ஆளுமையை வெளிக்காட்டும் வகையிலேயே படைக்கப்பட்டுள்ளது. கதையைத் தொய்வின்றி வளர்த்துச் செல்ல ஓப்பாத்திரமே இறுதிவரை பயன்படுகிறது. தனது தந்தையின் செயற்பாடுகளைக் கூறுமிடத்தும், தனக்கு அவர் விடயங்களை விளக்குமிடத்தும் கையாளப்படும் உத்திகளை விமலன் அச்சொட்டாக உள்வாங்கி அழகுபட விபரிக்கின்றமையைக் கதையில் காண முடிகிறது. நல்ல விழுமியாங்களைத் தான் கற்றுக் கொண்டமைக்குத் தந்தையே காரணம் என விமலன் கூறுகிறான்.

காளி கோயில் முன்றலில் நடைபெற்ற நாடகத்தையும் அதில்

அப்பா கண்ணகி வேடம் பூண்டு நீதி கேட்டு வாதாடிய காட்சியையும் விமலன் நினைவுகளுகிறான். அதேபோன்று இன்றும் பெரிய டொக்டர் முன் தந்தை நீதி கேட்டுரைத்தலைகளையும் நினைவுட்டுகிறான்.

“எங்கள் வீட்டில்... எங்கள் ஊரில் அப்பா பெரிச்... நாங்கள் எல்லோரும் பெரிச்”

“ம்... நான் பெரிய இடத்துப் பிள்ளை. இல்லையா அப்பா?”

இத்தகைய வாக்கியங்கள் தந்தையின் ஆளுமைப் பண்பை வெளிக்கொண்டும் வகையில் அமைந்துள்ளன.

மகனின் நடை, அவன் இருந்த நிலை, அவன் பாடிய பாட்டு, ஆசிரிய அம்மாவின் அணைப்பு எல்லாம் அரைமணி நேரத்தின் முன் அனுமதிக்கப்பட்ட ஒரு சிற்றாழியனின் சோர்ந்துபேரன் பிள்ளை அல்ல அவன். அவன் கண்ணகியின் மகன். பெரிய இடத்துப் பிள்ளை எனக் கூறும் அளவுக்குத் தந்தைக்கு நெஞ்சுரத்தை அளித்தது எனலாம். விமலன் என்னும் பாத்திரப்படைப்பின் மூலமே தந்தையின் ஆளுமையைக் கதாசிரியர் வெளிக்காட்டுகின்றார். எனவே இப்பாத்திரம் கதையின் வெற்றிகரமான முடிவுக்கும் தந்தையின் பல வேறுபட்ட ஆளுமையின் வெளிப்பாட்டுக்கும் துணைபுரிந்துள்ளது எனலாம்.

பேராசிரியர் ‘நந்தி’

15. நீதிப்பாடல்கள்

திருக்குறள் - செங்கோன்மை

செங்கோன்மை: செம்மையான அரசியலைப் பற்றிக் கூறுவது செங்கோன்மை என்னும் அதிகாரமாகும். இதிலுள்ள இரு குற்பாக்களே இலக்கியத் தொகுப்பு நூலில் தரப்பட்டுள்ளன. அரசனது உள்ளம் நல்ல நீதி முறையில் சென்றால் அரசியலும் நன்றாக இருக்கும்.

அரசாட்சியின் செம்மைத் தன்மை இங்கு கோவின் மேல் ஏற்றப்பட்டது. சீரிய முறைகளைக் கையாண்டு அரசன் செம்மை நெறியில் அரசாட்சி செய்ய வேண்டும் என்பதை செங்கோன்மை என்னும் அதிகாரம் கூறுகின்றது.

1. குடிதழிக் கோலோச்சும் மாநில மன்னன் அடிதழிக் கீர்த்தி நிற்கும் உலகு.

பதவுரை:

குடிதழிக் கோலோச்சும் மாநில மன்னன் அடி - தன்னுடைய குடிமக்களை அன்போடு அரவணைத்துக் கொண்டு செம்மையான ஆட்சி செலுத்தும் பெருநில மன்னனின் பாதங்களை, தழிகி நிற்கும் உலகு - உலகத்தார் பொருந்தி நிற்பர்.

போழிப்புரை:

குடிமக்களின் நன்மை கருதி அக்குடிமக்களை அரவணைத்துக் கொண்டு நல்லாட்சி செலுத்தும் பெரு வேந்தனின் அடிச்சவட்டை நானிலமே போற்றி நிற்கும்.

விளக்கவுரை:

செங்கோல் செலுத்துபவன் எத்தகையனாய் விளங்குதல் வேண்டும் என்பதை இக்குறள் எடுத்துக் கூறுகிறது. அரசனானவன் குடிமக்களின்

நன்மையைக் கருத வேண்டும். அவர்களை அரவணைத்து ஆட்சி நடத்த வேண்டும். குடிதழிக் கோலோச்ச வேண்டும் என்கிறார். அத்தகைய அரசனின் கட்டளையை மக்கள் தலைமேல் ஏற்று நடப்பர் என்கிறார் வள்ளுவர்.

மக்களின் நன்மைக்காக சட்டம் செய்யப்பட வேண்டும். அப்படிச் செய்யப்பட்டால் அச்சட்டத்திற்கு மக்கள் மரியாதை கொடுப்பார்கள். ஆட்சிமுறையும் நன்கு அமையும்.

‘கோல்’ என்பதற்கு ‘ஒச்சும்’ என்றார். நீதி செலுத்தும் என்பது பொருள். அடிதழுவலாவது, அரசன் சொற்படி மக்கள் நடப்பது. குடிகளை அரவணைத்து ஆட்சி நடத்தும் அரசனது கட்டளையை மக்கள் ஏற்று நடப்பர் என்பதை இக்குறள் நன்கு உணர்த்துகிறது. அணைத்தல்: இன்சொல் சொல்லுதலும், தளர்ந்தவிடத்து வேண்டுவன கொடுத்தலும் முதலாயின. இவ்விரண்டினையும் வழுவாமல் செய்வான் நிலம் முழுவதும் ஆள்வான். ஆதலின் அவனை மாநில மன்னன் என்றும் அவனிடத்து அனைவரும் அன்பினராவர் ஆதலின் அடிதழிக் கிற்கும் உலகு என்றும் கூறினார்.

**2. குடிபறம் காத்தோம்பிக் குற்றம் கடிதல்
வடு அன்று; வேந்தன் தொழில்.**

பதவுரை:

குடிபறங்காத்து ஓம்பி - குடிகளைப் பிறர் வருத்தாமல் காத்து, தானும் பேணி, குற்றங் கடிதல் - அவரிடத்துக் குற்றம் நிகழில் குற்றங்களை அவைகளுக்கேற்ப தக்கவாறு தண்டித்தும் காப்பது, வேந்தன் வடு அன்று தொழில் - வேந்தனுக்குப் பழி அன்று; அ.து அவனது தொழிலாகும்.

பொழிப்புரை:

குடிகளைப் பிறர் வருத்தாமல் காத்து, தானும் வருத்தாமல் காப்பாற்றி, அவர்களுடைய குற்றங்களைத் தக்க தண்டனையால் ஒழித்தல் அரசனுடை தொழில்; பழி அன்று.

விளக்கவுரை:

தன் நாட்டு மக்களை வெளிநாட்டவர் துண்புறுத்தாமல் பாதுகாத்தும், வளர்ச்சியில் கருத்துரையில் போற்றியும், தன் நாட்டு மக்களிடையே காணப்படும் குற்றங்களை அவைகளுக்குத் தக்கவாறு தண்டித்தும் காப்பது அரசனது கடமை. அது அவனுக்குப் பழி அன்று. அது அவனது பணியாகும். மக்களைக் காப்பதற்கு எவ்வளவு உரிமை உண்டோ அதேபோலக் குற்றம் செய்தவர்களைத் தண்டிப்பதற்கும் அரசனுக்கு உரிமை உண்டு.

அரும்பதம்:

புறங்காத்து என்பதால் வெளிநாட்டுப் பகை வந்து தடுத்தலைக் குறித்தார். ஒம்பல் - வளர்ச்சியில் கருத்துரைல், பேணுதல். குற்றங்கடிதல் - உள்நாட்டில் தீயோரைத் தண்டனையால் தடுத்தல். இம்முன்றும் அரசனது கடமையான தொழில்கள்.

திருக்குறள் - கொடுங்கோன்மை

இது அரசன் நீதி தவறி நடப்பதால் குடிமக்கட்கு வருந் தீங்குகளைப் பற்றிக் கூறுவது. நீதி தவறாததால் வரும் நன்மைகளைச் சொங்கோன்மை என்னும் அதிகாரத்தில் கூறி முடிவுறாததால், எதிர்மறை முகத்தால் சொங்கோலின் சிறப்பை இவ்வதிகாரத்தில் விளக்குகிறார்.

1. நாள்தொறும் நாடி முறைசெய்யா மன்னவன்
நாள்தொறும் நாடு கெடும்.

பதவுரை:

நாள்தொறும் நாடி முறைசெய்யா மன்னவன் - தன் நாட்டில் நிகழும் தீமைகளை நாள்தோறும் ஆராய்ந்து அதற்கு ஏற்ற முறையைச் செய்யாத அரசனது, நாள்தொறும் நாடு கெடும் - நாடு தினந்தோறும் சீர்கெட்டுக் கொண்டே வரும். அரசனும் கெடுவான்.

பொழுப்புரை:

நாள் தோறும் தன் ஆட்சியில் விளையும் நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து முறை செய்யாத அரசன் நாள் தோறும் (மெல்ல மெல்லத்) தன் நாட்டை இழந்து வருவான்.

விளக்கவுரை:

அரசன் தன்நாட்டு மக்களின் நலத்தைப் பற்றி ஒவ்வொரு நாளும் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படிக் கவனிக்காத நாளெல்லாம் நாட்டின் நலம் குறைந்து கொண்டு வரும். அவனுக்குக் கேடு பெருகும். தன் நலனை நாள் தோறும் கவனிப்பது போலவே குடிமக்களது நலனையும் கவனிக்க வேண்டும். தன் நலனைக் கவனித்துக் குடிமக்களின் நலனை மறந்தால் அதுவே அவனை அழித்துவிடும் என்கிறார் வள்ளுவர்.

‘மன்னவன் நாடு நாள் தோறும் கெடும்’ என்று உரைப்பாரும் உளர். ஆசியியால் விளையும் நன்மை தீமைகளை நாள் தோறும் ஆராய்ந்து அவற்றிற்குத் தக்கவாறு நடந்துகொள்ளாத அரசன் அமைந்த நாடு சீர்குலைந்து போய் விடும் என்றும் இக்குறளுக்குப் பொருள் கொள்ளலாம்.

அரும்பதம்:

இழத்தல் - பயன் எய்தாமை, முறைசெய்யா மன்னன் - தகுந்தவாறு நடந்துகொள்ளாத அரசன்.

2. கூழுங் குடியும் ஒருங்கு இழக்கும் கோல் கோடிச் சூழாது செய்யும் அரசு.

பதவுரை:

சூழாது கோல் கோடிச் செய்யும் அரசு - மேல் விளைவது என்னாது முறை செய்யாத அரசன், கூழும் குடியும் ஒருங்கு இழக்கும் - அச் செயலால் முன்னீட்டிய பொருளையும் பின்னீட்டுதற்கு ஏதுவாகிய குடிகளையும் ஒருங்குசேர இழப்பான்.

பொழிப்புரை:

நாட்டு நிலை குறித்து ஆராயாமல் ஆட்சிமுறை கெட்டுக் கொடுங்கோல் புரியும் அரசன் பொருளையும் (நிதி ஆதாரத்தையும்) குடிகளின் மதிப்பையும் இழந்து விடுவான்.

விளக்கவுரை:

அரசன் தினந்தோறும் மக்கள் நலனைக் கருத வேண்டும் என்று முன்னர் கூறிய ஆசிரியர், இப்போது மக்களது எதிர்கால நலனையும் ஆராய்ந்து அரசன் முறை செய்ய வேண்டும் என்று கூறுகிறார். அவ்வாறு செய்யாவிடின் மக்களது வளர்ச்சி தடைப்படும். எனவே அதுவும் கொடுங்கோன்மையே என்று வள்ளுவர் கருதுகிறார். அரசனது எதிர்நோக்கும் தன்மை இன்றியமையாதது. பின்வருவனவற்றை ஆராய்ந்து முன்கூட்டியே செங்கோல் செலுத்தாத அரசனுடைய நாட்டு வளமும் குடிவளமும் குறையும் என்பது வள்ளுவர் தம் கருத்தாகும்.

அரும்பதம்:

குழாது செய்யும் அரசு - பின்விளைவை எண்ணாது முறை தவறி ஆட்சி செய்யும் அரசன், கூழும் - பொன்னும் பொருளும் (நிதி ஆதாரம்)

2. நாலடியார்

நாலடியார் என்னும் நல்ல நூலில், பொருட்பாலில் 18 ஆம் அதிகாரமாக நல்லினம் சேர்தல் அமைந்துள்ளது. நல்ல பண்புடையார் கூட்டத்தைச் சேர்தலின் சிறப்பினை இவ்வதிகாரம் விளக்குகிறது. இவ்வதிகாரத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பாடல் ஒன்றினை நோக்குவோம்.

பாலோடு அளாய நீர் பாலாகும் அல்லது
நீராய் நிறங்தெரிந்து தோன்றாதாம் - தேரின்
சிறியார் சிறுமையும் தோன்றாதாம் நல்ல
பெரியார் பெருமையைச் சார்ந்து.

பொழிப்புரை:

பாலுடன் கலந்த தண்ணீர் பாலாகவே தோன்றுமே அல்லாமல் நீரின் நிறத்தை வேறுபடுத்திக் காட்டாது. அதுபோல ஆராயுமிடத்து, நற்குண, நற்செயல்களையுடைய பெரியோரது பெருந்தன்மையைச் சார்தலினால் நற்குண, நற்செயல்கள் இல்லாதவருடைய சிறுமைக் குணமும் வெளிப்படாது.

விளக்கவுரை:

பாலுடன் கலந்த தண்ணீர் பாலின் நிறத்தை வேறுபடுத்திக் காட்டாது. அது தான் சேர்ந்த பாலின் நிறத்தையே கொண்டிருக்கும். அதுபோல நற்குண, நற்செயல்கள் வாய்ந்த பெரியோரைச் சேர்வதனால், நற்குண, நற்செயல்கள் அற்ற சிறியோரது சிறுமைக் குணங்கள் வெளிப்படாது மறைந்துவிடும். அதாவது நல்ல பண்புடையார் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தோரின் சிறுமைக் குணங்கள் வெளிப்படாது.

இதனாலேயே, நல்லினம் சேர்தல் சிறப்புடைத்து என்றுரைப்பார். பாலில் நீர் கலந்தாலும் அதில் நீரின் நிறம் வெளிப்படாது. அதுபோலப் பெருங்குணம் படைத்தோரைச் சேர்வதால் சிறுகுணம் வெளிப்படாது. நல்லினம் சேர்தலின் சிறப்பினை இப்பாடல் நன்கு உணர்த்துகிறது.

3. பழமொழி நானுாறு

அறிவுத் திறமையை மறைக்க முடியாது

பரந்த திறலாரைப் பாசிமேல் இட்டுக் கரந்து மறைக்கலும் ஆமோ? - நிரந்து எழுந்து வேயின் திரண்டதோள் வேல்கண்ணாய்! வின் இயங்கும் ஞாயிற்றைக் கைம்மறைப்பார் இல்.

பொழிப்புரை:

மூங்கில் போன்ற திரண்ட தோனையும் வேலைப்போன்ற கண்ணையும் உடைய பெண்ணே! வானில் உள்ள சூரியனைக் கையால் மறைக்க முடியாது. அவ்வாறே நிறைய அறிவு, ஆற்றல்

உடையவரை, நீரை மறைக்கும் பாசி போல் அடாத சொற்களாலும் தகாத செயல்களாலும் மறைத்துவிட முடியாது.

விளக்கவரை:

அறிவாற்றல் நிறைந்த ஆற்றலுடையவரை - அவர்தம் திறமையை ஒருபோதும் மறைக்க முடியாது என்பதை இப்பாடல் நமக்கு உணர்த்துகிறது. வானில் உள்ள குரியனைக் கையால் மறைக்க முடியாது. இது உலகறிந்த உண்மை அதுபோல் அறிவுடைய ஆற்றல் மிக்காரின் செயல்களை அடாத சொற்களாலும் தகாத செயல்களாலும் மறைக்க முடியாது. நீரை மறைக்கும் பாசி போன்றது அடாத சொற்களும் தகாத செயல்களும். பாசி நீரின் ஆற்றலை மறைக்க முடியாது.¹ அது நிரந்தரமானது அல்ல. அதேபோன்றதுதான் அடாத சொற்களும் தகாத செயல்களும். அவை நிரந்தர பயனை ஒருபோதும் தரமாட்டா. குரியனைக் கையால் மறைக்க முற்படுவது நீரை மறைக்கும் பாசி போன்றதாகும். எனவே அறிவுத் திறமையை அடாத சொற்களாலும் தகாத செயல்களாலும் ஒருபோதும் மறைத்துவிட முடியாது என்கிறார் புலவர் முன்றுறை அரையனார். பெண்ணின் தோளுக்கு மூங்கிலையும் அவளின் கண்களுக்கு சூரிய வேலையும் உவமானமாகக் கூறுகிறார் புலவர். ஆற்றல் மிக்கோர் குரியனைப் போன்றவர்கள். அவர்களை எதிர்ப்போர் நீரை மறைக்கும் பாசி போன்றவர்கள் எனலாம். எனவே ஒருபோதும் அறிவுத் திறமையை மறைக்க முடியாது என்பதை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது.

அரும்பதம்:

ஞாயிறு - குரியன். வேய் - மூங்கில்.

4. நான்மணிக்கடிகை

நகைநலம்

நகைநலம் நட்டார்கண் நந்துஞ் சிறந்த
அவைநலம் அன்பின் விளங்கும் - விசைமாண்ட
தேர்நலம் பாகனாந் பாடெய்தும் ஊர்நலம்
உள்ளானால் உள்ளப் படும்.

பதவரை:

நகைநலம் - முகமலர்ச்சியின் நன்மை, நட்டார்கண் - நட்புச் செய்தார்பால், நந்தும் - சிறக்கும், சிறந்த - மேலான, அவைநலம்-அவையின் நன்மை, அன்பின் விளங்கும் - அன்பினாற் சிறக்கும், விசை மாண்ட - வேகம் மிகுந்த, தேர்நலம் - தேரின் நன்மை, பாகனால் - ஓட்டுபவனால், பாடு எய்தும் - பெருமை அடையும், ஊர்நலம் - குடிமக்களின் நன்மை, உள்ளானால் - அவ்வூரில் உள்ள அரசனால், உள்ளப்படும் - மதிக்கப்படும்.

பொழிப்புரை:

முகமலர்ச்சியின் நன்மை நட்புச் செய்த நண்பர்கள் பால் சிறந்து தோன்றும். மேலான அவையின் நன்மை அன்பினால் விளங்கும். வேகம் மிகுந்த தேரின் நன்மை அதனை ஓட்டுபவனான பாகனாற் பெருமையடையும், குடிமக்களின் நன்மை அவ்வூரில் உள்ள அரசனின் நற்செயல்களால் மதிக்கப்படும்.

விளக்கவுரை:

நகைநலமாவது நட்புச் செய்த நண்பர்களைக் கண்டவிடத்தே முகத்தில் தோன்றும் புன்னகையும் குளிர்ந்த பார்வையும் கூடிய முகமலர்ச்சியாகும். இ.:.து உள்ளங்கலந்த உண்மை நண்பர்கள் மாட்டன்றி மற்றவர்பால் வேறுபட்டுப் பொலிவு குன்றும். அவை நலம் என்பது கற்றவர்கள் பிறர் எளிதில் உள்ளத்தே பதித்திடக் கூறி அறிவித்தலாகும். வேகமாகச் செல்லத்தக்க தேரினது பெருமை அதனைச் செலுத்துகின்ற பாகனால் பெருமையடையும். ஊரின் நன்மை (குடிமக்களின் நன்மை) அவ்வூரை ஆட்சிசெய்கின்ற மன்னனின் நற்செயல்களால் மதிக்கப்படும்.

இதன் மூலம் ஓவ்வொரு செயலும் அதற்குப் பொறுப்பானவரின் செயல்களால் சிறப்புறும் என்கிறார் புலவர். உண்மை நண்பரைக் கண்டவிடத்துத்தான் முதுகமலர்ச்சி உண்டாகும். அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியும் என்பது பழமொழி. உள்ளத்தே எழும் நட்புணர்வுதான் முகமலர்ச்சியை - நகை நலத்தைக் காண்பிக்கும். இந்த உண்மையையே

இப்பாட்லின் மூலம் விளம்பி நாகனார் நமக்கு உணர்த்துகின்றார். அவைநலம் என்பது கற்றவர்கள் பிறர் உள்ளத்தே பதித்திடும் வகையில் அண்ணினால் எனிய முறையில் கூறி அறிவித்தலாகும். விரைந்து செல்லும் தேரின் பெருமை அதன் பாகனால் பெருமை பெறும். அதேபோல் ஊரின் நன்மை அரசனுடைய நற்செயல்களால் நன்கு மதிக்கப்படும்.

அரும்பதம்:

நகை - முகமலர்ச்சி, நலம் - நன்மை, நந்தும் - சிறக்கும், விசை மாண்டவேகம் மிகுந்த, ஊர்நலம் - குடிமக்களின் நன்மை, நட்டார்கண் - நட்புச் செய்தவரிடத்து, பாடெய்தும் - பெருமையடையும், உள்ளல் - நன்கு மதித்தல்.

வாக்குண்டாம்

உருவு கண்டு எள்ளாமை வேண்டும்

மடல் பெரிது தாழை மகிழ் இனிது கந்தம்
உடல் சிறியர் என்றிருக்க வேண்டா - கடல் பெரிது
மண்ணீரும் ஆகாது அதனருகே சிற்றுாறல்
உண்ணீரும் ஆகி விடும்.

பதவுரை:

தாழை மடல் பெரிது - தாழம் பூவின் இதழ் பெரிதாக இருக்கிறது (ஆயினும் வாசனையில் மிகவும் குறைந்தது) மகிழ் கந்தம் இனிது - (ஆனால்) மகிழ்ம்பு (சிறிதாயினும்) இனிய வாசனையடையது, (அவ்வாறே) கடல் பெரிது - சமுத்திரம் பெரிதாக இருக்கிறது (ஆயினும்) மண்ணீரும் ஆகாது - அதன் நீர் உடல் அழுக்கைப் போக்குவதற்கும் உதவாது, அதன் அருகே சிற்றுாறல் - அப்பெரிய சமுத்திரத்தின் கரையருகே தோண்டக் கூடிய சிறிய ஊற்று நீர், உண்ணீரும் ஆகிவிடும் - குடிப்பதற்கு ஏற்ற தண்ணீராய் அமைந்து விடும். (ஆகையால்) உடல் சிறியர் என்றிருக்க வேண்டா - ஒருவருடைய சிறிய உருவத்தைக் கண்டு அவர் மேல் அவமதிப்பான எண்ணம் கொள்ளுதல் ஏற்றதன்று.

பொழிப்புரை:

தாழம்பூ நீண்ட இதழ்களையுடையது. ஆயினும் வாசனையில் அது மிகவும் குறைந்தது. மகிழம்பூ சிறிய இதழ்களையுடையது. எனினும் இனிய வாசனையுடையது. அவ்வாறே சமுத்திரம் மிகப் பெரிதாக இருந்தாலும் அதன் நீர் உடல் அழுக்கைப் போக்குவும் உதவாது. ஆனால் சமுத்திரத்தின் கரையருகே தோண்டப்படும் சிறிய ஊற்று நீரோ குடிப்பதற்கும் ஏற்றதாய் அமைந்துவிடும். ஆதலின் ஒருவர் உருவத்தாற் சிறியர் என அவரை மதியாமல் இருக்கக் கூடாது.

விளக்கவுரை:

உடம்பின் தோற்றத்தைக் கொண்டு ஒருவரை மதிப்பிடக் கூடாது. சிறிய உருவினையுடையவர்களும் பலருக்குப் பயனுடையவர்களாக இருப்பர். எனவே உருவத்தைக் கொண்டு ஒருவருடைய பண்பை எடை போடக் கூடாது என்கிறார் ஒளவையார்.

6. நல்வழி

பசிவந்திடப் பத்தும் பறந்துபோம்

மானம் குலம் கல்வி வண்மை அறிவுடைமை தானம் தவம் உயர்ச்சி தாளாண்மை - தேனின் கசிவந்த சொல்லியர் மேல் காமுறுதல் பத்தும் பசிவந்திடப் பறந்து போம்.

பதவுரை:

மானம் - மதிப்பு, குலம் - குடிப்பிறப்பு, கல்வி - கற்ற கல்வி, வண்மை- வளமை, அறிவுடைமை - உண்மையறிவுடைமை, (உணர்ச்சி), தானம்-தானே கொடுப்பது (கொடை), தவம் - கடவுள் வழிபாடு, உயர்ச்சி - மேன்மை, தாளாண்மை - முயற்சி, தேனின்-தேனினது, கசிவந்த- கசிவு போன்ற, சொல்லியர் மேல்- சொல்லை உடைய பெண்களிடத்து, காமுறுதல் - விருப்பம் கொள்ளுதல், (ஆகிய) பத்தும்- பத்துத் தன்மைகளும், பசி - பசியானது, வந்திட- (ஒருவனை') வந்து அடைய, பறந்து - நீங்கி, போம் - போய்விடும்.

பொழிப்புரை:

பசிப்பினி என்னும் பாவி ஒருவனைப் பற்றிக்கொண்டால் தன்மானம், குடிப்பெருமை, கல்வி, வளமை, அறிவுடைமை, கொடை, தவம், மேன்மை, முயற்சி, தேன் சிந்துவது போன்ற சொற்களைப் பேசும் பெண்களிடத்துக் கொள்ளும் காதல் ஆகிய பத்தும் இருந்த இடம் தெரியாமல் அழிந்து விடும்.

விளக்கவுரை:

பசி தோன்றுமிடத்து ஒருவனிடத்துள்ள சிறந்த குணங்கள் அனைத்தையும் அழித்துவிடும் என்னும் கருத்தினை இப்பாடல் தருகிறது. இதன் மூலம் பசியின் கொடுமை புலப்படுத்தப்படுகிறது. இதனாலேயே மனிமேகலை ஆசிரியரும் பசியினைப் பெரும் பிணியாகக் காட்டினார். பசிப்பினிக்குட்பட்டோர் அனைத்தையும் இழந்து வருந்துவர் என்பதை ஒளவையார் இப்பாடல் மூலம் நன்குணர்த்தியுள்ளார். பறந்துபோம் என் பதால் பசியின் கொடுமையும் அதன் தாக்கமும் புலப்படுத்தப்படுகிறது.

அரும்பதம்:

வண்மை - கொடை, வாய்மை, வளமை. தாளாண்மை - விடா முயற்சி.

7. முதுமொழி வெண்பா

பிறர்க்கிடு பள்ளம் தனக்கிடு பள்ளம்

தான்செய் குழிபின் தனக்கே யெனவறிந்தும்
என்பிறர்க்க காங்கேடு குழ்கின்றான் - மீன்கண்ணாய்
யானை தலைமேல் தன்கையால் மண்ணள்ளித்
தானே யெறிவதே போன்று.

பொழிப்புரை:

மீன் போன்ற கண்ணையுடைய பெண்ணே! ஒருவன் தான் தோண்டும் குழி தனக்கே தீமையாகிவிடும் என அறிந்திருந்தும் ஏன் பிறர்க்குத் தீங்கு விளைக்க முற்படுகிறான்? இ.து யானை

தன் தலைமேல் தனது துதிக்கையால் மண்ணள்ளிப் போடுவது போன்றதாகும்.

விளக்கவுரை:

பிறர்க்கிடு பள்ளம் தனக்கிடு பள்ளம் என அறிந்திருந்தும் பிறர்க்குத் தீங்கு விளைக்க என்னுதல் தகாது என்னும் கருத்தை இப்பாடல் நமக்குப் புலப்படுத்துகிறது. இப்பாடவில் இரு முதுமொழிகளைக் கவிஞர் பயன்படுத்தியுள்ளார். அவை: 1. பிறர்க்கிடு பள்ளம் தனக்கிடு பள்ளம். 2. யானை தன் தலையில் மண்ணள்ளிப் போடுவது போல்.

இம்முதுமொழிகள் மூலம் ஒருவன் பிறர்க்குத் தீங்கு செய்ய முற்படுவது தனக்குத் தானே தீங்கினைத் தேடிக்கொண்டதாக முடியும் என்னும் சிறந்த கருத்தினைக் கவிஞர் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். யானை மிகப் பெரிய மிருகம். அது சில வேளைகளில் துதிக்கையால் மண்ணை அள்ளித் தன் தலை மேல் ஏறிவதுமுண்டு. அதேபோன்று சிலர் பிறர்க்குத் தீமை செய்வதாகக் கருதி, தமக்கே தீங்கினைத் தேடிக் கொள்கின்றனர். இந்த உண்மையை முதுமொழி மூலம் நம் முன்னோர் நமக்கு உணர்த்திச் சென்றுள்ளனர். இதையே இம்முதுமொழி வெண்பாவும் நமக்கு உணர்த்துகிறது.

8. பழமொழிப் போதனை

அடம்பன் கொடியும் திரண்டால் மிடுக்கு

செந்தியுமரண்மிகு படைகளுடைய பெரியரசர்களுஞ் சேர்ந்த தங்கள் நெறிபிச்சிற் பிரசைகளால் வெறுப்படைந்து வலிகுன்றி நிலத்திற்றாழ்வார் குறியநில மன்னவரும் பிரசைக ளோற்றுமையினாற் குலவிவாழ்வார்

சிறிய அடம்பன் கொடியுந்திரண்டால் மிடுக்கெனவே செப்புவாரே.

பொழிப்புரை:

பலத்த காவல் உடைய படைகளையுடைய பேரரசர்கள், நீதியான ஆட்சி முறையலிருந்து தவறினால் மக்களின் வெறுப்புக்குள்ளாகி பலம் குன்றி மதிப்பிழந்து போவர். சிரிய ஆட்சி மூலம் மக்களிடத்துண்டான் ஒற்றுமையினால் குறுகிய நில மன்னர்கள் அவர்களுடன் கூடி இன்புற்று வாழ்வர். சிறிய அடம்பன் கொடியும் கூட ஒன்று திரண்டால் வலிமை மிகும்.

விளக்கவுரை:

ஆட்சியாளர்களின் கடமை குடிகளின் நன்மை கருதி நீதி தவறாது ஆட்சி புரிதலாகும். நீதி தவறும் ஆட்சியாளர் மக்களின் ஒன்றுபட்ட எதிர்ப்பினால் பலம் குன்றி மதிப்பிழப்பர். அடம்பன் கொடி என்பது கொடி வகையைச் சேர்ந்தது. மிகவும் மிருதுவான கொடிப் பூண்டு இது. இதனை எவரும் எளிதில் அறுத்து விடலாம். இந்தக் கொடிகள் பல சேர்ந்து ஒன்றிணைந்து இருந்தால் அவற்றை அறுப்பது சிரமம். எளிதில் அறுக்க முடியாது. இதைப்போலவே மனிதர்கள் பலர் சேர்ந்து ஒற்றுமையாக இருப்பார்களாயின் அவர்களைப் பிறர் எளிதில் வென்றுவிட முடியாது. ‘ஒன்று பட்டால் உண்டு வாழ்வு’ என்னும் வாக்கும் இதையே நமக்கு உணர்த்துகிறது. மக்கள் சக்தியே மகத்தான சக்தியாகும். மக்கள் ஒன்றுசேர்வார்களாயின் ஆட்சியைக் கூட மாற்றிவிட முடியும். இந்த உண்மையை இப்பாடல் நமக்கு உணர்த்துகிறது.

அரும்பதம்:

மிகுக்கு - வலிமை. நெறி - ஆளுகை, வழி, நல்லொழுக்கம். குலவிவாழ்வர் - நெருங்கி உறவாடுவர். குலாவுதல் - நட்பாகுதல், கொண்டாடுதல், மகிழ்தல். செப்புவர் - சொல்வர்.

16. நட்சத்திரக் குழந்தைகள்

இச் சிறுக்குதையினை எழுதியவர் புகழ் பெற்ற எழுத்தாளர் பி. எஸ். ராமையா என்பவராவார். இவர் மதுரை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த வந்தலங்குண்டு என்னும் கிராமத்தில் பிறந்தவர். தமிழகத்திலிருந்து வெளிவரும் ‘ஆனந்த விகடன்’ நடத்திய சிறுக்குதைப் போட்டி ஒன்றில் பரிசு பெற்றதன் மூலம் பிரபலமானவர். ‘மணிக்கொடி’ என்னும் புகழ் பெற்ற பத்திரிகையை 1935ஆம் ஆண்டிலிருந்து நான்கு ஆண்டுகள் சிறுக்குதைப் பத்திரிகையாகவே நடத்தியவர். ‘தமிழ்ச் சிறுக்குதை மன்னன்’ எனப் போற்றப்படும் புதுமைப்பித்தன் முதல் சிறுக்குதை எழுத்தாளர் பலருக்கு மணிக்கொடியில் களம் அமைத்துக் கொடுத்தவர். சிறுக்குதைகளை மட்டுமன்றிச் சிறந்த பல நாடுகளையும் இவர் படைத்துள்ளார். இவருடைய சிறுக்குதைகள் தமிழ்நாட்டுச் சிறுக்குதைத் தொகுப்புக்கள் பலவற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவரது ‘புதுமைக் கோயில்’, ‘பூவும் பொன்னும்’ ஆகிய சிறுக்குதைத் தொகுப்புக்கள் படித்து இன்புறத்தக்கவையாகும்.

கதாபாத்திரங்களின் சிறப்பியல்பு:

நட்சத்திரக் குழந்தைகள் என்னும் குதை ரோகினி என்னும் குழந்தையை முக்கிய பாத்திரமாகக் கொண்டு படைக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் தந்தை சோமசுந்தரம், தாய் ஆகியோர் ஏனைய பாத்திரங்களாவர். தந்தைக்கும் மகனுக்குமிடையேயான உரையாடல்கள் மூலம் குதையின் பெரும்பகுதி கட்டியெழுப்பப் படுகிறது.

“நட்சத்திரங்களுக்குக் கூட அப்பா உண்டா?” எனத் தன் தந்தையிடம் மகன் ரோகினி வினவுகின்றாள். “உண்டு அம்மா” என்று தந்தை பதிலளிக்கிறார். “அவர் யார் அப்பா?” எனக் குழந்தை மீண்டும் கேட்ட போது கவாமி என்று தந்தை கூறுகிறார். தந்தையின் கூற்றுக்களைத் தன் பிஞ்சு மனத்தில் ஆழப் பதித்துக்கொள்கிறது குழந்தை. தொடர்ந்து பல வினாக்களைத் தொடுக்கும் குழந்தை

நடச்திரம் எப்போ பிறக்கும்? என்று கேட்கிறது. சாயங்காலத்தில் என்று பதில் கூறுகிறார் தந்தை. ‘எப்படி அப்பா அது பிறக்கிறது?’ என்று மீண்டும் கேட்கிறாள் ரோகினி. “நாம் சத்தியத்தையே பேசுவதால், நாம் ஒவ்வொரு தடவையும் ஒரு உண்மையைச் சொல்லும் போது ஒரு நடச்திரம் பிறக்கிறது” என்று கூறுகிறார் தந்தை. இதனைக் குழந்தை தனது மனதில் ஆழப்பதித்துக்கொள்கிறது. மாலை நேரங்களில் வானில் வர்ண ஜாலங்களை ஆராய முற்படுகிறது குழந்தை. வானத்தின் ஆழகிலும் நடச்திரங்களின் தோற்றுத்திலும் அது தன் உள்ளத்தையே பறிகொடுத்து விடுகிறது.

ஒருநாள் மாலைப்பொழுதில் வானத்தை நோக்கியபடி அதன் ஆழகில் லயித்து இருக்கிறாள் ரோகினி. திடீரென அவள் கண்ட ஒரு காட்சி அவளை ஏங்க வைத்துவிட்டது. வானிலிருந்து ஒரு நடச்திரம் கீழே விழும் காட்சியே அதுவாகும். அதனைக் கண்டதும் அவள் தன் தந்தையிடம் கண்ணர்மல்க் ஓடி வருகிறாள். “அப்பா நம்ப ஊரிலே யாரோ ஒரு பொய் சொல்லிவிட்டா அப்பா” எனக் கூறுகிறாள். விம்மி விம்மி அழுகிறாள். தன் தந்தை முன்பு சொன்ன வார்த்தைகளை அவள் உள்ளத்தில் பதித்திருந்தமையாலேயே இக்காட்சியைக் கண்டதும் அவள்நினைவுக்கு அது வந்தது எனலாம். நடச்திரங்களின் பிறப்புக்குக் காரணத்தை அறிந்திருந்தமையால் அவற்றின் மறைவுக்கும் அவள் காரணம் கூறினாள் எனலாம்.

இக்கதையின் மூலம் குழந்தை ரோகினி படிப்போர் உள்ளங்களை ஈர்த்துவிடுகிறாள். அவளது கேள்விகளுக்கு விடையளிக்கவே தந்தையார் தடுமாறுவதைக் காண முடிகிறது. குழந்தைகள் புதியன் அறியும் ஆவல் மிக்கவர்கள். அவர்கள் வினாக்கள் மூலம் புதிய புதிய விடயங்களைக் கற்றுக்கொள்ள விரும்புவார்கள் என்பதை இக்கதை வாயிலாக உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது. எனிய தமிழில் சிறுச்சிறு வசனங்கள் மூலம் கதையினை வளர்த்துச் செல்லும் கதாசிரியரின் திறனை இச்சிறுகதை மூலம் நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

இக்கதை நமக்குணர்த்தும் படிப்பினை:

குழந்தைகளுடன் நாம் பேசும்போது மிக்க விழிப்பாக இருக்க வேண்டும். ஏனெனில் நாம் கூறுவனவற்றை அவர்கள் தம் உள்ளங்களில் பதித்துக்கொள்கிறார்கள். கள்ளங் கபடமற்ற அவர்களின் பளிங்கு போன்ற உள்ளங்களில் பதித்துக்கொள்பவை தொடர்ந்தும் மாறாது நிலைபெற்றிருக்கும் என்பதற்கு இக்கதையே தக்க சான்றாகும். ஆறு வயதுச் சிறுமியான ரோகினி நட்சத்திரங்களைப் பற்றித் தந்தையார் கூறியவற்றை தன் உள்ளத்தில் ஆழப் பதித்திருந்தமையாற்றான் ஒரு நட்சத்திரம் கீழே விழுவதைக் கண்டதும் யாரோ ஒருவர் பொய் சொல்லி விட்டார் என்று அப்பாவுக்குக் கூறுகிறாள். எனவே குழந்தைகளுடன் பேசும்போது நாம் கவனமாக இருக்க வேண்டும் என்னும் படிப்பினையை இக்கதை நமக்குணர்த்துகிறது.

மேலும் நாம் குழந்தைகளுக்கு நல்ல கருத்துக்களையே சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற உண்மையையும் இக்கதை நமக்குணர்த்துகிறது.

இயற்கையின் அழகுகளைக் குழந்தைகள் காணவும் அவற்றில் வயித்து இன்புறவும் நாம் தடையாக இருக்கக் கூடாது என்ற உண்மையையும் இக்கதை நமக்குணர்த்துகிறது. புதிய புதிய விடயங்களை அறிந்துகொள்ளக் குழந்தைகள் வினாக்களை எழுப்பும் போதெல்லாம் அவற்றிற்கு விடையளிக்காது தட்டிக்கழித்தல் ஆகாது. அவ்வாறு செய்வதால் அவர்களாது தேடல் தடைப்படும். இந்த உண்மையையும் நாம் மனதில் கொள்ள வேண்டும்.

நட்சத்திரக் குழந்தைகள் என்னும் இச்சிறுகதை பெற்றோருக்கு நல்ல படிப்பினையைத் தரும் கதையாக அமைந்துள்ளது எனலாம்.

17. நந்திக் கலம்பகம்

நம் அன்னைத் தமிழில் உள்ள சிறந்த இலக்கியங்களில் நந்திக்கலம்பகம் தனித்துவம் வாய்ந்தது, சுவையானது. தொண்டை மண்டலத்தை ஆட்சி புரிந்த பல்லவ மன்னானான் நந்திவர்மனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப்பட்டது.

நந்திவர்மன்:

நந்திவர்மன் தந்திவர்மன் என்ற பல்லவ மன்னானின் மைந்தன். இவனது ஆட்சிக் காலம் கி.பி. 825 முதல் 850 வரையென வரலாறு கூறுகிறது. கங்கர், சாளுக்கியர் என்ற தென்னாட்டு மன்னர்களையும் போர்க்களத்தே புறமுதுகிடச் செய்த பெருவீரன் இவன். பேரரசனாக விளங்கிய இம்மன்னன் நிகழ்த்திய போர்களுள் தெள்ளாற்றுப் போர் குறிப்பிடத்தக்கது. இப்போரைப் பற்றிப் பல பட்டயங்களும் கல்வெட்டுக்களும் சிறப்பாகக் கூறுகின்றன.

சிறந்த சிவபக்தனான் நந்திவர்மன் பல்வேறு சிவப்பணிகளை மேற்கொண்டுள்ளான். இதன் காரணமாகச் சைவசமய நாயன்மார்களில் ஒருவராக (கழற்சிங்க நாயனார்) இவர் போற்றப்பட்டார் என்பார்.

நந்திக்கலம்பகம் நந்திவர்மனுடைய கொடை, வீரம், புகழ், பக்தி, தமிழறிவு, பண்பாடு அனைத்தையும் நன்கறிந்த புலவர் ஒருவரால் பாடப்பெற்றதாகும். இதனைப் பாடியவர் யார் என்பது இதுவரை புலனாகவில்லை. அவர் எத்தனை பாடல்கள் பாடியிருந்தார் என்பதும் தெரியவில்லை. இந்நாலில் நூற்றுப் பதினாறு பாடல்களே கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன.

நந்திக்கலம்பகம்:

தெள்ளாற்றுப் போரில் வெற்றி பெற்ற நந்திவர்ம பல்லவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப் பெற்ற நந்திக்கலம்பகம்

வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்க கலம்பகமாகத் திகழ்கிறது. “நந்தி கலம்பகத்தால் மாண்ட கதை நாடறியும்” என்பது சோமேசர் முதுமொழி வெண்பாவில் வெளிப்படும் கருத்தாகும். இக்கதையின் விளக்கமாகவே நந்திக்கலம்பகம் அமைந்துள்ளது.

அன்னைத் தமிழின் மீது கொண்ட ஆராத அன்பினால், தமிழ்க் கவிதையின் மீது கொண்ட தணியாத ஆர்வத்தால், தமிழ்ப் புலவன் மீது கொண்டுள்ள பற்றுதலால் நாடாண்ட மன்னன் ஒருவன் தன்னையே அர்ப்பணித்து உயிர் நீத்தான் என்றால் அப்பெருமை நந்திவர்மனுக்கே உரியதாகும். அவனது கதையைப் புலவர் முத்துப்பிள்ளை பின்வருமாறு உரைக்கின்றார்.

“தந்திவர்மனுக்கு கதம்ப அரசன் மகள் வயிற்றில் மூன்றாம் நந்திவர்மன் பிறந்தான். தந்திவர்மனுக்கு இயல்பாகவே பட்டத்தரசிகள் மூலம் ஆண்மக்கள் நால்வர் இருந்தனர். எனவே பட்டத் தரசிகளின் மக் களே அரசரிமை பெறுவதை எதிர்பார்த்திருந்தனர். இந்நிலையில் தந்திவர்மன் இறந்ததும், நந்திவர்மன் தன்னுடைய பேராற்றலால் பல்லவப் பேரரசைத் தனக்குரியதாக்கிக் கொண்டான். இதனையறிந்த அந்நால்வரும் நந்திவர்மனை எவ்வாறேனும் கவிழ்க்க வேண்டும் என்று சூழ்சி செய்தனர். அச்சுழுச்சியில் ஒன்றே நந்திக் கலம்பகம் பாடப்பட்டதாகும் என்பர்.

அந்நால் வரில் ஒருவன் சமனைத் துறவியாகவும் தமிழறிஞாகவும் விளங்கினான். அவன் வசைக் குறிப்புகள் வைத்துச் செய்யுள் இயற்றுவதில் மிக்க வல்லவன். எனவே நந்திவர்மனைக் கொல்லுவதற்காக நந்திக்கலம்பகத்தைப் பாடி அதில் இரண்டு பொருள் தோன்றுமாறு வசைக் குறிப்புகளை வைத்தான். அப்பாடலை அவன் பலமுறை பாடிக்கொண்டு பிச்சைக்குச் சென்றான். காஞ்சிபுரத்தில் இருந்த கணிகை ஒருத்தி அப்பாடல்களை விரும்பிக் கற்றாள். ஒருநாள் அவள் அப்பாடலைப் பாடிக்கொண்டிருக்கும் போது ‘வானுறு மதியை அடைந்தது

உன வதனம்' என்னும் வரிகளைக் கேட்ட ஊர்க் காவலர்கள் அரசனிடம் சென்று கூறினார். உடனே மன்னன் அக்கணிகையை வரவழைத்தான். அப்பாட்டைப் பாடியது யார் எனக் கேட்டான். அவள் சமனத் துறவி ஒருவரிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டதாகக் கூறினாள். அத்துறவியை மன்னன் வரவழைத்தான். அப்பாடல்களைக் கூறுமாறு பணித்தான். ஆனால் துறவி அதற்கு இணங்கவில்லை. மன்னன் ஆணையிட்டான். துறவி வேண்டுகோள் விடுத்தான். "நான் பாடுகிறேன். ஆனால் அப்பாடல்களைக் கேட்கும் போது சில வரையறைகள் உண்டு. அவற்றிற்கு இணங்க வேண்டும்" என்றான். மன்னனும் உடன்பட்டான். அதன்படி பச்சை ஒலைகளால் நூறு பந்தல்கள் அமைத்தனர். ஒவ்வொரு பந்தலிலும் அரசன் அரசனுக்குரிய கோலத்தோடு வீற்றிருந்து பாடலைக் கேட்டான். ஒரு பந்தலில் இருக்கும் போது ஒரு பாட்டினைத் துறவி பாடுவான். உடனே பந்தல் ஏரிந்துவிடும். அரசன் அடுத்த பந்தலுக்குச் செல்வான். இவ்வாறே 99 பந்தல்கள் ஏரிந்து விட்டன. கடைசியாக ஈம் விறகுகள் அடுக்கப்பட்ட மேடையில் அரசன் பிணம் போலப் படுத்துக் கொண்டான். துறவி பாடலைப் பாடினான். அப்போது பாடிய பாடலே 'வானுறு மதியம்' என்னும் பாடலாகும். இப்பாடலைப் பாடியதும் மன்னனின் உடலிலும் விறகிலும் தீப்பற்றிக் கொண்டது. மன்னன் இறந்தான்". இதுவே மன்னன் மாண்ட கதையாகும்.

1. செவிலி இரங்குதல்

"கோட்டை இடித்தகழ் குன்றாக்கிக்
 குன்றகழ் ஆக்கித் தெவ்வர்
 நாட்டை மிதிக்கும் கடாக்களிற்
 றான்நந்தி நாட்டினில் பொன்
 தோட்டை மிதித்தந்தத் தோட்டு
 பாய்ந்து சருள் அளகக்
 காட்டை மிதிக்கும் கயந்கண்ணி
 யோசுரம் கால் வைப்பதே"

பதவுரை:

கோட்டை இடித்து - (பகைவர் நாட்டின்) கோட்டையைத் தன் கொம்புகளால் குத்தித் தகர்த்து, அகழ் குன்று ஆக்கி - அங்குள்ள அகழிகளின் பள்ளத்தை அவற்றைக் கொண்டு கொட்டி நிரப்பி மலைபோல் மேடாக ஆக்கி, குன்று அகழ் ஆக்கி - மலைபோல் உயர்ந்த மதில்களை இடித்துக் கீழே பள்ளமாகச் செய்து அகழியாக உண்டாக்கி, தெவ்வர் நாட்டை மிதிக்கும் - பகை மன்னர்களின் நாட்டுக்குள் (வெற்றியுடன்) தன் கால்களை வைத்துச் செல்கின்ற, கடாக் களிற்றான் - களிற்று யானையை உடையவனான, நந்தி நாட்டினில் - நந்தி மன்னனுக்குரிய நாட்டினிடத்தே, பொன் தோட்டை மிதித்து - பொன்னாலான காதணியையும் கடந்து சென்று, அந்தத் தோடு ஊடு பாய்ந்து - அந்தத் தோடுகளுள்ள காதுகளின் நடுவிடத்தில் சென்றேறி, சுருள் அளகக் காட்டை மிதிக்கும் - சுருள் போன்ற சூந்தலாகிய காடுவரை போய் மீள்கின்ற, கயல் கண்ணியோ - கெண்டை மீனை ஒத்த கண்களையுடைய என்மகளோ, சுரம் கால் வைப்பது - நடத்தற்கரிய இப்பாலை நில வழியில் கால் வைத்து நடந்து செல்வது.

பொழிப்புரை:

கோட்டையை இடித்து அகழியை மலைபோல் தூர்த்து மலை போல் உயர்ந்த இடங்களை அகழி போலாக்கிப் பகைவரின் நாட்டை மிதித்துச் செல்லும் ஆண்யானையை உடைய நந்தி வர்மனின் நாட்டில், காதில் அணிந்த பொன்னாலான தோட்டை மிதித்து அத்தோட்டினாடே சென்று சுருண்ட சூந்தலாகிய காட்டை மிதிக்கின்ற, கெண்டை மீன் போன்ற கண்களையுடைய மகளோ, இந்தக் காட்டில் கால் வைத்து நடந்து செல்வது? (அந்தோ! பஞ்சினும் மெல்லிய கால்களை இதில் எப்படி வைத்தாளோ? எவ்வாறு நடந்து சென்றாளோ! ஆ! கொடுமையே)

விளக்கவுரை:

கோட்டை - நந்தி மன்னனுடைய யானைகள் பகை மன்னர் நாட்டில் போருக்குப் புகுந்தால் வறிதே (சம்மா) திரும்புவதில்லை. அங்குள்ள

கோட்டை கொத்தளங்களை எல்லாம் இடித்துத் தகர்த்து, கோட்டையின் கீழே உள்ள கட்டடம் வரை தோண்டி அகழி போல் ஆக்கிவிடும் என்றும் இடித்த அக்கோட்டையின் இட்டிகளைக் கொண்டு அகழியைத் தூர்த்துவிடும் என்றும் கூறுவதால் நந்தி மன்னனின் வீரச் சிறப்பு எதிர்த்தோர் கெட்டொழிவதும் கூறப்பட்டன. இத்தகைய மன்னன் நாட்டில் இவ்வாறு இவள் செல்வது என்று உடன் போக்கில் சென்ற தலைவியை நினைத்து அவளைத் தேடிச் சென்ற செவிலி வருந்துந் துறையில் அமைந்தது இப்பாடலாகும்.

இப்பாடலில் காணப்படும் சிறப்புக்கள்:

நந்திவர்மனின் களிற்றியானைகளின் செயல்களைக் கூறுவதன் மூலம் அம்மன்னனின் வீரத்தையும் அவனை எதிர்த்தோர் கதியினையும் இப்பாடல் மூலம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. பகைவர்தம் கோட்டையினை - மதில்களை இடித்துத் தள்ளிக் கோட்டை கொத்தளங்களை அழிக்கும் யானைகள் அகழிகளை மேடாக்குவதோடு மலைபோல் உயர்ந்த மதில்களைத் தகர்த்து அகழிகளாக்கி விடுவதாகவும் புலவர் கூறும் கவித்திறன் நயத்தற்குரியது. பெற்ற தாயினும் பெரிதுவந்து வளர்த்த நற்பேறுடையளான செவிலித்தாய் தலைவியின் பிரிவு கண்டு தாங்கொணாத் துயருடன் தலைவியைத் தேடுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. தலைவியின் பிரிவு கண்டு அவளைத் தேடிச் சென்ற செவிலித்தாய், அவளது காலடிச் சுவட்டைப் பின்பற்றிச் சென்றாள். கொடுங் காட்டுவழி அச்சவடு போயின. அக்காட்டின் கொடுமையைக் கண்டு தாங்கலாற்றாது “சுரம் கால் வைப்பதே” என்று கூறிப் பதறுகிறாள். இதில் தாய்மையின் உள்ளப்பண்பு பளிச்சிடுகிறது. சுருங்கக்கூறின், இப்பாடல் மூலம் நந்திவர்மனின் போர் யானைகளின் செயல்களும் அவற்றின் வீரத்தைக் குறிக்கும் வகையால் மன்னனின் வீரமும், தலைவியின் பிரிவும், செவிலித்தாயின் கவலையும் நன்கு புலப்படுத்தப்படுகிறது.

அரும்பத விளக்கம்:

பொன்தோடு - காதில் அணியும் பொன்னாலான தோடு. சிறந்த இலக்கணம் அமைந்த மங்கையர்க்குக் கண்கள் நீண்டு காதளவோடு இருப்பது இயற்கை. மிதித்தல் - கடத்தல் என்னும் பொருளில் வந்தது. குன்று - மலை. தெவ்வர் -

பகைவர். கடாக்களிறு - ஆன் யான். சுருள் அளகம் - சுருண்ட கூந்தல். கயற்கண்ணி - கயல் மீனைப் போன்ற கண்களையுடையவள். அளக்காடு - கூந்தல் காடு போல் அடர்ந்திருப்பதால் புலவர் பெரும்கள் காட்டேறே வழங்குவர். “ஜம்பாற் காடும் சுமக்கும் கரும்பே” என்று குமரகுருபரர் பாடியிருப்பதும் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது.

2. மேக விடுதாது

“ஓடுகின்ற மேகங்காள்! ஓடாத தேரில் வெறும் கூடு வருகுதென்று கூறுங்கள் - நாடியே நந்திச்சீ ராமனுடைய நல்நகரில் நல்நுதலைச் சந்திச்சீர் ஆமாகில் தான்”

பதவரை:

ஓடுகின்ற மேகங்காள் - நில்லாமல் விரைந்து செல்கின்ற மேகங்களே, நந்தி சீராமன் உடை நல் நகரில் - இராமபிரான் போன்ற நந்தி மன்னனுக்குரிய சிறந்த கச்சி நகரிலே. நல்நுதலை அழிய நெற்றியினை உடையவளாகிய என் காதலியை, சந்திச்சீர் ஆமாகில் - நேரில் நீங்கள் காண நேர்ந்தால், ஓடாத தேரிலே - விரைந்து செல்லாத தேரினிடத்தே, நாடி - உன்னை விரும்பி, வெறும் கூடு வருகுது என்று கூறுங்கள் - உள்ளீடு இழந்த வறிய வெற்றுடல் ஒன்று வந்துகொண்டிருப்பதாகச் சொல்வீர்களாக!

பொழிப்புரை:

எனக்கு முன்னதாக ஓடுகிற மேகங்களே! நீங்கள் சிறந்த இராமனான நந்திவர்மனின் நல்ல நகரத்திலே உள்ள நல்ல நெற்றியையுடைய என் மனைவியைக் கண்மரானால், உங்களுக்கு ஒப்பாக ஓடாத இந்தத் தேரில் உயிரற்ற உடம்பு வருகின்றது எனக் கூறுங்கள்.

விளக்கவரை:

தலைவர்கள் இலைறுத்தலில் இணைந்து தலைவியுடன் இடையறா இன்பம் துய்த்தான். அப்பால் இலைறும் நல்லறமாக மேலும் நடத்தற்குப் பொருள் ஈட்டக் கருதினான். பொருளின்றேல் நினைத்தவை சிறப்புற

நிகழாதல்லவா? ஆதலின் பொருள் தேடும் பொருட்டுத் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான். பொருள்டியதும் அவன் குறித்த கால எல்லையும் வந்தது. ஊர் நோக்கி விரைகின்றான். மேகங்கள் கண்ணங்கரேல் என்று கறுத்து வாணிடமொங்கும் பரந்து விரைந்து ஒடிக்கொண்டிருந்தன. தலைவன் அவற்றை நோக்கினான். அவை கடும் வேகத்தில் செல்வது கண்டான். “ஆ! இம்மேகங்கள் எவ்வளவு விரைந்து செல்கின்றன. நம் தேர் நகர்ந்துதான் செல்கிறது. குதிரைகள் விரைந்து சென்றில்” என்று கருதினான். பின்னும் அவன் “எவ்வளவு விரைந்து செல்லினும் இம்மேகங்கட்குமுன் நம் தேர் விரைந்து செல்ல இயலாது” என எண்ணினான். அவ்வெண்ணத்தி னிடையே இவற்றையாவது போனவுடன் தன் காதலிக்குச் சொல்லச் செய்வோம் எனக் கருதி, மேகங்களைத் தூது விடுகிறான்.

ஓடுகின்ற மேகங்காள்! ஓடாது நகர்ந்து மெல்ல வருகின்ற தேரில் கூடு வருகின்றது என்று என் மனைவிக்கு முன்னரே அறிவியுங்கள். நீங்கள் போகின்ற வேகத்தில் அவளை எங்கே சந்திக்கப் போகிறார்கள்? ஒருவேளை அவளைச் சந்தித்தால் (காண நேர்ந்தால்) இச்செய்தியை மட்டும் கூறுங்கள் என்று வேண்டுகின்றான்.

தன் மனைவியிடம் கூறுவேண்டிய செய்தியைக் கூறுகின்றான். அவ்வாறு கூறியதன் மூலம் தேரை விரைந்து செலுத்தும்படிப் பாகனுக்கு உணர்த்தினான். தலைவனின் உயிர் தலைவியிடத்து உள்ளதாக முன்னர் கூறப்பட்டுள்ளதால், சன்னு உயிரற்ற உடல் வெறுங்கூடு என்று கூறப்பட்டது.

இப்பாடலில் காணப்படும் சிறப்புக்கள்:

தலைவனின் தவிப்பை இப்பாடல் புலப்படுத்துகிறது. ஓடுகின்ற மேகங்களை நோக்கும் போது அவனது எண்ணங்கள் அவற்றிலும் விரைவுறுகின்றன. ஆனால் அவனது தேரோ வேகம் குறைந்ததாகச் செல்வதை உணர்கிறான். தான் வரும் செய்தியைத் தன் மனைவிக்குத் தெரிவிக்க வேண்டுமென விரும்புகின்றான். விரைந்து செல்லும் மேகங்களிடம் தனது செய்தியைத் தன் மனைவியிடம் கூறுமாறு வேண்டுகின்றான். அவனது எண்ண ஒட்டத்திற்கு ஈடுகொடுக்கவல்லன மேகங்கள்தான் என உணர்ந்து செயற்படுகிறான்.

தலைவனின் உயிர் ஏற்கனவே தலைவியிடம்தான் உள்ளது. அவனது உயிரற்ற உடலே தேரில் இருப்பதாகக் கருதுகிறான். எனவேதான் உங்களுக்கு ஒப்பாக ஓடாத தேரில் கூடு - உயிரற்ற உடம்பு வருகின்றதெனக் கூறுங்கள் என்கிறான்.

இப்பாடலில் நந்திவர்மனை ஸ்ரீ இராமருக்கு ஒப்பாகக் கருதும் புலவரின் கவித்திறன் நயத்தற்குரியது. “சந்திச்சீ ஆம் ஆகில்” என்பதன் மூலம் மேகங்கள் செல்லும் வேகத்தில் என் மனைவியை எங்கே சந்திக்கப் போகின்றீர்கள்? என்ற ஜயமும் தொனிக்கின்றது. இதன் மூலம் ஒடும் மேகங்களின் விரைவைப் புலப்படுத்தும் புலவர் தலைவன் இங்கு உள்ளீடு அற்ற - உயிரற்ற உடலுடன்தான் வருகின்றான் என்ற செய்தியைப் புலப்படுத்துகின்றார்.

புலவரின் கற்பனை ஓட்டம் மேகங்களின் ஓட்டங்களையும் தாண்டிச் செல்வதை இப்பாடலில் நாம் காண முடிகிறது. மனைவியைப் பிரிந்து கணவன் படும் துயரினை உணர்த்த அவன் தனது உடலை வெறுங்கூடு எனக் குறிப்பிடுகிறான்.

சுருங்கக்கூறுகின், இப்பாடல் தலைவன் தலைவி மீது கொண்ட அன்பையும், தலைவியிடமே தன் உயிர் இருப்பதையும் மேகங்களைத் தாது விடுவதனையும், உயிரற்ற வெற்றுடலே தேரில் வந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதையும் உணர்த்துகிறது எனலாம்.

அரும்பத விளக்கம்:

மேகங்காள் - பன்மைவிளி, ஓடுகிற, ஓடாத என்பன முரண்தொடை அழகு தோன்ற நின்றன. வெறுங்கூடு - வெற்றுடல், தலைவியைக் காண எண்ணாக்கொண்டு வருகின்ற தலைவனுக்கு உயிர் தலைவியிடத்தே இருக்கின்றது. உயிர் நின்ற உடம்பென்பது உணர்வு, எண்ணம் உள்ளது. அவை இல்லாதது உயிரற்ற உடலாகும். இதனையே வள்ளுவரும் ‘அன்பின் வழியது உயிர்நிலை, அதிலார்க்கு என்பு தோல் போர்த்த உடம்பு’ என்றார். ஆதலால் வேறு நினைவன்றி வரும் தன் உடலை வெறுங்கூடு என்றான். நல்நுதல் - நல்ல நெற்றியையுடைய தலைவி, வருகுது - வருகிறது, சந்தித்தல் - நேரிற் காணல்.

3. நிலவைப் பழித்தல்

“மண்ணெல்லாம் உய்ய மழைபோல் வழங்குகரத்
தண்ணுலா மாலைத் தமிழ்நந்தி நல்நாட்டில்
பெண்ணிலா ஊரில் பிறந்தாரைப் போலவரும்
வெண்ணிலா வேயிந்த வேகமுனக்கு ஆகாதே”.

பதவுரை:

மண் எலாம் உய்ய - இவ்வுலகில் உள்ள யாவரும் நன்கு வாழ், மழைபோல் வழங்குகரம் - மேகத்தைப் போலக் கொடுக்கின்ற கைகளையுடைய, தண் உலா - இன்பம் உலவுகின்ற, மாலை - இயற்கைப் பண்பு பொருந்திய, தமிழ் நந்தி - தமிழ் மொழிக்குரியனான நந்திமன்னனது, நல்நாட்டில் - பயனுள்ள நாட்டின் கண்ணே, பெண் இலா ஊரில் - பெண் பிறப்பே இல்லாத நகரிலே, பிறந்தாரைப் போல வரும் - பிறந்தவர்களைப் போல் இரக்கமில்லாமல் தோன்றும், வெண்ணிலாவே - வெண்ணிறமுடைய சந்திரனே, இந்த வேகம் - இந்தக் கொடிய தன்மை, உனக்கு ஆகாது - உனக்கு இருப்பது தகாது.

போழிப்புரை:

இவ்வுலகில் உள்ளார் யாவரும் நன்கு வாழ், மழை போலக் கொடுக்கும் கையை உடைய குளிர்ந்த உலா மாலையைப் பெற்ற தமிழை நஞ்கறிந்த நந்திவர்மனின் நாட்டில் பெண் இல்லாத ஊரில் பிறந்தவர்களைப்போல் என்மேல் கொடுமை மிக இரக்கமில்லாமல் வருகின்ற வெண்ணிலாவே! உனக்கு இக்கொடுமை ஆகாது.

விளக்கவுரை:

நந்தி மன்னனுக்குரிய கச்சிவள் நாட்டில் காளைப் பருவக் கட்டழகன் ஒருவனை, உருவிலும் அறிவிலும் உயர்ந்த மங்கை நல்லாள் ஒருத்தி காதல் கொண்டாள். காதல் செஞ்சை வருத்திற்று. அன்று மாலை வந்தது. இவனுக்கு மயக்கத்தை விளைவித்தது. இரவு குழந்தது. இருள்

பரவிற்று சந்திரனும் தோன்றினான். அன்று நிறைநிலா தன் தண்ணிய கதிரை அள்ளிச் சொரிந்தான். இவளுக்குக் காதலால் அக்கதிர்கள் சுடு நெருப்பெனச் சுட்டு வாட்டின. படுத்தாள், எழுந்தாள், இருந்தாள், விழுந்தாள். கதிர்கள் பொழிவது நின்றபாடில்லை. அப்போது நிலவை நோக்கி அவள் உரைத்தவையே இப்பாடலாகும்.

எம் மன்னன் நந்திவர்மன் நாட்டில் வறுமையாளரே இல்லை. அவன் கொடையால் யாவரையும் வாழ்வித்தான். அன்றியும் தமிழையும் நன்கறிந்தவன். அத்தகைய சிறப்பு மிகுந்த நந்திவர்மனின் நாட்டில் பெண் பிறப்பே இல்லாத நகரில் பிறந்தாரைப்போல் இரக்கமில்லாமல் நீ தோன்றுகின்றாயே என வெண்ணிலாவை அப்பெண் இகழ்கிறாள். இந்தக் கொடுமை உனக்கு வேண்டாம் என்கிறாள். வெண்ணிலவு அவளுக்குத் தாங்கேரணா வேதனையை அளிப்பதே இதற்குக் காரணமாகும்.

இப்பாடலில் காணப்படும் சிறப்புக்கள்:

தனது அன்புத் தலைவன் பிரிந்த பொழுது, அப்பிரிவுத் துயரால் வருந்தும் தலைவி, வெண்ணிலவு வரக் கண்டு இரங்கும் வகையில் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. நந்திவர்மனின் கொடைச் சிறப்பினையும் அவனது நாட்டின் சிறப்பினையும் எடுத்துக்கூறும் தலைவி வெண்ணிலவைக் கண்டு பெரிதும் வருந்துகிறாள். பெண்பிறப்பே இல்லாத ஊரில் பிறந்தவர்களைப்போல் என்மேல் கொடுமை செய்கின்றாயே! இது உனக்கு ஆகாது என்கிறாள். பெண்ணாகிய என்மீது இரக்கமின்றிச் கடுகிறாயே என்கிறாள். சந்திரன் குளிர்ச்சியைத் தருபவன். அவனது வரவு இவளுக்குச் சுடு நெருப்பாக விளங்குகிறதாம். இது தலைவியினது பிரிவுத் துயரின் வெளிப்பாடேயாகும்.

‘இந்த வேகம் உனக்கு ஆகாது’ என்று கூறுவதன் மூலம் வெண்ணிலவின் மீது அவள் கொண்ட வெறுப்பு புலனாகிறது. வெண்ணிலவின் வரவைப் பெண்கள் வரவேற்பது இயற்கை. ஆனால் இங்கே வெண்ணிலவின் வரவைத் தலைவி வெறுப்பதும் இகழ்வதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

“மண்ணெல்லாம் உய்ய மழை போல் வழங்கும் கரத் தண்ணுலா மாலைத் தமிழ் நந்தி...” எனக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் நந்திவர்மனின் கொடைச் சிறப்பும் தமிழ்ப் பற்றும் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

அரும்பத விளக்கம்:

மண்ணெல்லாம் - உலகில் உள்ளார் அனைவரும், மழைபோல் - மேகத்தைப் போல, தன் - குளிர்ச்சி, பெண்ணிலா - பெண் பிறப்பே இல்லாத, வெண்ணிலாவே- சந்திரனே, உனக்கு ஆகாது - உனக்குத் தகாது.

4. காலம்

மங்கையர்கண் புனல் பொழிய மழை பொழியும் காலம்
மாரவேள் சிலைகுனிக்க மயில் குனிக்கும் காலம்
கொங்கைகளும் கொன்றைகளும் பொன் சொரியும் காலம்
கோகனக நகைமுல்லை முகைநகைக்கும் காலம்
செங்கைமுகில் அனைய கொடைச் செம்பொன்பெய் ஏகத்
தியாகியெனும் நந்தியருள் சேராத காலம்
அங்குயிரும் இங்குடலும் ஆனமழைக் காலம்
அவரோருவர் நாமோருவர் ஆனகொடுங் காலம்.

பதவுரை:

(என் அன்புடைத் தோழி! இக்காலக் கொடுமையை என்னென்பேன். கூறுவேன் கேள்சீ!) மங்கையர் கண் புனல் பொழிய - (கணவன் பிரிவையாற்றலாற்றாத) மங்கையரின் கண்களினின்றும் நீர் பெருக்கெடுத்து ஓடும்படி, மழை பொழியும் காலம் - மேகங்கள்.. மழை பெய்கின்ற கார்காலமும் இதுவேயாகும். மாரவேள் சிலை குனிக்க - மன்மதனானவன் தன் கரும்பு வில்லை வளைத்து மலர்ம்பைத் தொடுக்க, மயில் குனிக்கும் காலம் - ஆண்மயில்கள் ஆடுகின்ற காலமும் இதுவேயாகும். கொங்கைகளும் கொன்றைகளும்- கொங்கை (தனங்களும் கொன்றை மரங்களும், பொன் சொரியும் காலம்- முறையே பொன் போன்ற தேமலும் மலர்களும் மிகுதியாக மலர்கின்ற காலமும் இதுவேயாகும்.

கோகனக நகை மூல்லை முகை - தாமரைகளும் ஓளிபொருந்திய மூல்லைக் கொடிகளும் தத்தம் செவ்வியரும்பு கொண்டு, நகைக்கும் காலம் - மலர்கின்ற காலமும் இதுவேயாகும். முகில் அனையா - மேகத்தையொத்த, கொடைச் செங்கை - (கைம்மாறு கருதாது) கொடுத்தலையுடைய சிவந்த கைகளினால், செம்பொன் பெய் - (இரவலர்களுக்குச்) சிறந்த பொன்னைப் பெய்தருஞ்சின்ற, ஏக தியாகி எனும் - ஒப்பற்ற தன்னலந் துறந்தவனான, நந்தியருள் சேராத காலம் - நந்தி மன்னனது அருளானது (அவன் காதல் மங்கையர்க்கு) கிட்டாத காலமும் இதுவேயாகும். அங்கு உயிரும் (நம் கணவர் வாழும்) அத்தொலை நாட்டின்டத்தே என் உயிரும், இங்கு உடலும் இவ்விடத்தே என் உடலும், ஆன மழைக்காலம் - ஆகித்தனித்தனியே இருக்கச் செய்த கார்காலமும் இதுவேயாகும், அவர் ஒருவர் - அக்கணவர் தன்னந்தனியாகவும் நாமொருவர்-நாமொருவராகவும் ஆக்கிய, கொடுங்காலம் - கொடுமையுடைய காலமும் இதுவேயாகும்.

பொழிப்புரை:

இக்கார்காலம் தலைவனைப் பிரிந்த மகளிரின் கண்கள் நீரைச் சொரியும்படி மழை பெய்யுங் காலம். மன்மதன் வில்லை வளைக்க மயில்கள் கூத்தாடும் காலம். மகளிரின் கொங்கைகள் பொன் போன்ற பசலை (தேமல்) மிகும் காலம். கொன்றை மரங்கள் வெண்ணிறப் பூக்களைப் பூத்து உதிர்க்கும் காலம். செந்தாமரையும் ஓளியையுடைய மூல்லைக் கொடிகளும் அரும்பு கொண்டு விளங்கும் காலம். மேகங்கள் போன்ற கொடைத் தொழிலுடைய செங்கையினால் செம்பொன்னைப் பொழியும் ஒப்பற்ற கொடையாளி என்னும் நந்திவர்மனின் அருளை நாம் பெறாத காலம். தலைவரிடத்தில் உயிரும் இங்கே உடலுமாக இருக்கும் மழைக் காலம். அத்தலைவர் ஒருவரும் நாம் ஒருவருமாகத் தனிமை கொண்ட கொடிய காலம்.

விளக்கவுரை:

தலைவி கணவன் கூறிச் சென்ற கார்காலம் வரக்கண்டு வருந்துவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. கலம்பக உறுப்புகளுள்

காலம் என்பதும் ஒன்றாகும். பாட்டுடைத் தலைவன் நாட்டில் வாழுகின்ற கணவரைப் பிரிந்துறையும் மங்கையர், தன் காதற் கணவர் வேற்று நாட்டுக்குப் பிரிந்து சென்றவர் - வராமை கண்டு வருந்திப் பாடுவதாக இது உள்ளது.

நந்திமன்னனின் நாடு, தங்கள் நாயகரில் தெய்வம், தவம் பிறிதில என்றெண்ணும் கற்புநெறி கொண்ட மங்கையர்களைக் கொண்ட நாடு என இந்நாட்டின் சிறப்புக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. கார்காலம் வந்ததே! இன்னும் காதலர் வந்திலரே. என் செய்வேன் எனத் தலைவி இரங்குவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. கார்காலம் பிரிவத் துயரினால் வருந்தும் தலைவிக்கு மேன் மேலும் துன் பம் தருவதாக விளங்குகின்றதாம்.

இப்பாடலில் காணப்படும் சிறப்புக்கள்:

எதுகை மோனைகள் அசைந்து செல்லும் இப்பாடல் கார்கால நிகழ்வுகளை நமக்கு நினைவுட்டுகின்றது. தம் கணவரைப் பிரிந்து வாழும் மங்கையர்க்குத் துன்பம் தரும் காலம் கார்காலம் ஆகும். தலைவி கார்காலம் கண்டு இரங்குவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. நந்திவர்மன் பயன் கருதாது மழைபோல் கொடுக்கும் கொடையாளியாக இப்பாடலில் காட்சி தருகிறான். செங்கை என்பது சிவந்த கையைக் குறிக்கும். இங்கு நந்திவர்மன் கொடை கொடுத்துக் கொடுத்துச் சிவந்த கையனாகி விட்டான். இதனால் தியாகியாகவும் விளங்குகின்றான். தன்னலம் துறந்தோன் தியாகியாவான். தனக்கென வாழாதோன் என்பது இதன் பொருளாகும். எனவே நந்திவர்மன் தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியானாக விளங்கினான் என்பது இதன்மூலம் புலனாகிறது. தன் கணவன் பிரிவுக்கு ஆற்றாது வருந்தி அவன் போன இடத்தையே எண்ணியெண்ணி உயிரின் உணர்வு அங்கேயே நிற்ப உடல் மட்டும் இங்கே தனிமை கொண்டு தவித்திடும் கற்புடை மங்கையரின் தவிப்பினை இப்பாடல் நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

அரும்பத விளக்கம்:

மங்கையர் - கணவரைப் பிரிந்து வாழ்வோர். கண்புனல் - அழுகைக் கண்ணர். சிலை - வில். குனித்தல் - வளைதல். ஆடுதல். சொரிதல் - உதிர்தல்.

மிகுதியாக உண்டாதலை இங்கு குறித்தது. நகைத்தல் - சிரித்தல். சிரித்தல் போல் இருத்தலால் மலர்தலை நகைத்தல் என்றாள். மேகம், நந்திமன்னன் பயன் கருதாது கொடுக்கும் கொடைக்கு உவமை. செங்கை - சிவந்த கை. மாரவேள் - மன்மதன். கோகனகம் - தாமரை. முகை - அரும்பு. முகில் - மேகம். தியாகி - தன்னலந்துறந்தோன், கொடையாளி.

5. மறம்

அம்பொன்று வில்லொடிதல் நான் அறுதல் நான் கிழவன்
அசைந்தேன் என்றோ
வம்பொன்று குழலாளை மணம்பேசி வரவிடுத்தார்
மன்னர் தூதா
செம்பொன்செய் மணிமாடத் தெள்ளாற்றில் நந்திபதம்
சேரார் ஆனைக்
கொம்பன்றோ நம்குடிலில் குறுங்காலும் நெடுவளையும்
குனிந்து பாரே”

பதவுரை:

மன்னர் தூதா - அரசர் விட்ட தூதுவனே, அம்பு ஒன்று - என் கையில் இருப்பது அம்பு ஒன்றே, வில் ஒடிதல் - என் வில்லானது ஒடிந்து விட்டது, நான் அறுதல் - அதன் பூட்டுக்கயிறும் அறுந்து போயுள்ளது, நான் கிழவன் - நானோ மூப்படைந்தோன் (கிழவன்), அசைந்தேன் என்றோ - தளர்ந்து போயிருக்கிறேன் எனக் கருதியோ, வம்பு ஒன்ற குழலாளை - நறுமணம் பொருந்திய கூந்தலையடைய என் அருமை மகளை, மணம் பேசி வரவிடுத்தார் - திருமணம் பேசி முடிபு செய்தற்கு அம்மன்னர் உன்னை இங்கே அனுப்பினார். (என் ஆற்றலும் எங்கள்குலப் பெருமையையும் அவர் அறியாரோ?) செம்பொன்செய் - சிவந்த பொன்னால் செய்யப்பட்ட, மணிமாடத் தெள்ளாற்றில் அழகிய மணிகளைப் பதித்த மாடங்களையுடைய தெள்ளாற்று நகரில், நிகழ்ந்த போர்க்களத்தில், நந்திபதம் சேரார் - எம் நந்தி மன்னனுடைய திருவடிகளைப் பணியாத பகை வேந்தர்களுடைய,

ஆனைக் கொம்பு அன்றோ - போர் யானைகளின் கொம்புகள் அல்லவா, நம் குடிலில் - நம்முடைய இச்சிறிய குடிசையிடத்தே, குறுங்காலும் - சிறிய தூண்களாகவும், நெடுவளையும் - நீண்ட வளைச் சட்டங்களுமாகவும் அமைக்கப்பெற்றுள்ளன. குனிந்து பார் - (உனக்கு ஜயமிருந்தால் இங்கே வந்து) தலை குனிந்து பார்ப்பாயாக.

பொழிப்புரை:

தூதுவனே! என் கையில் இருப்பது அம்பு ஒன்றே. என் வில்லோ முறிந்து விட்டது. அந்தவில்லின் (நான்) கயிறோ அறுந்து போயுள்ளது. நானோ கிழவன். அதனால் சோர்வடைந்துள்ளேன். தளர்ந்து போயுள்ளேன் என்று எண்ணியோ உன் அரசன் நறுமணம் பொருந்திய கூந்தலையுடைய என் அரிய மகளைத் திருமணம் பேசி வரும்படி உன்னை அனுப்பினான். நம் குடிசையில் உள்ள குறுகிய தூண்களும் நீண்ட வளைச் சட்டங்களும் செம்பொன்னால் செய்யப்பட்ட மணிகள் பதித்த மாடங்களையுடைய நந்திமன்னனின் பாதங்களை அடையாத பகையரசர்களின் யானைகளின் கொம்புகள் அல்லவா? அவற்றைச் சற்றுக் குனிந்து பார்ப்பாயாக. (உனக்குச் சந்தேகமிருந்தால் இங்கே வந்து தலை குனிந்து பார்ப்பாயாக)

விளக்கவரை:

மறவன் ஒருவனுடைய மகளை விரும்பி வேற்றரசன் தூதுவனை அனுப்ப, அத்தூதுவனிடத்தில் அம்மறவன் அவ்வரசனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுக்க விரும்பாது தன்னுடைய வீரச் செயலைக் கூறி மறுத்துரைக்கும் வகையில் அமைந்தது இப்பாடல். கலம்பக உறுப்புகளில் மறம் என்பதும் ஒன்று. மறவனுடைய வீரச் செயலைக் கூறுவது. மகள் மறுத்துரைத்தல் என்னும் துறையைச் சார்ந்தது. போர் மறவன் பண்பை, வீரத்தை இடையில் வைத்து விளக்குவது நூலாசிரியர் கோட்பாடு. அதனை விளக்குவதே இப்பாடலாகும். இதில் மறமகள் தன் பகை வேந்துரின் தூதுவருக்கு தன் மகளைக் கொடுக்க விரும்பாது கூறும் அதேவேளையில் தம் வீரத்தையும் விளக்கும் முறையில் தன் குடிசையில் உள்ள தூண்களும் வளைகளும் பகை வேந்தர்தம்

ஆனைகளின் கொம்புகள் எனச் சுட்டிக் காட்டுகிறான். மறவர் மறத் தன்மையை மறம் என்ற தலைப்பில் புலவர் தந்துள்ளார்.

இப்பாடலில் காணப்படும் சிறப்புக்கள்:

இப்பாடலில் மறமகன் ஒருவன் தன் வீரத் தையும் களப்பெருமையையும் நினைவு கூருகிறான். முதியவனாகி விட்டேன் எனக் கருதியோ மன்னர் எனது அருமை மகளைத் திருமணம் பேசி வரும்படி உன்னை அனுப்பினார் எனக் கேட்கிறான். இதன் மூலம் தன் வீரத்தை நினைவுட்டுகிறான். எனது குடிசையில் உள்ள சிறிய தூண்களும் நெடிய வளைகளும் என்னவென்று நினைக்கிறாய்? அவையெல்லாம் தொள்ளாற்றுப் போர்க்களத்தில் வெற்றி கொண்ட எம் நந்திவர்மனின் திருவடிகளில் பணிந்து வணங்காத பகையரசர்தம் யானைகளின் கொம்புகள். வேண்டுமானால் சற்றுக் குனிந்து பார் என்கிறான் அம்மறவன். இதன் மூலம் தனது வீரத்தை மட்டுமன்றி நந்திமன்னனின் ஒப்பற்ற வீரத்தையும் அவன் சுட்டிக் காட்டுகிறான். வயது முதிர்ந்தாலும் வீரம் சற்றும் குறையவில்லை என்பதை அவனது பதில் நன்கு புலப்படுத்துகிறது.

அரும்பத விளக்கம்:

நாண் - கயிறு. அசைந்தேன் - சோர்ந்தேன், தளர்ந்தேன். வம்பு - மணம். குடில் - குடிசை. வளை - வளைமரம். பதம் - பாதம். சேரார் - பகைவர்.

18. பாரதியார் கவிநயம்

பாரதியார் விழுமிய பொருளும் ஒழுகிய ஒசையும் கொண்ட இனிய தமிழ்ப் பாடல்கள் பலவற்றை உலகுக்கு அளித்துள்ளார். இவரது செய்யுட்களை ஆராய்ந்து கற்ற ஆன்றோர் பலர் இவரை உலகத்திலே சிறந்து விளங்கும் கவிவாணருள் ஒருவராக மதிக்கின்றனர். கவிச்சுவை மாணிடர்க்கு இன்பத்தை விளைக்கும் காலவெல்லை வரையும் இனிமையும் எழிலும் ததும்பி விளங்கும் பாரதியார் பாடல்கள் போற்றப்படுவது நிச்சயம். துண்பத்திலே படிந்து வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்றோர்க்குப் பாரதியாருடைய சுவை நிறைந்த இனிய தமிழ்ச் செய்யுட்களைக் காட்டிலும் சிறந்த மருந்து வேறில்லை. இவைதான் பாரதியாரின் கவிநயம் குறித்த கட்டுரையாசிரியர் தம் கருத்தாகும்.

பாரதியாரின் தேசியப் பாடல்களை மட்டும் படித்தாற் போதாது. அவர் எழுதிய தேசியப் பாடல்களுடன் கண்ணன் பாட்டு, குயில் பாட்டு, வேதாந்தப் பாடல்கள், காட்சிப் பாடல்கள், பாஞ்சாலி சபதம் என்பனவற்றையும் படிக்க வேண்டும். அவற்றின் மூலமே பாரதியாரின் உண்மைப் பெருமையை நாம் உணரமுடியும் என்கிறார் கட்டுரையாசிரியர்.

‘காணி நிலம் வேண்டும்’ என்னும் பாரதியாரின் பாடலின் சிறப்பு

பாரதியாரின் அமிழ்தனைய இனிய பாடல்களுள் ஒன்று ‘காணி நிலம் வேண்டும்...’ எனும் தொடக்கத்தையுடைய பாடலாகும். இயற்கையிலுள்ள அழகையும் பசுமையையும் இனிமையையும் ஒருங்குதிரட்டிப் பாடலாக நமக்கு அளித்திருக்கிறார். முத்துச்சுடர் போன்ற வெண்ணிலவும் பத்துப் பன்னிரண்டு தென்னை மரமும், கீற்றும், இளைரும், காதில் விழும் குயிலோசையும், பாட்டுக் கலந்திட ஒரு பத்தினிப் பெண்ணும், பராசக்தியின் காவலும் இருந்தால் இவ்வையகத்தையே தன்னுடைய பாட்டுத் திறத்தால் பாலித்திடக் கூடும் என்னும் பொருளை அமைத்து இப்பாடலை நயம்பட இயற்றியுள்ளார். இப்பாடல் மனநிறைவைத்தரும் அருமையான

பாடலாக மிளிர்கிறது. மன்னிறைவு என்னும் பொருள் பற்றி பிறமொழியாளர் எழுதிய பாடல்கள் எதுவும் இதனுக்கு இணையாகாது. இயற்கையின் அழகை இரசித்து மகிழும் அருமையான வாய்ப்பினை இப்பாடல் படிப்போர் உள்ளங்களில் பதியச் செய்கிறது. ஆராய்வத்திற்கும் அழகியல் உணர்வும் மிக்க கட்டுரையாசிரியர் கூறும் இக்கருத்துக்கள் நம் உள்ளத்தில் என்றும் நிலைத்திடத் தக்கன எனலாம்.

‘இயற்கை அழகுக் காட்சிகளை வருணிப்பதில் பாரதி நிகரற்றவர்’

பாரதியின் தேசியப் பாடல்களைப் படிப்போர் அவரை ஒரு தேசியக் கவிஞராகவே நினைப்பர். ஆனால் அதற்கும் மேலாக அவர் இயற்கை அழகுகளில் இலயித்துப் பாடிய பாடல்களை நோக்கும்போது, இயற்கை அழகுகளை வர்ணிப்பதில் நிகரற்ற கவிஞராக அவர் காட்சி தருகிறார். இயற்கை அழகு எப்போதும் அவருக்கு ஆனந்தத்தை அளித்தது. வேங்கைகளும் சிங்கங்களும் நிறைந்த காடுகளை வருணிப்பதிலும், நறுமணம் வீசும் மலர்கள் நிறைந்து நேசக் கவிதை சொல்லும் பறவைகளுடன் கூடிய பூஞ்சோலைகளை வருணிப்பதிலும் அவருக்கு நிகரே இல்லை. எடுத்துக்காட்டாக,

“மிக்க நலமுடைய மரங்கள் - பல

விந்தைச் சுவையுடைய கனிகள் - எந்தப்

பக்கத்தையும் மறைக்கும் வரைகள் - அங்கு

பாடி நகர்ந்து வரும் நதிகள்” - என்ற பாடலை நோக்குவோம். இப்பாடலில் மரங்கள், அவைதரும் கனிகள், பக்கத்தை மறைக்கும் மலைகள், அங்கு பாடி நகர்ந்துவரும் நதிகளைக் காட்டுகிறார். மலையிலிருந்து தவழ்ந்து வரும் நதியானது பாடி நகர்ந்து வருவதாகக் காட்டுகின்றார். அக்காட்சியைக் காணும் ஆசையை நம் மனதிலும் தூண்டுகின்றார். மற்றொரு பாடலில் மானும், புலியும், பறவையும், பாம்பும் நம் கண்முன்னே தோன்றுமாறு வனப்புற வருணிக்கின்றார். பகைகளாண்ட விலங்குகள், பறவைகள் கூட அவரது

கவிதையில் பகை மறந்து உறவாடும் காட்சியினைக் காட்டுகின்றார்.

இயற்கை அழகுகளை நன்கு இரசிக்கும் ஆற்றல்மிக்கோரே இயற்கையின் வனப்பினை நன்கு வருணிக்க முடியும். இந்த வகையில் இயற்கை அழகுக் காட்சிகளை வருணிப்பதில் பாரதி இணையற்றவர் எனத் துணிந்து கூறலாம்.

'காதலருடைய மனோபாவங்களைக் கண்ணன் பாட்டில் நன்கு காணலாம்'.

பாரதியார் காதலைப் பெரிதும் மதித்தவர். அதன் சிறப்பினை நன்குணர்ந்தவர். கண்ணன் பாடல்களில் காதலின் சிறப்பினை அழகு படப் பாடியுள்ளார். காதலருடைய மனோபாவங்களை அறிவதில் இவர் தலைசிறந்து விளங்குகின்றார். காதலன் காதலியின் பிரிவாற் றாமையினால் வருந்துவதையும், காதலி காதலன் வராமையால் காதல் நோயாற் பீடிக்கப்படுவதையும் காதலனும் காதலியும் இன்னல்கள் கல்லாம் தீர்த்து கூடும்போது அவர்களடையும் மகிழ்ச்சியையும் கண்ணன் பாடல்களில் பரக்கக் காணலாம்.

'மேனி கொதிக்குதடி...' என்னும் தொடக்கத்தையுடைய பாடலில் காதலி வராதால் காதலன் படும் துங்பத்தை அழகுறப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். அவருடைய குயில் பாட்டிலும் காதலருடைய சோகங்களை நன்கு காணலாம். கண்ணனைக் காதலனாகக் கருதும் பாடல் ஒன்றில் காதலனது காதல் குஞ்சிவிட்டமை கண்டு காதலி அடையும் வாட்டமும் சோகமும் நன்கு புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

'பெண்ணென்னு பூமிதனிற் பிறந்து விட்டால் - மிகப் பீழையிருக்குதட தங்கமே தங்கம்
பண்ணொன்று வேயங்குழலில் ஊதிவந்துவிட்டான்
அதைப் பற்றி மறக்குதில்லைப் பஞ்சையுள்ளமே'.

கண்ணன் குழலோசையில் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்துப் பரிதவிக்கும் பெண்ணின் நிலையையே இப்பாடல் நமக்கு நன்குணர்த்துகிறது. (பீழை - துங்பம். பஞ்சை - ஏழை, சிறுமை,

ஏழ்மை).

‘மழலை இன்பத்தை மாணிடர்க்கு உரைத்த பெருமை பாரதிக்கு உண்டு’.

சின்னஞ்சிறு குழந்தைகள் விளைக்கும் அற்புதமான செயல்களை மனித குலத்துக்கு அழகுற எடுத்துக்கூறிய பெருமை பாரதியாருக்கே உண்டு என்றாலது மிகையல்ல. பெற்றோர்தம் உள்ளம் உருகும் வகையில் அவர் குழந்தைகள் விளைக்கும் மகிழ்ச்சியை கவிதைகள் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

“கண்ணத்தில் முத்தமிட்டால் - உள்ளந்தான்

கள்வெறி கொள்ளுத்தடி

உன்னைத் தழுவிடிலோ - கண்ணம்மா

உன்மத்தமாகுதடி” - எனக் கூறுகின்றார். குழந்தை தரும் இன்பத்திற்கு ஈடு இணையில்லை என்பதற்கு இதுவே தக்க சான்றாகும். இந்த இன்பத்தை விளக்கிடப் பாரதியாரைத் தவிர வேறொரால் முடியும்? உள்ளம் உன்மத்தமாகும் நிலையில் மேற்கொண்டு உரைப்பதற்குத்தான் என்ன இருக்கிறது? பாரதியின் இக்கவிதை வரிகளே நம்மை மயங்க வைத்துவிடுகின்றன.

குழந்தையின் இனிய மழலைச் சொல்லும், மூல்லைச் சிரிப்பும் பெற்றோருக்கு மகிழ்ச்சியை அளிப்பதோடு அவர்களது கோபத்தையும் நீக்கிவிடும். இதனைப் பாரதியார் தம்மை மையமாக வைத்து அழகொளிரக் கூறுகின்றார்.

“சொல்லு மழலையிலே - கண்ணம்மா

துன்பங்கள் தீர்த்திடுவாய்

மூல்லைச் சிரிப்பாலே - கண்ணம்மா

மூர்க்கந் தவிர்த்திடுவாய்”.

மழலைகள் தரும் இன்பத்திற்கு நிகரேதும் இல்லை. இதனைப் பாரதியின் கவிதைகள் பாரினுக்குப் பறைசாற்றுகின்றன.

“பாரதியார் வசன கவிதையின் முன்னோடி”.

பாரதியார் வசன கவிதையின் முன்னோடி எனப் போற்றப் படுகிறார். அவர் வேதங்களை நன்குணர்ந்தவர். அதன் காரணமாக வேத ரிஷிகளின் கவிதை பால் ஸர்க்கப்பட்டவர். அவரது காட்சிப் பாடல்கள் இதற்குச் சான்றாக விளங்குகின்றன. வேதங்களில் உள்ள தெளிவும் ஞானமும் உயர்தரக் கவிச்சுவையும் காட்சிப் பாடல்களில் நிறைந்துள்ளன. வசனநடை போன்ற ஒரு நடையில் பாரதியார் இவற்றை எழுதியுள்ளார். எனினும் இவற்றில் உண்மைக் கவிச்சுவையே நிறைந்துள்ளமையைக் காணலாம். எடுத்துக்காட்டுக்கள்:

1. ஞாயிறே இருளை என்ன செய்து விட்டாய்?
ஒட்டினாயா? கொன்றாயா?
விழுங்கி விட்டாயா?
கட்டி முத்தமிட்டு நின் கதிர்களாகிய
கைகளால் மறைத்து விட்டாயா?
2. “மழை பாடுகின்றது.
அது பலகோடி தந்திகளுடையதோர்
இசைக்கருவி”.
3. இருள் வந்தது, ஆந்தைகள் மகிழ்ந்தன.
காட்டிலே காதலனை நாடிச் சென்ற
ஒரு பெண் தனியே கலங்கிப் புலம்பினாள்.
ஒளி வந்தது. காதலன்
வந்தான். பெண் மகிழ்ந்தாள்”

பாரதியின் பக்திப் பாடல்கள்.

பாரதியின் தெய்வீகம் சம்பந்தமான பாடல்கள் உணர்ச்சிவசமானவை. குறிப்பாகப் பராசக்தி தேவியின் மேன்மையை - சக்தியைப் போற்றாத பாடல்கள் இல்லை எனலாம்.. பராசக்தி எங்கும் நிறைந்திருப்பதை அவர் கண்டார். தேவியின் அருளாலேயே அனைத்தும் நிகழ்வதாக அவர் கருதினார்.

கண்ணியர் நகைப்பினிலும், பொன்னிலும், மணிகளிலும், பூவிலும், பொழில்களிலும் அவள் இருக்கிறாள். அவனுடைய குரத்தனங்களை எடுத்துரைப்பது சாத்தியமில்லை எனக் கருதினார். அதனைப் பாடலாகவே வெளிப்படுத்தினார்.

“சொல்லுக் கடங்காவே - பராசக்தி
குரத்தனங்கள் எல்லாம்
வல்லமை தந்திடுவாள் - பராசக்தி
வாழியென்றே துதிப்போம்”.

இதன்மூலம் பராசக்தி மீது அவர் கொண்டுள்ள பற்று நன்கு புலப்படுகிறது. பராசக்தி மீது மட்டுமன்றி விநாயகர், முருகன், கண்ணன், கலைமகள், திருமகள் ஆகியோர் மீதும் பல பாடல்களை அவர் பாடியுள்ளார். புதுவை மணக்குளத்து விநாயகர் மீது அவர் பாடிய விநாயகர் நான்மணிமாலை மிகச் சிறப்புடையதாகும். சக்தியின் வல்லமையைப் பாரதியைப்போல் வேறு எக்கவிஞரும் உணர் ச்சிபூர் வ மாகப் பாடியிருக்கவில்லை எனலாம். பார்க்குமிடமெங்கும் பராசக்தியின் வடிவையே அவர் கண்டார். அதனைப் பல்வேறு கவிதை வடிவங்களில் வெளியிட்டுள்ளார்.

‘பாரதியார் கவிநயம்’ என்னும் கட்டுரையின் மையக்கருத்து.

பாரதியின் பாடல்களில் காணப்படும் பல்வகைச் சுவைகளை நயத்தை எடுத்துரைப்பதே இக்கட்டுரையின் மையக்கருத்தாக அமைந்துள்ளது. தேசியப் பாடல்கள், இயற்கை வருணனைப் பாடல்கள், காவியப் பாடல்கள், காதல் பாடல்கள், பக்திப் பாடல்கள், காட்சிப் பாடல்கள், வசனநடைப் பாடல்கள் அனைத்திலும் நிறைந்துள்ள கவிதை நயத்தை இக்கட்டுரை மையைப் பொருளாகக் கொண்டு படிப்போர் மனதில் பதிந்திடும் வகையில் விளக்கிச் செல்கிறது.

பாரதியாருக்கு நாம் செய்ய வேண்டிய கைம்மாறு.

பாரதியார் பாடிய தேசியப் பாடல்கள், கண்ணன் பாட்டு, குயில் பாட்டு, காட்சிப் பாடல்கள், வேதாந்தப் பாடல்கள், பாஞ்சாலி சபதம், வசனநடைப் பாடல்கள் அனைத்தையும் நாம்நான்கு படித்துச் சுவைக்க

வேண்டும். அவரது பாடல்களைப் பிற மொழிகளில் பெயர்த்து உலகெங்கும் பரப்ப வேண்டும்.

பாரதியார் பற்றிக் கட்டுரையாசிரியர் கொண்டுள்ள கருத்துக்கள்

பாரதியாரை உலகம் போற்றும் ஒப்பற்ற கவிஞராகக் கட்டுரையாசிரியர் கருதுகின்றார். பாரதியார் பாடிய தேசியப் பாடல்கள், கண்ணன் பாட்டு, குயில் பாட்டு; காட்சிப் பாடல்கள், பாஞ்சாலி சபதம், வேதாந்தப் பாடல்கள் என்பனவற்றைப் படிப்பதன் மூலம் அவரது கவித்திறனை உணர்ந்து கொள்ளலாம் என்கிறார்.

பாரதியார் பாடிய ‘காணிநிலம் வேண்டும்’ என்னும் தொடக்கத்தை உடைய பாடல் இயற்கை அழிகிணையும் இனிமையையும் எடுத்துக் காட்டுவதாகவும் மனநிறைவெத்தரும் அருமையான பாடல் எனவும் கூட்டிக் காட்டுகின்றார்.

காதலரின் மனோபாவங்களை உணர்வு பூர்வமாக எடுத்துக் காட்டுவதில் பாரதியார் நிகரற்றவர் எனக் கூறும் கட்டுரையாசிரியர் அவற்றை எடுத்துக்காட்டுக்களுடன் இனிது விளக்கியுள்ளார்.

குழந்தைகளின் இனிய செயல்களை வருணிப்பதில் பாரதிக்கு இணையானவர் எவருமில்லை எனலாம். ‘கன்னத்தில் முத்தமிட்டால்..’ என்ற பாடலிலும் ‘சொல்லும் மழலையிலே....’ என்ற பாடலிலும் காணப்படும் சுவையினைக் கட்டுரையாசிரியர் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

பராசக்தி மீது பாரதி கொண்ட பற்றினையும் பார்க்குமிடமெங்கும் அவளே தென்படுவதாகப் பாரதி கருதுவதாகவும் கட்டுரை ஆசிரியர் கூட்டிக் காட்டுகின்றார். வசன கவிதையின் முன்னோடியாகப் பாரதி விளங்குகின்றார். அவை வசனநடையில் அமைந்திருப்பினும் கவிதை நயமே அவைகளில் தலைதூக்கி நிற்பதாகவும் கட்டுரை ஆசிரியர் கருதுகின்றார்.

பாரதியின் சொல்லாட்சியை விதந்துரைக்கும் கட்டுரையாசிரியர் பாரதியின் பாடல்களைப் படித்து இன்புறுவதோடு அவரது பாடல்களைப் பிறமொழிகளில் பெயர்த்து உலகெங்கும் பரப்பிட வேண்டுமெனவும் விரும்புகின்றார்.

மாதிரி வினாக்கள்

1. கல்வியின் சிறப்புக்கள் குறித்து மறைமலையாடிகள் கூறும் கருத்துக்களைத் தொகுத்துத் தருக.
2. பாண்டிய மன்னர்து யானையின் செயலினை விளக்குக.
3. ‘மோட்டெருமை வாவிபுக...’ என்ற பாடல் மூலம் கம்பர் எவற்றை விளக்குகின்றார்?
4. நாட்டார் இலக்கியத்தின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டுக்கள் மூலம் விளக்குக.
5. சுயம்வர மண்பத்தில் நளைஞ்சு தமயந்தி கண்டிந்த முறையினை விளக்குக.
6. கு.ப.ராவின் சிறுகதைகளின் சிறப்பியல்புகளைத் தருக.
7. கற்றறிந்தார் கொண்ட அடக்கத்தின் சிறப்பினை விளக்குக.
8. ‘அற்ற குளத்தில்...’ என்னும் முதுரைப் பாடலின் மூலம் ஓளவையார் நமக்குணர்த்தும் படிப்பினைகள் யாவை?
9. ‘கவிச் சக்கரவர்த்தி’ நாடகம் பற்றிய உமது கருத்துக்கள் யாவை?
10. அறிவுடையார் கைப்பட்ட செல்வத்தையும் பேதையர் கைப்பட்ட செல்வத்தையும் ஒப்பு நோக்கி விளக்குக.
11. மலைக்கும் சந்திரனுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையினை காளமேகப் புலவர் எவ்வாறு எடுத்துக்காட்டுகிறார்?
12. ‘மங்கையர்க்கரசியின் காலல்’ என்னும் சிறுகதையினைப் பின்வரும் தலைப்புக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளக்குக.
 1. கதைக்கரு. 2. களம். 3. பாத்திரங்கள். 4. கதையை வளர்த்துச் செல்லும் பாங்கு. 5. மொழிநடை. 6. உத்திகள்.
13. நிழலின் நினைவு என்னும் கவிதையில் நீர் காணும் சிறப்புக்களைத் தருக.
14. ‘ஒரு தனிமனிதனின் ஆளுமை சமூகத்தில் வேறுபட்ட தளங்களுக் கேற்ப மாறுபட்டுத் தோன்றலாம்’ - இக்காற்றுக்கு ‘பார்வைகள்’ என்னும் கதையில் வரும் தருமலிங்கம் என்னும் பாத்திரம் ஏற்புடையதாகுமா?
15. பின்வரும் விடயங்களை மையப்படுத்தி ‘நடசுத்திரக் குழந்தைகள்’ என்னும் கதையை விமர்சனம் செய்க. 1. கருவும் களமும். 2. பாத்திரப்படைப்பு. 3. கதைப்போக்கு. 4. மொழிநடையும் வர்ணனைச் சிறப்பும். 5. கதை வெளிப்படுத்தும் வாழ்வியற் சிந்தனைகள்.
16. நந்திக் கலம்பகப் பாடல்களில் நந்திவர்மனின் சிறப்புக்கள் எவ்வாறு எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன?
17. ‘பாரதியார் கவிநயம்’ என்னும் கட்டுரையில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களைத் தொகுத்துத் தருக.

பிற்சேர்க்கை:

அணிகளை அறிவோம்

அன்பான மாணவர்களுக்கு,

என் நல்வாழ்த்துக்கள். தமிழ் இலக்கியம் கற்கும் நீங்கள் பாடல்களைச் சுவைபடப் பொருள் அறிந்து விளங்கிக் கொள்வதற்கு உதவும் வகையில் இந்நால் ஆக்கப் பெற்றுள்ளது. பாடல்களின் பொருளை மட்டும் அறிந்து கொண்டால் போதாது. பாடல்களில் காணப்படும் சுவையினை நன்குணர்வதற்கு அவற்றில் காணப்படும் அணிகளையும் (அழகுகளையும்) அறிதல் அவசியமாகும். அணிகளை அறிதற்கு அணி இலக்கணத்தை அறிந்திருத்தல் அவசியம்.

நீங்கள் அறிந்திருக்க வேண்டிய அணிகளை உதாரணங்களுடன் இந்நாலில் பிற்சேர்க்கையாக இணைத்துள்ளேன். இவற்றை நன்கு படித்து உணர்வதன் மூலம் பாடநூலில் இடம்பெற்றுள்ள அணிகளை நன்கு இனங்காண முடியும். இவ்வாறான அணிகளைக் கையாண்டு உங்கள் எழுத்தாக்கங்களைச் சிறப்புறப் படைத்திடவும் முடியும். முயற்சியுங்கள். முயற்சி உயர்ச்சி தரும்.

- கவிஞர் த. குரைசீஸ்கம்

அணிகள்

ஒர் உடலுக்கு அழகு தரும் அணிகளன் போல ஒரு செய்யுளுக்கு அழகு தருவது அணி எனப்படும். அணி என்னும் சொல்லுக்கு அழகு என்பது பொருளாகும். செய்யுளைச் சொல்லாலும் பொருளாலும் அழகு பெறச் செய்வதே அணியென்று சொல்லப்படும். உலவர்தம் கற்பனைத் திறத்தாலும் மொழிப் புலமையாலும் சொல்லழகும் பொருளாழகும் தோன்றப் பாடிய செய்யுள்களில் காணப்படும் அழகினை விளக்கிக் கூறுவது அணியிலக்கணம் எனப்படும்.

1. சொல்லால் அழகு பெறச் செய்வது சொல்லணியாகும். சொல்லணி எழுத்துத் தொடர்பாகவும் சொல் தொடர்பாகவும் கையாளப்படும் அணியாகும். அது மோனை, எதுகை, வினவருநிலை, மடக்கு, சிலேடை எனப் பலவகைப்படும்.
2. பொருளால் அழகு ஏற்ச செய்வது பொருளணியாகும் எது உவமை, உருவகம், தன்மை நவிற்சி, உயர்வு நவிற்சி, தழகுறிப்பேற்றம், வேற்றுமை, சுவை, வஞ்சப்புகழ்ச்சி. வேற்றுப் பொருள் வைப்பு, முரண் முதலியனவாகப் பலவகைப்படும்.

சொல்லணிகள்

1) போனையணி:

செய்யுள்களிலே வரும் சீர்களின் முதலெழுத்து ஒன்றிவரத் தொழுடபது (ஒத்த ஒலி தரும் வகையில் அமைக்கப்படுவதும்) உரைநடையிலே வாக்கியச் சொற்களின் முதலாவது எழுத்து ஒத்த ஒலிதரும் வகையில் அமைக்கப்படுவதும் மோனை அணியாகும்

2) சுணம்:

- அ) உணை உனும் உணர்வை ஒற்றியூரானே....'
- ஆ) 'செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம்'
- இ) அவன் அனு அனுவாய்ச் செத்தான்.
- ஈ) நயினை நாகபூஷணியை நன்கு வணங்கினோம்.
- உ.) கமழுக் கமழுத் தமிழிசை பாடினாள்.

ஆ) எதுகை அணி:

செய்யுள்களிலே வரும் சீர்களின் இரண்டாவது எழுத்து ஒத்த ஒலி தரும் வகையில் அமைக்கப்படுவதும் உரைநடையிலே வாக்கியச் சொற்களின் இரண்டாவது எழுத்து ஒத்த ஒலி தரும் வகையில் அமைக்கப்படுவதுமான அணி எதுகை அணி ஆகும்.

உதாரணம் :

- அ) ஆலமுண்ட நீலகண்டன்.
- ஆ) குதும் வாதும் வேதனை செய்யும்.
- இ) பாலைவனம் சோலைவனம் ஆக வேண்டும்.
- ஈ) ஒறுத்தாரை ஓன்றாக வையாரே வைப்பர்.
- உ) துப்பார்க்குத் துப்பாய துப்பாக்கி துப்பார்க்கு.....

இ) மடக்கணி:

ஒரே தொடர் மடங்கி வந்து இரு வேறு பொருளைத் தந்தால் அது மடக்கணி எனப்படும். அதாவது ஒரு பாடலில் வந்த சொல்லோ, சீரோ பொருள் வேறுபடும் வகையில் மீண்டும் மீண்டும் (மடங்கி) வருவது மடக்கணி ஆகும்.

உதாரணம்:

ஆவலுடன் பாவலரும் ஆறுகால் வண்டினமும்
காவலரைச் சூழும் கலைசையே - மேவும்
அரிவையம் பாகத்தான் அரணோடு மூன்றெய்தோன்
அரிவையம் பாகத்தான் அகம்.

இப்பாடலில் ‘அரிவையம் பாகத்தான்’ என்ற தொடர் இருமுறை மடங்கி வந்துள்ளது. முதல் அடியில் உள்ளதை அரி + வை + அம்பு + ஆக = திருமால் கூர்மையான அம்பாக விளங்க எனவும்

அரிவை + அம் + பாகத்தான் = பார்வதியை அழகிய ஒரு பாகத்தில் உடையவன் எனவும் இரு வேறு வகையில் பதம் பிரித்து பொருள் கொள்ளலாம்.

ஈ) சொற் பொருள் பின்வரு நிலையணி:

செய்யுளில் ஒருசொல் மீண்டும் மீண்டும் வந்து ஒரு பொருளைத் தரமாயின் அதைச் சொற் பொருள் பின்வரு நிலையணி என்பர்.

உதாரணம்

‘சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர் அச்சொல்லை
வெல்லுஞ் சொல் இன்மை அறிந்து’.

‘நோயெல்லாம் நோய் செய்தார் மேலவாம்: நோய் செய்யார்
நோயின்மை வேண்டுபவர்’.

முதற்குறளில் சொல் என்ற சொல்லும். இரண்டாவது குறளில் நோய்
எவ்ற சொல்லும் மீண்டும் மீண்டும் அதே பொருளில் வந்துள்ளமை
காராக.

1) சிலேடையணி:

ஒரு சொல்லோ, சொற்றோட்ரோ பல பொருள்பட வருவது சிலேடை
யணியாகும்.

உதாரணம்:	செவ்வாய்:	1. சிவந்த வாய்
		2. கிரகம்
		3. கிழமை நாள்
	வாரும் இரும் படியும்:	1. வாரும் இரும் படியும்.
		2. வாரும் இரும்படியும்.
	திருக்கை:	1. அழகிய கை
		2. பரிசுத்தமான கை
		3. ஒரு வகை மீன்

பொருளங்கள்

பொருளனி. பொருள் பற்றி வருவது. புலவர்கள் சொல்லனி யைக்
காட்டிலும் பொருளனியையே சிறப்புற மதிக்கின்றனர். அவற்றுள்
சிலவற்றை நோக்குவோம்.

1) இயல்பு நவிற்சி அணி:

உலகெலாம் உணர்ந்து ஓதற்கு அரியவன்
நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகுஇல் சோதியன் அம்பலத்து ஆடுவான்
மூலர்சிலான் வாழ்த் திவணங்குவோம்.

இப்பாடலில் உ. க்கள் யாவரும் உணர்ந்து அறிவதற்கு
அரியவனாய் உள்ளவன். நிலாப் பிறையையும் கங்கை நதியையும் தன்
சடை முடியில் அணிந்தவன். அளவற்ற பேரொளி வடிவானவன்.

தில்லையம்பலத்தில் மகிழ்ந்து ஆடுபவன் என்று சேக்கிழார் சிவபெரு மானின் தோற்றத்தை உள்ளதை உள்ளவாறு அழகுபடக் கூறியுள்ளார்

இவ்வாறு உள்ளதை உள்ளவாறு இயற்கைத் தன்மை யாறாத வகையில் அழகுறக் கூறுவது இயல்பு நவிற்சி அணி எனப்படும் இதனைத் தன்மை நவிற்சி அணி எனவும் கூறுவர்.

உதாரணம்:

‘எழுமை எழு பிறப்பும் உள்ளுவர் தங்கண் விழுமம் துடைத்தவர் நட்பு’

ஒரு காலத்தில் தம்முடைய துண்பத்தைப் போக்கியவர் நட்பை. எழு பிறப்பிலும் பெரியோர் நினைத்துக் கொண்டே இருப்பர் என்று இக்குறளில் பெரியோரின் உயர் பண்பை வள்ளுவர் இயல்பாகச் கூறியுள்ளார்.

2) உயர்வு நவிற்சி அணி:

‘விண்துவு கோபுரம்’

இப்பாடல் அடி மிகவும் உயர்ந்த கோபுரம் என்று பொருள்பாவந்துள்ளது. கோபுரத்தின் சிறப்பை எடுத்துக்காட்டவே விண் தடவு கோபுரம் எனப் புலவர் பாடியுள்ளார். இவ்வாறு இயல்பான ஒன்றை மிகவும் சிறப்பித்து அழகுபடக் கூறுவது உயர்வு நவிற்சி அணியாகும்.

உதாரணம்:

‘அமிழ்தினும் ஆற்ற இனிதே தம்மக்கள் சிறுகை அளாவிய கூழ்’

தம் குழந்தைகள் சிறிய கைகளால் பிசைந்த உணவால்து பெற்றோர்க்கு அமிழ்தத்தைக் காட்டிலும் இனிமையானதாக இருக்கு என்பது இக்குறளின் பொருளாகும். குழந்தைகள் பிரந்த உணவு பெற்றோர்க்கு இனிமையாக இருக்கும் என்பதே கருத்து. ஆனால் அது அமிழ்தத்தை விட இனிமையானது என வள்ளுவர் கூறுவது உயாட நவிற்சியாகும்.

உதாரணம்:

‘செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம்...’

‘உழுந்திட இடமில்லை உலகம் எங்ஙனும்.’

3) உவமை அணி:

i. ‘பொன்னொத்த மேனி’
புயலொத்த தடக்கையான்’

இராமனின் உடம்பு பொன்னைப் போலவும் கைகள் மழை மேகத்தைப் போலவும் இருந்ததாகக் கம்பர் இப்பாடலடிகளால் விளக்குகிறார். உடம்புக்குப் பொன்னும் கைக்கு மழை மேகமும் உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பொன் - உவமை. மேனி - பொருள் (உவமேயம்)
மழைமேகம் - உவமை. கை : பொருள் (உவமேயம்)
ஒத்த - உவம உருபு.

இவ்வாறு ஒரு பொருளை அதன் தன்மை கொண்ட உயர்வான மற்றொரு பொருளோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுவது உவமை அணி எனப்படும்.
உதாரணம்:

'அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார் பொறுத்தல் தலை'

இக்குறட்பாவில் உவமையணி அமைந்துள்ளது. அகழ்வாரைத் தாங்கும் நிலம் - உவமானம்.

தம்மை இகழ்வாரைப் பொறுத்தல் தலை - உவமேயம்
போல - உவம உருபு.

உதாரணம்:

'பால்போலு மின் சொல்'
'பவளம் போற் செந்துவர் வாய்'
தாமரை போன்ற முகம்.

ii. எடுத்துக்காட்டு உவமை அணி:

உவமானத்துக்கும் உவமேயத்துக்கும் இடையே 'போல' என்ற பொருள் தரும் உவம உருபு தொக்கு (மறைந்து) வருவது எடுத்துக் காட்டு உவமையணியாகும்.

உதாரணம்:

1. 'தொட்டனைத் தூறும் மணற்கேணி மாந்தர்க்கு
கற்றனைத் தூறும் அறிவு'

உவமானம்	உவம உருபு	உவமேயம்
தோண்டிய ஆழத்திற்கு ஏற்ப மணற்கேணியில் நீர் ஊறும்.	(அதுபோல)	மக்களுக்குத் தாம் கற்ற அளவுக்கு ஏற்ப அறிவு பெருகும்.

உதாரணம்:

2. 'தருமத்தின் வதனம் என்னப் பொலிந்தது
தனி வெணி திங்கள்'

உவமானம்	உவம உருபு	உவமேயம்
தருமத்தின் முகம்	(என்பதுபோல)	தனி வென்திங்கள் பொலிந்தது.

உதாரணம்:

3. மஞ்சிடித் தார்த்த தென்ன மலிரத முழக்கி னாரால்*

உவமானம்	உவம உருபு	உவமேயம்
மேகம் இடிந்து முழங்கியது	(போல)	முரசினை அடித்து ஒலி எழுப்பினர்.

உதாரணம்:

4. புறத் தூய்மை நீரான் அமையும் அகத்தூய்மை வாய்மையால் காணப்படும்.

உவமானம்	உவம உருபு	உவமேயம்
புறத்தின் தூய்மை	(அது போல)	அகத்தின் தூய்மை வாய்மையால் காணப்படும்.

இவற்றில் உவமானத்தையும் உவமேயத்தையும் இணைக்கும் உவம உருபு மறைந்திருப்பதை உணரலாம்.

இருவேறு பொருள்களுக்கு எதேனும் ஒருவகையில் ஓப்புமை கூறுவது உவமை அணியாகும். அறிந்த பொருளை உவமானமாகக் காட்டி அறியாத ஒன்றை விளக்குவதற்கு இவ்வணி பயன்படும். அறிந்த பொருளாகத் தரப்படுவது உவமானமாகும். விளக்குவதற்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட பொருள் உவமேயமாகும். இரண்டிற்கும் இடையேயுள்ள ஓப்பான தன்மை பொதுத் தன்மையாகும். உவமையைக் குறிப்பதற்குப் போல, புரைய, ஓப்ப, அன்ன, இன்ன, நேர, நிகர, ஆங்கு முதலிய உவம உருபுகள் கையாளப்படும் எனவும் அவ்விளக்கம் தர எடுத்துக்காட்டிய பொருள் உவமானம் எனவும் அழைக்கப்படும்.

- iii. இல் பொருள் உவமை அணி:

இயற்கையில் இல்லாத ஒன்றை இருப்பது போலக் கற்பனை செய்து அக்கற்பனைப் பொருளை உவமையாகக் கூறுவது இல் பொருள் உவமை அணியாகும்.

உதாரணம்:

1. ‘அன்பகத் தில்லா உயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண் வற்றன் மரம் தளிர்த்தற்று’

வெய்மை நிறைந்த பாலை நிலத்தில் பட்டுப்போன மரம் தளிர்த்தது-

உவமை மனத்தில் அன்பு இல்லாதவர் உயிர் வாழ்தல் - உவமேயம். அற்று - உவம உருபு.

‘ாலைவனத்தில் நீரின்றி வற்றிப்போன மரம் மீண்டும் தளிர்த்தல் என்று இயலாத (நிகழாத) ஒன்று. உள்ளத்தில் அன்பற்ற உயிருக்கு இது உவமையாகப்பட்டிருக்கிறது. எனவே இது இல் பொருள் உவமை அணியாகும்.

உதாரணம்:

‘இருகை யானை அனைய வீரன்’

வீரனுடைய ஆற்றலுக்கு உவமையாக யானையைக் கூறலாம். ஆனால் யானைக்குத் துதிக்கை என்னும் ஒரு கை மட்டும் உள்ளது. வீரனுக்கு இரண்டு கைகள் உள்ளன. ஆகையால் இரண்டு கைகளையுடைய வீரனுக்கு உவமையாக இரண்டு துதிக்கைகளை உடைய யானை என்பது உலகில் இல்லை. இதில் அமைந்துள்ள உவமை உலகில் இல்லாத பொருள் ஆகும். இவ்வாறு உலகத்தில் இல்லாத பொருளை அல்லது நடக்காத செயலை உவமையாகக் கூறுவது இல் பொருள் உவமை அணி எனப்படும்.

இருகை யானை - இல் பொருள் உவமை.

வீரன் - உவமேயம்.

அனைய - உவம உருபு.

இல் பொருள் உவமையை வடமொழியில் ‘அடுத்துவமை’ என்று கூறுவர்.

4) உருவக அணி:

தான் எடுத்துக்கொண்ட பொருளை உவமானத்தின் மூலம் உருவகித்துக் கூறுவது உருவக அணியாகும். உவமானமும் உவமேயமும் வெவ்வேறு பொருள் எந்த தோன்றாது ஒன்று போல் காட்டி உவமானத்தின் தன்மை முழுவதும் உவமேயத்தில் கரைந்து நிற்குமாறு கூறுவதே உருவக அணியாகும்.

‘துன்பக் கடலகத்து அழுந்த வேண்டா’

இதில் துன்பத்தைத் துன்பம் எனக் கூறாது அது மிகுந்த அல்லற்படுத்தும் கடல் என உருவகப்படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது. உவமேயப் பொருளாகிய துன்பம் என்னும் சொல் முன்னும் உவமைப் பொருளாகிய கடல் பின்னுமாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு உவமைக் கும் உவமேயத்திற்கும் வேறுபாடின்றி உவமையே பொருளாகக் கூறுவது உருவக அணி எனப்படும்

உதாரணம்:

ஈகம்மலர்

இச்சொற்றோடர் மலரின் தன்மையாகிய மென்மை முழுவதையும் கைக்கு உரிமையாக்கி கை வேறு மலர் வேறு என்று தோன்றா வண்ணம் 'கையாகிய மலர்' எனப் பொருள் தருதலின் உருவகம் ஆயிற்று.

உதாரணங்கள்:

அறிவொளி

முகத்தாமரை

வானக்கடல்

குறிப்பு: உவமை அணியை உருவகமாகவும் உருவக அணியை உவமை அணியாகவும் மாற்றி எழுதுதல் இயலும்.

5) ஏகதேச உருவக அணி:

தொடர்புள்ள இரு பொருள்களில் ஒன்றை மாத்திரம் உருவகம் செய்து மற்றொன்றை உருவகம் செய்யாமல் உருவகப் பொருள் படும்படி விட்டு விடுவது ஏகதேச உருவக அணியாகும்.

உதாரணம்:

'பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர்: நீந்தார்

இறைவன் அடிசேரா தார்'

இக்குறுப்பாவில் பிறவி என்பது பெரிய கடலாக உருவகம் செய்யப் பெற்றது. ஆனால் பிறவியைக் கடப்பதற்குத் துணையாகும் இறைவன் திருவடிகள், கடலைக் கடப்பதற்குத் துணையாகும் மரக்கலமாக உருவகம் செய்யப் பெறவில்லை. இது ஏகதேச உருவகம் எனப்படும். (ஏகதேசம் - ஏதாவது ஒன்று)

உதாரணம்:

'பொருளென்னும் பொய்யாவிளக்கம் இருளறுக்கும் எண்ணிய தேயத்துச் சென்று'

விளக்கம்:

பொருட் செல்வம் பகையை விரட்டும்.

விளக்கு இருளை விரட்டும்.

பொருளாகிய விளக்கு பகையாகிய இருளை விரட்டும் என்று உருவகப்படுத்த வேண்டும். பகையாகிய இருள் எனக் கூறவில்லை. ஒன்றை உருவகம் செய்து ஒன்றை உருவகம் செய்யாமல் விட்டு விட்டதால் இது ஏகதேச உருவக அணியாயிற்று.

6) வேற்றுமை அணி:

எதேனும் ஒர் ஒற்றுமையுடைய இரு பொருள்களுக்கிடையே வேற்றுமை கற்பித்துக் கூறல் வேற்றுமை அணியாகும்.

உதாரணம்:

1. தீயினால் கட்ட புண் உள்ளாறும் ஆறாதே நாவினால் கட்ட வடு.

விளக்கம்:

தீயும் உடலைச் சுடும். தீச்சொல்லும் உள்ளத்தைச் சுடும். சுடுதலால் தீயும் தீச்சொல்லும் ஒற்றுமையுடையன. ஆனால் தீப்புண் ஆறிலிடும். தீய சொல்லால் உண்டான மனத்துன்பம் நீங்காது. தழும்புபோல நிலைத்திருக்கும். ஆகையால் தீயை விட தீச்சொல் கொடுமையானது. இவ்வாறு ஒற்றுமையைக் கூறி வேறுபடுத்துவது. வேற்றுமை அணியாகும்.

உதாரணம்:

2. மோப்பக்குழையும் அனிச்சம்: முகந்திரிந்து நோக்கக் குழையும் விருந்து.

விளக்கம்:

அனிச்சம் மென்மலர். மோந்து பார்க்கும் வெப்பமும் ஆற்றாது வாடி விடும். விருந்தினர் மென்மையான தன்மை வாய்ந்தவர். வருத்தம் பொறாதவர். இவை அனிச்சத்திற்கும் விருந்தினருக்கும் உள்ள ஒற்றுமை. மோந்தால்தான் அனிச்சம் வாடும். ஆனால் மாறுமுகம் கொண்டு பார்த்தாலே போதும். விருந்தினர் வருத்தமடைவர். இவை அனிச்சத்திற்கும் விருந்தினருக்கும் உள்ள வேற்றுமை. எனவே இது வேற்றுமை அணி.

உதாரணம்:

3. களர் நிலத்துப் பிறந்த உப்பினைச் சான்றோர் வினை நிலத்து நெல்லின் விழுமிதாக் கொள்வர்.

விளக்கம்:

உவர் நிலத்தில் பிறந்த உப்பு வயல் நிலத்தில் பிறந்த நெல்லைவிட மேலானது.

7) பிறிது மொழிதல் அணி:

புலவர் தாம் கூறக் கருதிய பொருளை வெளிப்படையாகக் கூறாமல் அதனோடு வேறொன்றைக் கூறி. அதிலிருந்து தாம் கூறக் கருதிய பொருளைப் பெற வைத்தல் பிறிது மொழிதல் அணி எனப்படும். இதனை ஓட்டணி என்றும் கூறுவர்.

உதாரணம்:

- ‘பரியது கூர்ங்கோட்ட தாயினும் யானை வெருஞ்சும் புலிதாக் குறின்’

விளக்கம்:

யானை பருத்த உடலையும் கூரிய கோடுகளையும் கொண்டது. எனினும் ஊக்கமிகுந்த புலி தாக்கினால் அஞ்சி நடுங்கும் என்பது இக்குறுப்பாவின் நேரான கருத்தாகும்.

இதன் மூலம் படை வலிமை கொண்ட அரசனாக இருந்தாலும் ஊக்கமில்லாதவனாக இருப்பின் பகைவரைக் கண்டு அஞ்ச நேரிடும் என்னும் கருத்தை வள்ளுவார் அறியம்படி செய்கிறார். இதில் உவமமைய மட்டும் கூறிப் பொருளைப் பெற வைத்திருக்கிறார்.

உதாரணம்:

- ‘இளைதாக முள்மரம் கொல்க: களையுநர் கைகொல்லும் காழ்த்த இடத்து’

விளக்கம்:

முள் மரத்தை அது இளையதாக இருக்கும் போதே களைய வேண்டும். முற்றியிபின் அது களையும் கையைத் துன்பறுத்தும்.

இதில் முள்மரத்தைக் கூறினாராயினும் முள்மரத்தைச் சொல்ல வேண்டும் என்பது கருத்தல்ல. பகையை அது வலிமையற்றிருக்கும் போதே அழித்துவிட வேண்டும் என்பதுதான் கருத்து. எனவே இது பிறிது மொழிதல் அணியாகும்.

உதாரணம்:

- ‘நுனிக்கொம்பர் ஏறினார் அ.:திறந்து ஊக்கின் உயிர்க்கிறுதி யாகி விடும்’

விளக்கம்:

மரக்கிளையின் நுனியில் ஏறி நின்றவர் மேலும் ஏற முயன்றாராயின் அம்முயற்சி அவருக்கு அழிவைத் தரும். இக்கருத்தின் மூலம் பகைவர் மீது படையெடுத்துச் சென்று ஒர் எல்லையில் நின்ற அரசன் மேலும் முன்னேறச் சூழ்நிலை அதுவே அவனுக்கு அழிவைத் தரும் என்னும் கருத்து இக்குறுப்பாவின் மூலம் பெறப்படுகிறது.

8) நிரல்நிறை அணி:

புலவர் ஒரு செய்யுளில் முதலில் சில சொற்களை வரிசையாகக் கூறி. பின்னர் அச்சொற்களுக்கு ஏற்ற பொருளைமைந்த சொற்களை அதே வரிசையாகக் கூறுவது நிரல்நிறை அணி எனப்படும். (நிரல் - வரிசை. நிறை - நிறுத்தல்)

உதாரணம்:

1. 'அன்பும் அறஞும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை பண்பும் பயனும் அது'

விளக்கம்:

இல்வாழ்க்கையின் பண்பு அன்பு. இல்வாழ்க்கையின் பண்பு என்று கூறவந்த திருவள்ளுவர், அன்பு, அறன் என்னும் சொற்களை முதலடியில் கூறினார். அன்பு, அறன் என்னும் சொற்களோடு முறையாகப் பொருந்தும்படி பண்பு, பயன் என்னும் சொற்களை இரண்டாம் அடியில் கூறினார். இவ்வாறு சொற்களை முதலில் ஒரு வரிசைப்படி கூறி, அவற்றுக்கு ஏற்ற சொற்களைப் பின்னர் அதே வரிசைப்படி அமைப்பது நிரல்நிறை எனப்படும்.

9) இரட்டுற மொழிதல் அணி:

(இரண்டு + உற + மொழிதல் = இரண்டு பொருள் வருமாறு கூறுதல்)

உதாரணம்:

ஓடும் இருக்கும் உள்வாய் வெளுத்து இருக்கும்.

இத்தொடர் தேங்காய்க்கும் நாய்க்கும் பொருந்துவதாக உள்ளது.

ஓடும் இருக்கும்.

1. தேங்காயில் ஓடு இருக்கும்.
2. நாய் வேகமாக ஓடும், ஓரே இடத்தில் படுத்திருக்கும்.

உள்வாய் வெளுத்திருக்கும்.

1. தேங்காய் உள்ளே வெண்மையாக இருக்கம்.
2. நாய் வாயின் உட்பகுதி வெண்மையாக இருக்கும்.

புலவர் ஒரு செய்யுளில் ஒரு சொல் அல்லது தொடர் இரண்டு பொருள் தரும்படி கூறுவது இரட்டுற மொழிதல் அணி எனப்படும். இதனைச் சிலேடை என்றும் கூறுவர்.

10) வேந்றுப் பொருள் வைப்பணி:

கவிஞர் தான் கூற விரும்பும் ஒரு சிறப்பான பொருளைக் கூறத் தொடங்கி அதனை வலியுறுத்தி முடிக்க உலகம் அறிந்த வேறொரு பொதுவான உண்மையை அதனோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறுவது வேற்றுப்பொருள் வைப்பணியாகும்.

உதாரணம்:

1. உரைமுடிவு காணான் இளமையோன் என்ற நரை முது மக்கள் உவப்ப - நரை முடித்துச் சொல்லால் முறை செய்தான் சோழன் குலவிச்சை கல்லாமல் பாகம் படும்.

இச்செய்யுளில் 'குலத்திற்குரிய கல்வி கல்லாமலே இயல்பாக அமையும்' என்பது பொருள். இப்பொருள் கொண்டு மிகவும் இளையவனான கரிகாலன் நீதியை வழங்குவானோ? என ஜயற்ற நரை முது மக்கள் மகிழும்படி அவர்கள் அறியா வண்ணம் நரை முடி குடி, முதியவனாய் வேடம் பூண்டு நீதி வழங்கினான்' என்ற சிறப்புப் பொருளைப் புலவர் விளக்கியுள்ளார். ஆகவே இச்செய்யுளில் அமைந்த அணி வேற்றுப்பொருள் வைப்பணியாகும்.

உதாரணம்:

2. 'வாழ்வினை நுதலிய மங்கலத்து நாள் தாழ் வினையது வரச் சீரை சாத்தினான் குழ்வினை நான்முகத் தொருவன் குழினும் ஊழ்வினை ஒருவரால் ஓழிக்கற் பாலதோ'

இராமன் மரவுரி உடுத்தான் என்ற சிறப்புப் பொருளை எவ்வளவு உயர்ந்தவராயினும் ஊர்களினை உறுத்து வந்து சேருமாயின் அது யாராலும் தடுக்கக் கூடியதன்று என்னும் பொதுப் பொருளோடு தொடர்புபடுத்திக் கூறியமையின் வேற்றுப்பொருள் வைப்பணியாகும்.

11) தற்குறிப்பேற்ற அணி:

இயல்பாக நிகழும் நிகழ்ச்சி ஓன்றின் மீது புலவர் தம் கருத்தை (குறிப்பினை) ஏற்றி அழகுறக கூறுவது தற்குறிப்பேற்ற அணியாகும். தன் + குறிப்பு + ஏற்றம் + அணி = தற்குறிப்பேற்ற அணி)

உதாரணம்:

1. 'மையறு மலரின் நீங்கி யான் செய் மாதவத்தின் வந்து செய்யவள் இருந்தாள் என்று செழுமையிக் கொடிகள் என்னும் கைகளை நீட்டி அந்தக் கடிநகர் கமலச் செங்கண் ஜயனை ஒல்லை வாவென் றழைப்பது போன்றதம்மா'

விளக்கம்:

இராமபிரான் மிதிலை நகரத்துட் சென்ற போது மிதிலை மாநகரத்தின் மாடமாளிகைகளில் கட்டப்பட்டிருந்த கொடிகள் காற்றில் அசைந்தாடன. இது இயற்கை நிகழ்ச்சி. அவை இராம பிரானை சீதையைத் திருமணம் செய்துகொள்ள விரைந்து வருக என்று அழைப்பது போலத் தன்

கொடிகளாகிய கைகளை நீட்டி அழைத்தது போன்றிருந்தது எனக் கம்பர் கூறுகிறார்.

இயல்பாகக் கொடி அசைவதை இராமனை அழைக்கவே அவ்வாறு அசைந்தன என்று தன் குறிப்பைச் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்ப அதன் மீது கவிஞர் ஏற்றிக் கூறியதால் இது தற்குறிப்பேற்ற அணியாக அமைகிறது. உதாரணம்:

1. 'தையல் துயர்க்குத் தரியாது தஞ்சிறகாம்
கையான் வயிறுலைத்துக் காரிருள்வாய் . வெய்யோனை
வாவு பரித் தேரேறி வாவென்றழைப்பன போற்
கூவினவே கோழிக் குலம்.

விளக்கம்:

தமயந்தியின் துயர் துடைப்பதற்காகச் சூரியனை உடனே அழைப்பதற்காகச் சேவல்கள் சிறகுகளாகிய கைகளைத் தம் வயிற்றிலடித்துக் கூவுவதாகப் புலவர் கூறுகிறார்.

அதிகாலையில் சேவல்கள் சிறகடித்துக் கூவுவது இயற்கை நிகழ்ச்சி. லியற்கை நிகழ்ச்சியைப் புகழேந்திப் புலவர் தம் மதிநுப்பத்தால் பத்திற்கேற்ப தன் குறிப்பை ஏற்றிப் பாடியுள்ளார்.

இளங்கோவடிகள், கண்ணகியும் கோவலனும் மதுரை நகருக்குள் நுழையும் போது மதுரை நகரின் மதின்மேல் இருந்த கொடிகள் கையசைத்து அவர்களை மதுரைக்கு வரவேண்டாம் எனக் கூறுவதாகத் தன் குறிப்பைக் கொடிகள் மீதேற்றி

'போருமத்தெடுத்த ஆரெயில் நெடுங்கொடி
வாரல் என்பன போல் மறித்துக் காட்ட' (சிலப்பதிகாரம்)
எனப் பாடியுள்ளார்.

12) வஞ்சப் புகழ்ச்சி அணி:

ஒன்றை (ஒரு பொருளை) பழிப்பது போலப் புகழ்வதும் புகழ்வது போலப் பழிப்பதும் வஞ்சப் புகழ்ச்சி அணி எனப்படும்.

உதாரணம்:

'தேவர் அனையர் கயவர் அவரும்தாம்
மேவன செய் தொழுகலால்'

விளக்கம்:

இக்குறளில் தேவர்கள் மனம் விரும்பியவாறு செயல்களைச் செய்யும் ஆற்றலுடையவர்கள். நன்மை விளையும் செயல்களையே செய்வர். கயவரும் தாம் மனம் விரும்பிய செயல்களையே செய்யினும் கீழ்மைச் செயல்களையே செய்வர்.

கயவர்களைத் தேவர்களோடு ஒப்பிட்டுக் கூறி. (புகழ்வதுபோல) அவர்களின் கீழ்மைக் குணங்களைப் பழித்துக் கூறுகிறார். இவ்வாறு புகழ்வது போலப் பழித்துக் கூறியதால் இக்குறளில் அமைந்த அணி வஞ்சப் புகழ்ச்சி அணியாகும்.

13) சுவை அணி:

ஒரு பொ?ருளைப் பற்றி அழகை, இழிவரல் (வெறுப்பு), மருட்கை (மயக்கம்), அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி (கோபம்), உவகை போன்ற சுவை தோன்றக் கூறுவது சுவையணியாகும்.

14) வேந்றுமைப் பொருள் வைப்பு அணி:

சிறப்புப் பொருளைச் சாதிப்பதற்குப் பொதுப் பொருளையும் பொதுப் பொருளைச் சாதிப்பதற்குச் சிறப்புப் பொருளையும் அமைத்துக் கூறுவது வேற்றுமைப் பொருள் வைப்பு அணியாகும்.

உதாரணம்: 'தொழுதான் சுவையின் உழுதான் இனிது'.

வளக்கம்.

அடுத்தவர் பாதம் போற்றியும். வணங்க்கி, உ.ஏ.பலத் வி. உழுது (பயிர் செய்து) உண்ணும் உணவே சுவையானது.

15) முரண் அணி:

சொல்லேனும் பொருளேனும் முரண்படக் கூறுவது முரண் அணியாகும்.

உதாரண:

'தின்தோள் வயவேந்தர் செந்தாமரை முகம் போய் வெண்டாமரையாய் வெளுத்ததுவே....' (நளவெண்பா)

தின்னிய தோள்களையடைய கம்பீரமான வேந்தர்களின் செந்தாமரை போன்றிருந்த முகங்கள் வெண்டாமரை போல் வெளுத்து விட்டன என்பது இதன் பொருளாகும். இதில் செந்தாமரைக்கு முரணானது வெண்டாமரை. செந்தாமரை மகிழ்ச்சியான முகத்திற்குரியது. வெண்டாமரை சோபையிழந்த கவலை தோய்ந்த முகத்திற்குரியது. இதில் சொல் முரணும் பொருள் முரணும் காணப்படுகிறது.

உவமை உருவக மாற்றம்

ஒரு பொருளோடு ஒத்து விளங்கும் இன்னொரு பொருளை எடுத்துக்காட்டி, அப்பொருளை விளக்குவது உவமைத் தொடராகும். வினை, பயன், வடிவம், நிறம் பற்றி ஒப்புமையாக வரும்.

உதாரணம்: மலர் போன்ற முகம் (உவமை விரி)

மலர் முகம் (உவமைத் தொகை)

உவமை வேறு, உவமிக்கப்படும் பொருள் வேறு எனத் தோன்றாதபடி உவமையின் தன்மையைப் பொருள் மேலேற்றி அதுவே இது எனக் கூறுவது உருவகம் ஆகும்.

உதாரணம்: முகம் ஆகிய மலர் (உருவக விரி)

முகமலர் (தொகை உருவகம்)

குறிப்பு: உவமைத் தொடரில் உவமை முதற் சொல்லாய் வரும்.

உருவகத் தொடரில் உவமேயை முதற் சொல்லாய் வரும்.

உவமை

மலரடி

மலர்க்கண்

தேன்மொழி

தாமரை முகம்

மலர்க்கை

குழுத வாய்

உருவகம்

அடிமலர்

கண்மலர்

மொழித்தேன்

முகத்தாமரை

கைம்மலர்

வாய்க்குமுதம்

உருவகம்

தாள் மலர்

புயம் பொன்

தமிழன்னை

மொழித்தாய்

மொழியமுது

உவமை

மலர்த்தாள்

பொற்புயம்

அன்னைத்தமிழ்

தாய்மொழி

அமுதமொழி

இந்நூலாசிரியரின் ஏனைய நூல்கள் சில:

